

ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികജ്ഞാനവും സാംസ്കാരികപൈതൃകവും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മഹദ്ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, അവയുടെ മൂല്യവും വ്യക്തതയും ഒട്ടും ചോർന്നുപോകാതെതന്നെ, നൂതന സാങ്കേതികവിദ്യ ഉപയോഗിച്ച് പരിരക്ഷിക്കുകയും ജിജ്ഞാസുകൾക്ക് സൗജന്യമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷന്റെ ലക്ഷ്യ സാക്ഷാത്കാരമാണ് ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറി.

ഗ്രന്ഥശാലകളുടെയും ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും സഹകരണത്തോടെ കോർത്തിണക്കിയിരിക്കുന്ന ഈ ഓൺലൈൻ ലൈബ്രറിയിൽ അപൂർവ്വങ്ങളായ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്കാൻ ചെയ്ത് മികവാർന്ന ചെറിയ പി ഡി എഫ് ഫയലുകളായി ലഭ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇവ കമ്പ്യൂട്ടറിലോ പ്രിന്റ് ചെയ്തോ എളുപ്പത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയിൽ ലഭ്യമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വ്യക്തിപരമായ ആവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി സൗജന്യമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ വാണിജ്യപരവും മറ്റുമായ കാര്യങ്ങൾക്കായി ഇവ ദുരുപയോഗം ചെയ്യുന്നത് തീർച്ചയായും അനുവദനീയമല്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിന് മുതൽക്കൂട്ടായ ഈ പുണ്യഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവിനും പ്രകാശകർക്കും നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

ശ്രേയസ് ഓൺലൈൻ ഡിജിറ്റൽ ലൈബ്രറിയെക്കുറിച്ചും ശ്രേയസ് ഫൗണ്ടേഷനെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ അറിയാനും പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കാളിയാകാനും ശ്രേയസ് വെബ്സൈറ്റ് സന്ദർശിക്കുക.

ദാഹ്യം

വിരൂപാക്ഷൻ

തിരുവല്ല

BHASHA TIRUKKURAL

(DHARMAKANDAM,

(INCLUDING THE ORIGINAL TAMIL VERSES
AND A MAL: COMMENTARY)

TIRUVALLAM BHASKARAN NAIR

ARUL NILAYAM SERIES 2.

First Impression 1962.

Tirukkural—Tiruvalluva Nayanar
(Bhasha) Tirukkural—Tiruvallum Nayar.

Price Rs. 3

Printed at the Prasad Printing Works, Trivandrum,

സ മ പ്ത ണ ട

അറിവായഖണ്ഡമായാനന്ദ സ്വരൂപമായും
നിറവുററബ്ബ്രഹ്മതന്നെ വന്നിതെന്തുരുവായി.
സദ്യദാ ചൈതന്യത്തെ മുൻനിന്നുമാർച്ചീടാ-
നാവുമെന്നുപാധിയോടുള്ളൊരൻബന്ധം തീർത്ത്,
ആദിയോ തനിക്കൊരുകാരണമതുമില്ലാ-
താദികാരണസ്വരൂപം താനായിരിക്കാപോൽ
ഞാൻസ്വയംഭൂവായ്പ്രകാശിച്ചെ, ഞ്ഞിറഞ്ഞുള്ളോ
രൻസ്വരൂപത്തെക്കാണിക്കും മുഴുപ്പൊരുളായി,
ഉല്പത്തിഹേതുവിൽ താൻല്പത്തിനാശംചേർത്തു
വൃത്തിയിലേ നിർവൃത്തിരൂപനായ്ത്തീരുംമട്ടിൽ,
കാറ്റിനെമാറ്റിച്ചെയ്യും വായുപോൽജനിമൃതി-
ക്കാറ്റാകുംചാഞ്ചല്യം ചൈതന്യത്തിൽനിവർത്തിച്ച്
ദൃശ്യങ്ങളെല്ലാം വേറിട്ടല്ലാത്ത ദൃഷ്ടാവായി
നിശ്ചലസ്ഥിതിസമതപാദവിചീടും മട്ടിൽ,
ഒന്നിനോടുംചേരാതെ താൻതന്നെയെല്ലാമായി-
ത്തീന്നൊരിത്തീന്നിലയിന്നെന്നിക്കാശംസിക്കാൻ,
നിൻസ്വരൂപത്തിൽചെയ്യും ചിന്തയുംമധുരമാ-
യാസ്വദിക്കുമാറതേ രൂപമായെന്നെത്തീക്കാൻ,
ബ്രഹ്മമേ, സ്വയം സാധുഗോപാലസ്വരൂപനാ-
യെൻമുന്നിൽതെളിഞ്ഞുവന്ന,രുളിൻ നിലയമായ്.
വിജ്ഞാനമേറുംനല്ലൊരെല്ലാരുമിരിക്കവേ-
യജ്ഞാനകൂപച്ചേറ്ററിൽ വാണുള്ളൊരിയേഴയ്ക്കു്,
എക്കാലമെങ്ങും മങ്ങാതിക്കണ്ടതെല്ലാമേക-
മക്കുറളൊളിയമ്പാലല്പനാമിവന്നല്പം
കാട്ടിയാശംസിച്ചൊരൻ സത്ഗുരോ! തൃപ്പാദങ്ങൾ
വിട്ടുഞാനെങ്ങീവേദ സൗഹൃദം സമർപ്പിക്കാൻ?

INTRODUCTION

My young, energetic friend, Shri. G. Bhaskaran Nair of the well-known *Purakkamattu* House in Tiruvallom, a suburb three miles to the south of Trivandrum, I came in contact with, some twelve years ago. He was introduced to me as a writer of Malayalam—both prose and verse. More than that, I have found in him a highly spiritual soul, deeply devoted to the study and interpretation of the immortal *Thirukkural*, known among the Tamils as the “Fifth Vedam”. Deep down the surface meaning of each ditty of the *Kural*, there lies imbedded a subtle, esoteric sense which few commentators of that great work, from Parimelazhakar of old to Namakkal Ramalingam Pillai of today, have taken pains to discover and expatiate upon. Shri Nayar who has no pretensions for Tamil Scholarship gives original interpretations. Now this modern inspired interpreter of the *Kural* asked me, some time ago, in the course of conversation, to write an introduction in English to his Malayalam metrical version of the *Poyyamazhi* of Tiruvalluvar and, in a weak moment, I yielded to the temptation, and said ‘yes’.

It is only now when he kindly read out to me his very fascinating and highly instructive, though lengthy, preface to his translation, that I have fully realised the magnitude of the task before me. In trying to keep my word, I run no small risk. I am no specialist in *Kural*. My friend cannot have any illusion about this fact. I had the

occasion to study intensively, about half a century ago, many a chapter of the original with commentaries, for my M. A. degree examination and, later, again, I studied the whole work, while I was preparing a Malayalam translation of it, which has not seen the light of day, and which, in all probability, will never see, as it would, by no means add to the glory of that great classic.

It is too late in the day to refer to the high place Tiruvalluvar's Kural holds in world literature. In the ethical field it has a unique place of honour. It has been said that it begins where the immortal *Bhagavat Geeta* ends. Like the Geeta, it has stood the test of time. Each couplet of the Kural is atomic in size, but dynamic in force. Dwarfish as it is in shape, like the great Vamana of old, it could develop and expand itself. It is all-comprehensive and all-embracing. Far deep down the surface, it has a subtle meaning, which, it is not given to all to understand and appreciate. Shri Bhaskaran Nair's approach is something new. In fact, it is original. He seems to be inspired when he interprets the great work. His interpretation is based not on the verbal meaning. He is no erudite scholar in Tamil, and he makes no secret of it. If I am not mistaken, he seems to have learnt the Tamil alphabet itself from the great classic in question. In any case, he seems to be under a spell when he interprets the Kural.

Tiruvalluvar's Tirukural has been translated into almost all the major languages of the civilised world. It has been interpreted in many ways. It

is capable of further and newer interpretations, according to the light of the interpreter. So far as I am aware, there are four Malayalam translations of the Kural of which one is in prose. Shri Nair's version is a worthy departure from the beaten track, and of this, he could be justly proud. It is not a word-for-word translation which cannot but be repulsive. It is noteworthy that Tamil is not Shri Nair's mother-tongue. Malayalam has been his home language, and his boyhood was spent in Keralam or the Malayalam country. It is only while, as a subordinate officer of the Post and Telegraph Department, he resided in the Tamil land, viz.; Ramnad and other places that he picked up Tamil through direct contact with the Tamils. Then he became acquainted with their ethical and literary treasure, the Tirukural. Somehow the great work caught his imagination. He never missed any lecture on Kural in the neighbourhood. Thus it is that he became an ardent student and enthusiastic interpreter of the Kural.

Shri Nair's worthy preface is a treat in itself, and I would strongly recommend it to be translated into Tamil and into English for the benefit of those who have no knowledge of Malayalam. It is a valuable contribution to the literature on Kural.

Let us now take up the very first Kural and consider how the Malayalam translators have fared.

அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன் முதற்றே உலகு.

This is a verse of self-realisation, and Shri Nair explains it as follows :-

The prose order is,

அகரமுதலவெழுத்து, முதற்றே உலகு, எல்லாமாதி
பகவன்.
கரம்.....அவயவம், ரூபமுடைய, ரூபரூபம், சகுணம்.
பிரத்தியக்ஷம்.

(Formful form, attributable and obvious).

அகரம்.....Opposite of கரம் (Formless form,
Unattributable, sound and unobvious)

முதல்.....ஆதி, ஆகாரம் (Beginning or basis)
எழுத்து.....எழும்பி நிற்கின்ற, எழுத்து (That which
has cropped up projectingly and obviously with
form and attributive).

All 'formful forms, have come out of 'formless forms'.

முதற்றே உலகு :
முதல்.....(காலத்திற்கு) ஆதியாக, முந்தினதாக
(pre-existing - augurs the creation)
முதற்றே.....(பாருவைக்கு) முன்னிற்கு (in front of;
standing foremost to the eye)
உலகு.....This visible Universe.

Of all the obvious 'formfuls', this universe stands foremost. It takes newly a 'formful form' with the knowledge of the obvious recourse, after the foremost 'formless form'.

எல்லாம்..... { All with or without form.
                          { All with or without attributives
                          { and all obvious as well as unobvious

ஆதி.....The first or the original.

The Almighty is the beginning of the formful forms as well as of the formless forms, attributables and unattributables, the obvious and the unobvious, and He is all, without the effect of time, place or matter on him.

The Universe remains as the test of the realisation of God. God is made visible through this universe as the Gold through the Jewel, and God is unobvious only to him who does not see the Gold in the Jewel. In short, as the sound appears, first and symbolisedly, by letters God appears in and sounds this Universe.

Similarly *அகரம்* (അകരം) is the antonym of *കരം* (കരം). The attempt to make it into the letter *அ* (അ) needs be done, only if nothing else is possible. In fact, there is no simile at all in this verse. Great poets are reluctant to employ figures of speech. The reason for this is that, even without this prop, they could express themselves quite freely. It would be cruel to imagine that Valluvar cannot put forth even this first step without a stick to lean upon.

The following are the available Malayalam versions :-

1. അക്ഷരങ്ങൾക്കകാരംപോ-
ലുകിന്നാദി ദൈവമോ.....
(ദിവാൻ ബഹ: എ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള)
2. അക്ഷരമാലകൾ അകാരം ആരംഭത്തോടുകൂടിയവയാ
ണു്. അതുപോലെ ഈ ലോകം ആദിദൈവമാകുന്ന ആരംഭ
ത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു.
(വടയാറ്റുകോട്ട പരമേശ്വരൻപിള്ള)

3. ആദിയാകാരമെഴുത്തുകൾക്കൊക്കെയും
മേടിനിയ്ക്കാദിഭഗവാൻ.....
(മഹാകവി വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്)
4. അകാരമുലകമക്ഷരമാടി-
പ്രഭുലകമുലകം..... ശാസ്താംഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള
5. ഏറിക്കാണംജഗത്തും വടിവൊടു വടിവ്-
ററളളതിൻ മുന്നി,ലെങ്ങും
തേറിക്കാണുന്ന മെയ്യായയി,രിഹ വടിവോ-
ടക്ഷരം നാദരൂപം;
അപ്രത്യക്ഷപ്രപഞ്ചപ്പൊരുളതിലുലകം
മുന്തിനിന്നിങ്ങരൂപം-
രൂപം പ്രത്യക്ഷമാക്കു,ന്നറിയുക, ഭഗവാൻ
തന്നെയൊക്കെക്കുമാടി.
തിരുവല്ലം ഭാസ്കരൻനായർ.

We shall leave the readers to judge for themselves as to which of the above five versions is the best. To reduce உலகு (the Universe) (ஐதம்) to மெய்நிலை (the earth), a speck in the universe, as seen in No. 3, is to do little honour to the original. It is worth noticing that version No. 5 ends in ஆதி (the beginning). This 'formful form' of this Universe manifests the self-projection of its formless form; the soul assumes its realisation in the body; the formless sound remains to cause the 'formful form' of the letter, and this visible universe always projects the reality of the formlessness of the formless that hails God as the foremost of all.

Again let us consider another verse, (No. 56).

தற்காத்துத்தற்கொண்டான் பேணித்தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

Malayalam versions:-

1. ഭർത്താവെയും കീർത്തിയെയും
തന്നെയും കാക്കുമുത്തമ.....

ദിവാൻ ബഹ: ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

2. തന്നെയും കാത്തു് തന്നെ സ്വീകരിച്ചവനെയും
ശുശ്രൂഷിച്ചു് കീർത്തിയെയും പുലർത്തി
ഓർമ്മയും ചെലുത്തുന്നവളാണു് യാമാന്തം സ്രീ.....

വടയാറുകോട്ട പരമേശ്വരൻപിള്ള

3. തന്നെത്താൻ കാത്തും തന്നാഥനെപ്പൂജിച്ചും
വെൺപുകൾ നേടുവോൾ നാരി.....

മഹാകവി വെണ്ണിക്കുളം

4. പ്രിയനെത്തൻനില നൽച്ചൊല്ലിവകാ-
ത്തയർതിപെടായ്ക സതി .....

ശാസ്താംഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള

5. തന്നെക്കാത്തസ്വഭാവശുദ്ധിയതിനെ-
ത്താനും സദാകാന്തു, പിൻ
തന്നാഥനരു നന്മയെങ്ങുമരുളും
കൃത്യത്തിൽ നിത്യാകലാ,
വന്ദ്യോക്തിക്കു വണങ്ങിയും ഗൃഹഭര-
ഭൃഗുക്കളൊന്നിങ്കലും
തന്നിൽ ക്ഷാന്തിയറിഞ്ഞിടാത്ത സതിയെ-
പ്പെണ്ണെന്നു ചൊല്ലാം ദുഃഖം.....

തിരുവല്ലം ഭാസ്കരൻ നായർ.

It has to be borne in mind that in the original
(1) തർക്കാത്തു (protecting herself) (2) തർക്കൊണ്ടാൻ

പേണി (serving heart and soul her husband)
 (3) തക്കെശാൻറ ശൊർകാത്തു (adhering to the counsel
 of the wise) (4) ശോർവിലാറ (without showing
 any fatigue) are the four attributes of an ideal
 woman. These four buds bloom into full blown
 flowers and diffuse their fragrance in the last
 version. The fourth version appears to warn the
 woman not to serve the husband etc.,

And yet one more example:- (Original No. 235)

നத்தம்பോൾ കേളും ഉണവാக்கும் சாக்காடும்
 வித்தகற்கல்லாலரிது.

Malayalam versions:-

1. പേരുന്നം ചാക്കു, മപ്പേരും

ചോക്കും കേളും ബുധക്കുതാൻ .....

ഭിവാൻ ബഹ: ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

2. വിഭവാനുക്ലാതെ മറുജ്ജവക്കു യശശ്ശരീ-

രത്തിനാവശ്യമായ മഹാഭാരിദ്രവും യശശ്ശരീ

രഞ്ഞനിറുത്തുന്ന മരണവുമില്ല.....

വടയാറുകോട്ട പരമേശ്വരൻപിള്ള

3. പുകഴുടൽ നിത്തിടും ചീഡയും മുത്യവും

സുകൃതിറക്കല്ലാതെയുണ്ടോ. ?.....

മഹാകവി വെണ്ണിക്കുളം

4. ധനമം ദൈന്യം സ്ഥിതിയാം മുതിയം

കഴിവുമതിമാനേ.....

ശാസ്ത്രമംഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള

5. ചത്തിടത്തുരുതെളിഞ്ഞു രത്നമാ-
 യുലരിച്ച ചെറുചിപ്പിപോലെയും,
 ചെട്ടുമായ് കെടുമിരുട്ടുപോലെയും,
 മട്ടവിജ്ഞരിലൊഴിച്ചുസാധ്യമാം

(തിരുവല്ലം ഭാസ്കരൻ നായർ)

വിത്തകർ has been rendered as ബുധർ, വിചാൻ, സുകൃതി, മതിമാൻ and വിജ്ഞർ. Of the five equivalents the last is the most appropriate and the third (സുകൃതി) is the least. The implication in *നർത്തംപോൾ* is most beautifully and appropriately brought out in the last version. I believe this is worthy of being noted by Tamil interpreters also. Enough of these samples. I shall not further experiment on the readers' patience.

I am quite conscious of a plausible criticism on Shri Nair's version, viz, that, here and there, he departs from the original. I have known from personal experience that a translator's position is very peculiar and that he is always exposed to criticism of one kind or another. It is indeed a hard business. But a too strict adherence to the original would render the translation very vapid. A 'true' translation is for legislative enactments and blue books. In literature a free translation is what should be aimed at. It is the spirit that counts and not the form. This is my humble yet firm opinion.

In fine I feel confident that, along with me, his vast circle of readers will extend their hearty

reception to Shri Bhaskaran Nair's work. "May he live long and render similar valuable services to his dear mother-tongue and to the sons of Kerala!" is my most humble prayer to the Almighty.

I trust his translation of the remaining parts of the Kural will be published early.

Gandhari Amman Street,
Trivandrum-1.
20-11-1960.

T. RAMALINGAM PILLAI,

തിരുക്കുറുൾ—ഭാഷ

അഭിപ്രായം

വിശ്വാചാർയ്വർത്തനായ തിരുവള്ളവരുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ കൃതിയാണ് തിരുക്കുറുൾ. തമിഴിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ മഹാഗ്രന്ഥത്തിനു ഉല്കൃഷ്ടഭാഷകളിൽ എല്ലാം തർജ്ജമകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അക്രമിതത്തിൽ കേരളഭാഷയിലും അതിന് അനേകം ഭാഷാന്തരങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതായി കാണുവാൻ കഴിയും. തിരുവനന്തപുരം, തിരുവല്ല, ശ്രീ. ജി. ഭാസ്കരൻനായർ അവർകൾ കുറളിനു ചെയ്തിരിക്കുന്ന തർജ്ജമയാണ് ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഈ പുസ്തകം. പരിഭാഷകൻ, മൂലഗ്രന്ഥം ശുദ്ധവച്ചു പഠിച്ചു, ആശയം ശരിക്കു ഗ്രഹിച്ചു ഭാഷപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതാണ് പ്രസ്തുത തർജ്ജമ. അതുകൊണ്ട് അതിന് അന്യാദൃശമായ ഗുണപുഷ്പി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്.

എനിക്കു തമിഴു ഭാഷയുമായി തീരെ അടുപ്പവും പരിചയവും ഇല്ലെങ്കിലും ഈ തർജ്ജമ മൂലത്തോടു് ഇണങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുവാൻ സാധിക്കും. പരിഭാഷകൻ തന്നെ മൂലം വായിച്ചു, പല ഭാഗങ്ങളുടേയും അർത്ഥം വിവരിക്കുകയുണ്ടായി. അവയുടെ തർജ്ജമ ഒത്തുപരിശോധിച്ചപ്പോൾ അതു അവികലമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ട് സ്ഥാലീപുലാകന്ത്യായേന പരിഭാഷ മുഴുവൻ നിർദ്ദോഷമായിട്ടുണ്ട് എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടാവുന്നതാണ്.

ആശയത്തിന്റെ ഗഹനതയും സൗന്ദര്യവും കൊണ്ട് പരിഭാഷകന്മാരെയും വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരെയും ക്ലേശിപ്പിക്കുകയും തോല്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു മഹാശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാണ്

തിരുക്കുറു. അക്രമത്തിൽ വിജയം വരിച്ചിരിക്കുന്നവർ ചുരുക്കം. ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായർക്ക് വിജയികളുടെ ചെറിയ സംഘത്തിൽ ഒരു മാന്യസ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നു സകൗതുകം സമ്മതിക്കാവുന്നതാണ്. മുൻപ് സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, മൂലഗ്രന്ഥം നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിച്ചതാണ് അസൂയാജനകമായ ഈ വിജയത്തിനു കാരണം. ഇക്കാര്യത്തിൽ പരിഭാഷകനെ സഹൃദയനായ ഭാഷാഭിമാനികൾ ഹൃദയപൂർവ്വം അഭിനന്ദിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

തജ്ജമ, പ്രഥമഭാഗത്തിനു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുള്ളൂ. പ്രസിദ്ധങ്ങളും വിവിധങ്ങളും ആയ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിലാണ് തിരുക്കുറു തജ്ജമ ചെയ്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പരിഭാഷയിലെ പദ്യങ്ങൾ ശിഷ്ടതസ്സർഗ്ഗിക്കാത്തവയും വായിക്കുന്നവർക്ക് വീണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുന്നതിനു ആഗ്രഹം ജനിപ്പിക്കുന്നവയും ആണ്. വസന്തതിലകാദിവൃത്തങ്ങൾ കൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന് ശ്രീ. ഭാസ്കരൻനായർ പ്രത്യേകം പാടവം ഉണ്ട്. “ഓ, ബ്രഹ്മചാരി.....നായോൻ” “മുറു.....രക്ഷകൻ പോൽ.” (ഗാർഹസ്ഥ്യപ്രകരണം—അധികാരം 5) എന്നിങ്ങനെയുള്ള സരസഗംഭീരങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കപ്പെടാം. കാവ്യസരണിയിൽ ദൃഢപരിചയം നേടിയിരിക്കുന്ന ഒരു തുലികയിൽ നിന്നു മാത്രം സംഭവിക്കാവുന്നവയാണ് ഏതാദൃശങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ. അവ തർജ്ജമയാണെന്ന് ശ്രോതാക്കൾക്കു തോന്നുന്നതല്ല. അത്രയ്ക്കു മനോഹരങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അപ്പംകൂടി ‘മിനുക്കുപണി’ ചെയ്യേണ്ടവയായ ചില പദ്യങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സരളങ്ങളായ പദങ്ങളും പ്രസാദഗുണം തികഞ്ഞ വാക്യങ്ങളും പരിഭാഷയുടെ ദേവതയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സിദ്ധമാണ്. എല്ലാം കൊണ്ടും ശ്രീ. ഭാസ്കരൻനായർ സ്വപരീ

ശ്രമം സഫലമായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് അഭിമാനിക്കാവുന്നതാണ് .

അനർഘങ്ങളും ജാതിമതഭേദകാലാഭി വ്യത്യാസം കൂടാതെ പൊതുവെ മനുഷ്യർ എല്ലാവരും പഠിച്ചിരിക്കേണ്ട വ്യായാസ ഉപദേശ(തത്വ)ങ്ങളുടെ ഖനിയാണ് തിരുക്കുറുർ. കവിതാഗുണ പൌഷ്കല്യം കൊണ്ട് വിശേഷണശ്ലാഘ്യം എന്നതാണ് അതിന്റെ മറ്റൊരു മേന്മ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു മഹാഗ്രന്ഥത്തിന് ഇപ്രകാരം വിശിഷ്ടമായ ഒരു പരിഭാഷ കൈരളിക്കു സംഭാവന ചെയ്ത ശ്രീ. ഭാസ്കരൻനായരെ ഞാൻ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. സത്തമനോരായ കേരളീയ കവികളുടെ സമുദായത്തിൽ, ശ്രീ. നായർ, തിരുക്കുറുരിന്റെ ഈ തർജ്ജമനിമിത്തം അനശ്വരമായ ഒരു പുസ്തകസ്ഥാനം കൈക്കലാക്കുന്നതിന് സാധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന് സഹൃദയന്മാർ സമ്മതിക്കും.

ഞാൻ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും തല്പരതാവിനും സർവ്വവിജയങ്ങളും ലഭിക്കുമാറാകട്ടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും 'തിരുക്കുറുർ ഭാഷ'യ്ക്കു അനേകസഹോദരങ്ങൾ ഉണ്ടായി കാണുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ അഭ്യുദയാശംസി

കവിതീലകൻ,
സാഹിത്യരത്നം,
വിദ്യാഭൂഷണം.

}

വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മരാജാ

മുഖവുര

ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം കൊണ്ടല്ലാതെ തിരുക്കുറളിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ കൂടി സാധ്യമല്ല, എന്ന് കറെ വഷം മുമ്പ് ഞാൻ കുറു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലം ഈ രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നതിനെ അനുസ്മരിച്ചും ആവർത്തിച്ചും കൊണ്ടല്ലാതെ തിരുക്കുറളിന്റെ മുഖവുര എഴുതാൻ തുടങ്ങിയാൽ എത്രതന്നെ എഴുതിയാലും മുഖം തെളിവാകാതെ പോകാനേ തരമുള്ളൂ.

തിരുക്കുറളിന്റെ സ്വരൂപത്തെ, അതിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം, വിശേഷസ്വരൂപം എന്ന് രണ്ടാക്കി വിഭജിക്കാം. ഈശ്വരന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം ഈ ജഗത്തും, വിശേഷസ്വരൂപം, അസ്തി, ഭാതി, പ്രിയം, നാമം, രൂപം ഇവയും എന്നുപോലെ തിരുക്കുറളിന് നാളിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സർവ്വവ്യാഖ്യാനങ്ങളും തത്ത്വമുകളും ഉൾപ്പെടെ ഗ്രന്ഥത്തിലെ 1330 കവികളും, അവയുടെ വാച്യാർത്ഥങ്ങളും ആശയങ്ങളും അതിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപവും, മുൻപറഞ്ഞ സർവ്വമിത്യാസ്വരൂപങ്ങളുമാകുന്ന നാനാജലപാത്ര സൂത്രമാർക്കും, മറ്റുഭാഗത്തുനിന്നുകൊണ്ടാണെങ്കിലും, നേരിട്ടതന്നെ പ്രതിബിംബപ്രകാശപ്രതിഭയെ പ്രദാനംചെയ്തുകൊണ്ട് സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്ന ആത്മസാക്ഷാൽക്കാരസാക്ഷാത്സൂത്രസ്വരൂപം അതിന്റെ വിശേഷസ്വരൂപവുമാകുന്നു. ഒപ്പകടലാസിൽ കാണാവുന്ന അക്ഷരവടിവുകൾക്ക് സാക്ഷാൽ അക്ഷരങ്ങളോടു ബന്ധമില്ലാതില്ല എങ്കിലും ശരിയായ രൂപം ഭേദപ്പെട്ടും തകിടംമറിഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്നപോലെയുള്ളതാണ് കുറളിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം. ഒപ്പകടലാസിൽ കണ്ടതെററായ അക്ഷരവടിവുകളെ ഗവേഷണം ചെയ്താൽ സത്യമായ അക്ഷരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാമെന്നതുപോലെ സാമാന്യ

സ്വരൂപത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന തിരുക്കുറു കവികൾ നിന്നനിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ വിശേഷസ്വരൂപമെന്ന സ്വന്തം ആത്മസ്വരൂപത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതായറിയാം. വിളക്കിനു തീരെ അടുത്തുള്ളത് ചുവട്ടിലുള്ള നിഴൽ അഥവാ ഇരുട്ടാണ്. വെളിച്ചം ഇതിനു പുറമേയും ആണ്. ഇരുട്ടിനെ, ഇല്ലെന്നുവരുത്താൻ കഴിഞ്ഞാൽ അവിടെയും വെളിച്ചം അനുഭവമാകും. തിരുക്കുറളിനെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ അതിലെ പദ്യങ്ങളുടെ സാമാന്യരത്നത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കാതിരുന്നാൽ, അഥവാ വിട്ടൊഴിച്ചാൽ, അനുഭവപ്പെടുന്നത് അതിന്റെ സർവ്വത്ര ആത്മസ്വരൂപമാണ്. അല്ലാതെ, “വളം കറുത്താട്രെപ്പനാട്ടിത്തലൈ” എന്നു തിരുക്കുറളിൽ (കവി 721) പാടിയിരിക്കുന്നതു വ്യാഖ്യാതാക്കൾ കല്പിക്കുമ്പോലെ “ഐശ്വര്യം കുറയാത്ത നാട്, നല്ല നാട്” എന്ന വെറും സംക്ഷിപ്തരത്നമാണ്. എന്നുവരികിൽ, ലോകത്താരും, എന്നല്ല, തിരുവള്ളുവരുടെ പ്രിയപത്നിപോലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ആദരിച്ചിരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. സിനിമാലോകത്തിന്റെ ശൈശവ കാലത്തു പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ‘മിണ്ടാപ്പട’ത്തേയും ലോകർ രസിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അതുപോലെ തിരുക്കുറളിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപവും വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും എത്രയും അസത്തും മിഥ്യയുമായിരിക്കുന്ന ഈ സൃഷ്ടിയിലെ വ്യവഹാരലോകത്തെ മാത്രം പുഷ്പപ്പെടുത്താനുള്ളതാണ് തിരുക്കുറു എന്നു തീരുമാനിച്ചു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത് ഉയിരിനെ പുനരുദ്ധരിക്കാൻ കഴിവുള്ള മുതസഞ്ജീവിനിപ്പെട്ടിയെ വയലിൽ വളത്തിനു തോലായുപയോഗിക്കുന്നതുപോലെയായിരിക്കും എന്നു പറയാതെയിരിക്കാൻ നിർവാഹമില്ല. ഇനി ഇത്രയും മഹത്തായ ആ വിശേഷസ്വരൂപം എവിടെ എന്നു കേട്ടാൽ ഇതുവരെ റെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നേ പറയാവുള്ളൂ. അപ്പോൾ ഉണ്ട് എന്ന് എന്തെന്നു പറയാം, എന്നാണെങ്കിൽ ഈശ്വരനെ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടാണോ ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ പറയുന്ന

തു എന്ന ചോദ്യംതന്നെ അതിനത്തരം. അങ്ങനെ വെളിപ്പെടാതെയിരിക്കുന്ന കുറളിന്റെ വിശേഷാൽത്തെ എങ്ങനെ പഠിക്കും എന്നുകേട്ടാൽ, അഗോചരനായ ഈശ്വരനെ അക്കാരണംപറഞ്ഞു് ആരും തള്ളിക്കളയുന്നില്ല; കണ്ടതിൽ ശ്രദ്ധിതനെന്ന കാണ്മുണ്ടതിനെ കണ്ടുകൊള്ളുക എന്ന ന്യായപ്രകാരം കണ്ടതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന, കാണ്മുണ്ടിയുള്ളതിനെ വേർതിരിച്ചറിയാൻ മനുഷ്യൻ അനേകാക്ഷമവനായികഴിയുകയാണു്. ഇപ്രകാരം 'കാണാതെയിരിക്കുന്നതു കണ്ടതിനെതന്നെയാണു്' എന്നമഹാവാക്യംമത്രേതിരുക്കേറും. ഏതായാലും ഉദ്ദേശം അവതോളം പ്രസിദ്ധഭാഷകളിൽശ്രദ്ധിഭാഷകപ്രശസ്തിയാർജിച്ചും തമിഴുനാട്ടിന്റെ ഉയിരായി തമിഴരാൽ മുക്തകണ്ഠം ആരാധിക്കപ്പെട്ടും ഇപ്പോൾ ഒരു വിദഗ്ദ്ധക്കമ്മറ്റിമുഖേന മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റേയും തിരുച്ചിറാപ്പള്ളിയിലെ മറ്റൊരു വിദഗ്ദ്ധക്കമ്മറ്റിമുഖേന പൊതുജനങ്ങളുടേയും ഗവേഷണങ്ങൾക്കു പാത്രമായും (വിശ്വാസയോഗ്യമായിലഭിച്ച അറിവാണു്) എങ്ങും തൊട്ടും എന്നാൽ ഒരിടത്തും തൊടാതെയുമുള്ള ഭൂപ്രകൃതിവളത്തോളം നിലകൊള്ളുന്ന തിരുക്കേറും ഒരു വിശേഷസാധനം തന്നെയെന്നു് സാമാന്യഭാഷയിൽ സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ഈ വിധം ഇന്നേവരെ കുറളിനെ അലങ്കരിക്കുന്നണിഞ്ഞിറങ്ങിയിട്ടുള്ള വ്യവഹാരാത്മങ്ങളാകുന്ന അതിന്റെ സാമാന്യരൂപം മെത്രായും, അതിന്റെ അനശ്വരതയ്ക്കു് ആധാരവും ഗവേഷകന്മാർക്കു്ലക്ഷ്യവുമായ വിശേഷാൽമം ഉയിരായും കുറുനിതരാം ശോഭിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം തല്ക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

തിരുവള്ളവർ

തിരുക്കേറും കത്താവായ തിരുവള്ളവർക്കു് നായനാർ, തേവർ, മുതൽപ്പുലവർ, തൈവപ്പുലവർ, പെരുനാവലർ എന്നീ പേരുകളും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്.

താപസന്മാന്ദര്യേ വാഹിനിമാന്ദര്യേ
 ശോഭതേടീടം മഹാത്മാക്കൾ വംശത്തിന്റേയും
 ഉത്ഭവസ്ഥാനമനേപക്ഷിക്കേണ്ട, ദിവ്യന്മാർക്കി-

ല്ലുപ്പത്തിഭോഷം" എന്ന പ്രമാണമനുസരിച്ചു തിരു
 വള്ളുവരെപ്പറ്റി ഐതിഹ്യങ്ങൾ മുഖന ലഭിക്കുന്ന വിവ
 രങ്ങൾ മാത്രംകൊണ്ടു് ചിലക്കാലസന്തതികൾ തൃപ്തിപ്പെടുക
 യാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഐതിഹ്യങ്ങൾക്കു കറവുപറയുന്നവർ
 ഇന്നു അതിശയമായി നാം കണ്ടുകേട്ടനുഭവിക്കുന്ന പലതും
 ഭരതന്ദ്രാണിനുമുമ്പു് എത്രത്തോളം അസംഭാവ്യങ്ങളായി
 രുന്നിരിക്കാം എന്നുമാത്രം ചിന്തിച്ചാൽ മതി. കേവലം മിഥ്യ
 യായ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനത്താൽ മനുഷ്യന്റെ
 ഇന്നത്തെ കഴിവുകൾ സാധ്യമാണെങ്കിൽ എത്രയോ ഉപ
 രിയും സത്യവുമായ ആത്മീയപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു എന്തുതന്നെ
 സാധ്യമല്ല എന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. നിഴലിനും
 ആളിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ബുദ്ധിക്കും ആത്മാവിനും
 തമ്മിലുണ്ടെന്നു് ചിന്തിച്ചാൽ അറിയാൻ കഴിയും. എന്നാലും
 'കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നതിനെ മാത്രമേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ.'
 അല്ലാത്തവയെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല, എന്നുള്ള പ്രത്യക്ഷ
 പ്രമാണവാദികളോട് ഒന്നും പറയാതിരിക്കാനൊക്കുന്നില്ല:

ഉറങ്ങിയെണീറ്റയാൾ, താൻറങ്ങിയ വിവരം ലോകം
 മുഴുവൻ നിഷേധിച്ചാലും ഉറങ്ങിയ താൻ നിഷേധിക്കുമോ?
 'സുഖമായുറങ്ങി, എന്നാൽ ഒന്നുമറിഞ്ഞില്ല.' എന്നു സാധാ
 രണ പറയാറുണ്ടല്ലോ. തന്റെ ഉറക്കത്തെ സ്വയം കണ്ടുകൊ
 ണ്ടാണോ 'ഉറങ്ങി' എന്നു സംശയരഹിതമായി പറയുന്നതു്?
 ഒന്നുമറിഞ്ഞില്ല എന്നുള്ളതും അറിയാതിരുന്നപ്പോൾ ഉണ്ടാ
 യ അറിവല്ലല്ലോ. ഇവിടെ ഒരാൾ പ്രത്യക്ഷാനുമാന അറിവു
 കളെ എങ്ങനെയാണു് തരംതിരിക്കുന്നതു് എന്നു് മനനം
 ചെയ്തു് ഒന്നിന്റേയും ഒന്നു പോലെയുള്ള പൊള്ളകാണേണ്ട

താണ്. ഭൂമിയുടെ ദിന ചലന, വാർഷികചലനങ്ങളെ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടാണോ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതുകളുടെ വിവരങ്ങളെ ശാസ്ത്രമാക്കി എഴുതുന്നത്?

ഇനി പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്തിന്റെ അഥവാ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടുള്ള അറിവിന്റെ ഉള്ളുകളിലേയ്ക്കെത്തുന്ന ഒന്നു പരിശോധിക്കാം.

‘ഞാൻ ഒരു കടത്തെ കാണുന്നു’ എന്നതിൽ കടത്തെ കാണാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ ഒരുവേള അനുമാന പ്രത്യക്ഷങ്ങളായിരുന്നാലും കടത്തെ കണ്ടറിയുന്ന അറിവിന് ആ അറിവു പ്രത്യക്ഷമാണ്. അതായത് ‘ഞാൻ’ അപ്രത്യക്ഷവും കടം പ്രത്യക്ഷവും. അപ്രത്യക്ഷം കൊണ്ട് പ്രത്യക്ഷത്തെ കാണുന്നതിന്റെ യുക്തിഭംഗം അങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ. പ്രത്യക്ഷം എന്നതിന്റെ യുക്തിയെത്തന്നെ നോക്കാം. പ്രത്യക്ഷം എന്നാൽ ഉണ്ട് എന്നുള്ളതാണ്. കടത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനത്തിനുപകരിക്കുന്നത് അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങളാണ്. ഈ അഞ്ചിന്ദ്രിയങ്ങൾ ശബ്ദം, സ്പർശം രൂപം, രസം, ഗന്ധങ്ങളുടെ ബോധം തരുന്നു. ഈ അഞ്ചു ഗുണങ്ങളോ, ഒന്നിനൊന്ന് വിരുദ്ധമായതിനാൽ കടമാവുകയില്ല. അപ്പോൾ വിഭിന്നങ്ങളായ ഈ ഗുണങ്ങൾക്ക് ഉത്തമസാധാരണ ഘടകംപോലെ ഒരു ഗുണി (കടം)യുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളൂ. ഇത് അനുമാനം. ഇങ്ങനെ അനുമാനപ്രമാണത്താൽ അറിവു പെട്ടെന്നു കടത്തിന്റെ സത്ഭാവത്തെ, അതായത് കടം ഉണ്ട് എന്നതിനെ, തെളിയിച്ചത് പ്രത്യക്ഷപ്രമാണമല്ലെന്നും അനുമാനപ്രമാണമാണെന്നും വരുന്നു. എന്നാൽ ശബ്ദാദി ഗുണങ്ങളെ വച്ചുകൊണ്ട് ഗുണിയായ കടത്തിനെ അനുമാനിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. കാരണം, ഈ രണ്ടിനേയും അതായത് മേല്പറഞ്ഞഗുണങ്ങളേയും ഗുണിയേയും ഒത്തൊരുമിച്ച് ഒരിക്കലും മുമ്പു നാം കണ്ടിട്ടില്ല.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഗുണഗുണികളുടെ ഒരു ചേർച്ചയെ, അതായത് അവയുടെ സാഹചര്യനിയമത്തെ, പറ്റി സത്യമായി നാം അറിയാതെ, ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷം എന്ന ഗുണങ്ങളെ വച്ചുകൊണ്ട് അതു കടം എന്ന ഗുണിയാണെന്നു പറയാൻ കാരണമില്ലാത്തതിനാൽ കടം എന്നൊരു വസ്തുവേ ഇല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. എന്നാൽ കടം എന്ന വസ്തുവിനെ നിഷേധിച്ചാലും ആശ്രയങ്ങളായ ഗുണങ്ങളുടെ സർഭാവത്തെ നിഷേധിക്കാൻ എങ്ങനെ കഴിയും? ഗുണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷങ്ങളാണല്ലോ. പക്ഷേ ഇന്ദ്രിയദാഹം ഏല്പടുന്ന, രജ്ജുവിൽ സപ്പ്തതീതിയും, മരുമരീചികയിൽ ജലപ്രതീതിയും, വാസ്തവമാണെന്നാൽ സമ്മതിക്കാറില്ല അതുപോലെ സ്വപ്നാവസ്ഥകളും, അനുഭവകാലത്തു പ്രത്യക്ഷമായിത്തോന്നിയാലും, വാസ്തവമാണെന്നാൽ അംഗീകരിക്കാറില്ല. സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ അവയെല്ലാം ഭ്രാന്തിജ്ഞാനങ്ങളാണെന്നു കാണാം. കൂടാതെ ശബ്ദാദി ഗുണങ്ങൾക്കുശ്രയമായി പ്രമാണസിദ്ധമായ ഒരു വസ്തുവിലുല്ലാ. അതിനാൽ പ്രത്യക്ഷമെന്നു തോന്നിയ ശബ്ദാദിഗുണങ്ങളും ഭ്രാന്തിജ്ഞാനജന്യങ്ങൾതന്നെ. മുൻപൊന്ന പരമാർത്ഥങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽകൂടി നോക്കിയാൽ വിശ്വാസം, അവിശ്വാസം ഇവ രണ്ടും ഒന്നുപോലെ തെറ്റൊശരിയോ ആയിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ. കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടുവിശ്വസിക്കു എന്നു ശരിക്കെന്നു പച്ചപ്പാവയെ നോക്കി അനുകമ്പ പ്രകടിപ്പിക്കുകയോ അറിവുള്ളവർ ചെയ്യാറുള്ളൂ. ഈശ്വരൻ ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ പറയുന്നതുകേട്ടിട്ട് ബുദ്ധിയുള്ളവർ ചിരിക്കുകയല്ലാതെ എങ്ങനെ എതിർക്കും. ഈശ്വരൻ 'ഉണ്ട്' എന്നതു സത്യമെങ്കിൽ അതിനായിട്ടെന്തിനു വാദിക്കണം? 'ഇല്ല' എന്നു ഇല്ലാത്ത വസ്തുവിനെ വ്യവഹരിക്കാനിടയുമില്ലല്ലോ.

ഇപ്രകാരം പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളെ അവയുടെ പരമകോടിയിൽ വിശകലനം ചെയ്യാൻ വന്നതു പ്രകൃതത്തിൽ

അത്രയും ആവശ്യമായിരുന്നതിനാലല്ല. അല്പാത്മചിന്തയെ തീരെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ ഗതികേടിനെ തിരിഞ്ഞു നോക്കിപ്പോയെന്നേയുള്ളൂ. ഞാൻ ഇരുപതുനൂറ് (1960 ൽ) അമേരിക്കയിൽ 99, രാഷ്ട്രങ്ങൾ പങ്കെടുക്കുന്ന 'യു. എൻ. ഓ.' ജനറൽ അസംബ്ലി നടക്കുന്ന കാലത്താണ്. പത്രവായനയിൽ സാധാരണ വിമുഖനാണെങ്കിലും ഞാൻ അഖിലലോകവിശേഷങ്ങൾ അറിയാൻ 'യു. എൻ. ഓ.' വൃത്താന്തങ്ങളും മറ്റും ചിലപ്പോൾ നോക്കിയിരുന്നത് റഷ്യയും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ ഇണങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിനെന്നു സംഭവിച്ചേക്കുമോ എന്നവരന്നിട്ടല്ല, പ്രത്യേക, യു. എൻ. തലസ്ഥാന നഗരിയിൽ ഒരു ഭ്രാന്താശുപത്രി സ്ഥാപിച്ച് അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന നേതാക്കളെ വേണ്ട വിധം ചികിത്സിച്ചു വിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അതു ലോകസമാധാനത്തിനെന്നോ പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു സംശയരഹിതമായി മനസ്സിലാക്കാനായിരുന്നു. ബലമുള്ളവനും ബലമില്ലാത്തവനും ഒന്നുപോലെയുള്ള അമ്പരപ്പ് അവിടെക്കാണാം. ഈ ലോകം നാടകശാലയാണെന്നു് മുമ്പ് ഷേക്സ്പിയർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ 'ഭ്രാന്താലയത്തിലെ നാടകശാല' എന്നിപ്പോൾ പരിഷ്കരിച്ചുപറയേണ്ടി വരുന്നു. അറിവുള്ളവർ ഇതിനൊന്നിനും പരിഹാരമില്ലെന്നോണം ഉപക്രമത്തിലേ ഉപസംഹരിച്ചിട്ട് നിത്യമൗനമവലംബിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. "ജ്ഞാനിക്കലകം പൊയ്യു, ഉലകത്തുക്കു് ജ്ഞാനി പൊയ്യു."

പൊതുവേ ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ സാഹസ്യം എന്തായിരുന്നാലും വിശിഷ്ടസൃഷ്ടിതത്വങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'വള്ളുവർ-ഐതിഹ്യങ്ങൾ' ആകും സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

കംഭസഭവനായ അഗസ്ത്യമഹർഷിക്ക് സമുദ്രകന്യകയിൽ പുത്രനായി ജനിച്ച മഹാസാഗരൻ തിരുവാതുർ പുല

ച്ചിയിൽ ഭഗവൻ എന്നൊരു പുത്രൻ ഉണ്ടായി. സകല ശാസ്ത്രപാരംഗതനായ ഭഗവൻ തന്റെ ദേശാടനവേളയിൽ മുൻ കർമ്മബന്ധാനുസരണം ആദി എന്ന സ്ത്രീയെ ഒരു വിചിത്ര കരാറോടുകൂടി വിവാഹം ചെയ്തു. സന്താനം ജനിച്ചാൽ പ്രസവിച്ച മാത്രയിൽതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കണം എന്നതായിരുന്നു കരാർ. സരസ്വതിയുടെ അവതാരമെന്നു തമിഴുലോകം കൊണ്ടാടുന്ന ഔവുയാർ ആദിഭഗവന്മാരുടെ പ്രഥമപുത്രിയായി ജനിച്ച മുൻസത്യത്തെ ഓർമ്മിച്ചു നെടുവീർപ്പോടുകൂടി കഞ്ഞിനെ വിടുപിരിയുന്ന മാതാവിനോടു്,

“ഇടുമുടനെന്തല്ലെയിലിന്നപടിയെന്തഴുതി-
വിട്ട ശിവനുഞ്ചെത്തുവിട്ടാനോ, മുട്ട മുട്ട-
പ്പഞ്ചമേയനാലും പാരമവനുക്കന്നായ്
നെഞ്ചമേ യഞ്ചാതേ നീ.”

എന്നു് പ്രസവിച്ചിട്ട മേനിയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു് ശിശുജൽ ഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. (എന്റെ ജനനത്തെത്തുടർന്നുള്ള ജീവിതം ഇന്നവിധമായിരിക്കുമെന്നു് എന്റെ തലയിലെഴുതിയിട്ടു ശിവൻ ചത്തുപോയോ. എന്നിക്കൊന്നില്ലാതെ പോയാലും തരേണ്ട ഭാരമവനാണു്. അമ്മ എന്തിനു സങ്കടപ്പെടുന്നു?)

ഈ അത്ഭുതശിശുവിനെക്കുറിച്ച് ഖേദിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന സമാധാനത്തോടെ ആദി സ്വഭത്താവിനെ അനുഗമിച്ചുപോയി. ഈ ശിശുവത്രേ പിന്നീടു് ലോകോപകാരാത്മം ആത്തി ചൂടി, കൊന്തെ വേന്തൻ, മൂതുമൈ, നൽ വഴി, അന്നക്കുറു, അരുന്തമിഴു്മാലൈ, തരിശനപ്പത്തു്, നാമ്പണിക്കോവൈ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചും ദേശസഞ്ചാരിയായി പല അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തും സാധുജനതയ്ക്കു പെററമ്മയായി തമിഴു് ലോകത്തെ അമാലോകമാക്കിത്തീർത്തുകൊണ്ടു് വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്ന ഔവുയാർ.

ഉററുക്കാട്ട് എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള മഠത്തിൽ വച്ചു ആദി പ്രസവിച്ച ഉപ്പ എന്ന ശിശുവും പെററയുടെന്നേ ചിരിഞ്ഞു പോകുന്ന മാതാവിനോടു പറയുന്നു:—

“അത്തിമുതലെറുവീനാവുയിരത്തനൈക്ക-
ഞ്ചിത്തമകിഴ്ന്തളിന്തേചികൻ—മുറ്റവേ
കർപിത്താൻ പോന്നാനോ കാക്കക്കടനിലെയോ
വൻപനോ വന്നാരയൻ ”

ഉറുമ്പുമുതൽ ആനവരെയുള്ള എല്ലാ ജീവരാശികൾക്കും അഷ്ടിക്കു നൽകുന്ന ഈശ്വരകല്പന ആദ്യമേയുള്ളതാണ്. അമ്മേ! അവൻ ദർബലനാണോ?

ഉപ്പയുടെ പ്രതിഷ്ഠയുള്ള മാരിയമ്മൻകോവിലുകൾ തമിഴുനാട്ടിൽ ധാരാളമുണ്ട്.

ആദി മൂന്നാമതു പ്രസവിച്ച അതികാമൻ പാടിയതു നോക്കുക:—

“കരുപ്പെക്കുണ്മുട്ടെക്കുല്ലിനർത്തേരെക്ക-
വിരുപ്പുറ്റു മുതളിക്കുമെയു—നരുപ്പെറ്റാ-
ലൂട്ടി വളക്കാണോവോ കെടുവായന്നായ് കേൾ
വാട്ടമുനക്കേൻ, മകിഴ്.”

ഗർഭത്തിനകത്തെക്കരുവിനും കല്ലിനുള്ളിലെ തവളക്കും സന്തോഷമായുട്ടു നൽകുന്ന ഭഗവാൻ, ജീവൻ ഉടലോടു പുറത്തുവന്നശേഷം, ആഹാരം തരുകയില്ലെന്നുണ്ടോ? അമ്മേ! എന്തിനബലം ചിന്തിക്കുന്നു. സന്തോഷം കയ്യാണുണ്ടാലും.

ആദിയും ഭഗവനും കാവേരിപ്പുവട്ടണത്തിൽ ഒരു മണ്ഡപത്തിൽ താമസിക്കുവേയാണ് ഉറവ എന്ന പെൺകുട്ടിയെ പ്രസവിച്ചത്. ആ ശിശു പാടിയത്:—

“ചണ്ടൈപ്പൈക്കുളളയിർ തൻറായരുന്തത്താനരുന്തും
അണ്ടത്തുയിർ പിഴൈപ്പതാച്ചരിയ—മണ്ടി
യലൈകിൻ വന്നാരരനടൈയവുൺമൈ
നിലൈകളു നീയറിന്തനിൽ”

ഗർഭപാത്രത്തിലുള്ള ജീവൻ, അമ്മ ഭക്ഷിക്കുവേ, താനും ഭക്ഷിക്കും. മുട്ടയ്ക്കുകത്തെ ജീവൻ ജീവിക്കുന്നതാശ്ചര്യം. ഓടി അലയുന്ന മനസ്സു മുട്ടുന്ന മാതാവേ! ഈശ്വരസങ്കല്പത്തെ നോക്കുക.

തിരുവാത്രൂരിൽ വച്ചു പ്രസവിച്ചു, അടുത്ത, കപിലൻ എന്ന ശിശു പാടിയതു :—

“കണ്ണഴൈയാക്കാട്ടിർ കരുങ്കറവളൈക്കു-
മുണ്ണും പടിയറിന്തുമവർ—നണ്ണ
നമുക്കും പടിയളപ്പാർ നാമിയോർപാകർ
തമക്കത്തൊഴിലെന്നതാൻ”

കണ്ണുകടക്കാത്ത വൻകാട്ടിൽ കരിങ്കല്ലിലെ തവളയ്ക്കു പോലും അറിഞ്ഞാഹാരം നൽകുന്ന ഭഗവാൻ നമുക്കും പടിയളക്കുമെന്നു കരുതിയാലും. ആ അർദ്ധനാഭീശ്വരനു വേറെ എന്തു ജോലിയുണ്ടു്?

അടുത്തു് വേളിമലയിൽവെച്ചു് വളളിയമ്മയെ പ്രസവിക്കുന്നു. ശിശു പറയുന്നു:—

“അന്നൈവയറ്റിലിരുത്തി വളത്തവന്റാ-
നിന്നും വർക്കാനോ വെന്റായേ—മിന്നരവ
ഞ്ചുടും പൈരുമാൻ ചുടുകാട്ടി നിൻറവിളൈ-
യാടുംപൈരുമാനവൻ”

അമ്മയുടെ ഗർഭത്തിൽവെച്ചു വളർത്തിയ ഈശ്വരൻ ഇനിയും വളർത്തുകയില്ലയോ വെങ്കാട്ടിൽ നിന്നു വിളയാടുന്നത്? ആ ഭഗവാൻ തന്നെയാണു്.

ആദിയും ഭഗവാനും വേളിമലയിൽനിന്നും തിരിച്ച് മൈലാപ്പൂരിൽ ഇലിപ്പത്തോപ്പിൽ താമസിക്കുവേയാണ് പ്രസിദ്ധനായ തിരുവള്ളുവരെ പ്രസവിച്ചത്. പതിവുപോലെ സന്താനത്തെ വിട്ടു പിരിയുമ്പോൾ വേദിച്ച മാതാവിനോടു ശിശു പറഞ്ഞത്:—

“എച്ചുയിരുക്കാക്കുവാരു വീശനുണ്ടോ വില്ലെയോ-
വച്ചുയിരിൽ യാനൊരുവനപ്പുറോ-വച്ചി-
യരുകുവതുകൊണ്ടികലൈവതേനനേ
വരുകുവതു താനേവരും”

എല്ലാ ഉയിരുകളെയും കാത്തു രക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ദൈവം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ? ആ ഉയിരുകളിൽ ഞാനും ഒന്നല്ലേ? അമ്മ എന്തിനു വേദിച്ചുപറയുന്നു. വരേണ്ടതു താനേവരും.

അവതാരമാകയാൽ ശിശുവിനു ജനനാൽ തന്നെ ശിവയും യജ്ഞോപവീതവും ചതുർവേദഗ്രന്ഥങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അനപത്യദുഃഖം പൂണ്ടിരുന്ന ഒരു വെള്ളാളദമ്പതികളുടെ പുത്രനായി അഞ്ചുവയസ്സു വരെ വളർന്നു. ആ ദമ്പതികളെ ഒരു കലഹീനനായ കുട്ടിയെ വളർത്തുന്നു എന്ന ലോകാക്ഷേപത്തിൽ നിന്നും രക്ഷിക്കാനെന്നോണം അവരെപ്പിരിഞ്ഞു വള്ളുവർ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തുള്ള പനമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഏകാന്തവാസമാരംഭിച്ചു. അതു മുതൽ പനയ്ക്കും നിഴലിനും അചഞ്ചലതാം സംഭവിച്ച അതിശയം കണ്ടു ജനങ്ങൾ വള്ളുവരുടെ ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടി. വള്ളുവർ അവിടെ നിന്നും മാറി ഒരു മലയിൽ പോയിരുന്നു. ഇവിടെ വെച്ച് തിരുമൂലർ തുടങ്ങിയ പല മഹാഷിമാരും വന്ന് വള്ളുവരെ നമസ്കരിക്കുകയുണ്ടായി. ഇക്കാലത്തു് ആ നാട്ടിൽ പല നാശങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വേതാളത്തെ വള്ളുവർ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രത്താൽ അടക്കിയതിൽ അളവറു സന്തോഷിച്ചു് ആയിരം കലപ്പുകൊണ്ടു് മഹാധനിക

നായ ഓരോ വള്ളവർക്കും ഒരു ദേശവും വേണ്ട ധനവും തന്റെ പുത്രിയേയും സമ്മാനിച്ചു.

അങ്ങനെ ധർമ്മപത്നിയായ വാസുകിയുമായി വള്ളവർ കുടുംബ ജീവിതം നയിച്ചു. വെറുതേ കിട്ടിയ ധനംകൊണ്ടു ജീവിക്കാതെ, ഏലേല സിംഹൻ എന്ന ഒരു വർത്തകന്റെ പക്കൽനിന്നും ആൽ വാങ്ങി നെയ്യ്, ഉപജീവനം കഴിച്ചു വന്നു.

ഇക്കാലത്തു് തിരുവാലങ്കാട്ടിൽ സഭാനായകരും ഭദ്രകാളിയും തമ്മിൽ നടത്തിയ നൃത്ത പരീക്ഷയിൽ ഭദ്രകാളിയുടെ അഹങ്കാരത്തെ ശമിപ്പിക്കാൻ ശിവൻ പ്രത്യക്ഷനായി കാൽ വിരൽ കാതിൽ തൊടീച്ച് നൃത്തം ചെയ്യുകയും സ്ത്രീ സമജമായ ലജ്ജനിമിത്തം ഭദ്രകാളി തോൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉൾലാപതാഡവത്താൽ ഭദ്രകാളിയെ തോല്പിച്ചതിന്റെ കാരണമാരാഞ്ഞു ചെന്ന ദേവന്മാരെ ശിവൻ വള്ളവരുടെ അടുക്കലേക്കയയ്ക്കുന്നു. വള്ളവരുടെ സമാധാനം:-

“പൂവിലയനും പുരന്തരനും പൂവുലകൈ

ത്താവിടയുതോനന്താമിരുക്ക -

നാവി ലിശൈനക്കി ന്നനെരുട്ടുമഴയെറിവേ നോ
കഴൈനക്കും പിഞ്ഞകൻറൻ കൂത്തു്.”

ബ്രഹ്മാവും ഇന്ദ്രനും വിഷ്ണുവുമുള്ളപ്പോൾ നാക്കിലിഴ നക്കി ആൽ തെടുന്ന ഈ സാധു ശിവന്റെ കൂത്തു് അറിയുന്നതെങ്ങനെ? വള്ളവർ ശിവന്റെ “അവതാരമാണെന്ന്” ഇതിൽനിന്നും ധ്വനിക്കുന്നു.

ശിവഭക്തനും തന്നിട്ടു ആൽ തന്നുകൊണ്ടിരുന്നയാളുമായ ഏഴാല സിംഹനെ വള്ളവർ ബന്ധുചിമോലനപ്രാപ്തിക്കായനഗ്രഹിക്കയുണരായി. ഒരിക്കൽ പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു ക്ഷാമപരിഹരണാർത്ഥം ഏഴാല സിംഹനെക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക സകല സംരക്ഷണവും സാധുക്കൾക്കു വിത

രണം ചെയ്തിച്ചു. ലോകരീതി സാത്വികബുദ്ധി ദൃഢപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി വള്ളുവർ ചെയ്ത കൃത്യങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഏലേല സിംഹനും പുത്രനുമായി വള്ളുവരുടെ സന്നിധിയിൽചെന്നു് ഇഹത്തിലും പരത്തിലും പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു തത്വഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കണമെന്നാവശ്യപ്പെടുകയും തിരുവള്ളുവർ ചതുർവേദങ്ങൾ മുഴുവനും 1330 ഇരടി കളിലാക്കി സംഗ്രഹിച്ച് തിരുക്കുറുതും നിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്തു.

ബ്രാഹ്മണ മേധാവിത്വം അനിഷേധ്യമായി പുലപുലത്തിനടമാടിയിരുന്ന അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വിഭാസഭസ്സു് ഏറെക്കാലം തിരുക്കുറളിനെ അംഗീകരിക്കാതീരുന്നു. പിന്നീടു് ഔയ്യന്മാർ വിഭാസന്മാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ആറ്റിൽ വലിച്ചെറിഞ്ഞു, അതു് കീഴ്പ്പോട്ടുള്ള ഒഴുക്കിനെ ഭേദിച്ചുകൊണ്ടു് മുകളിലോട്ടു ഒഴുകിയതിനെ അവർക്കു് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ, കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും അതോടുകൂടി അവർ ഗ്രന്ഥത്തെ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. സംഘാംഗങ്ങൾ 49 പേരും ഗ്രന്ഥമാഹാത്മ്യത്തെ പ്രശംസിച്ചു് പാടുകയുണ്ടായി. മാങ്കടി മരുതനാർ പാടിയതു്:-

“ഓതർകെളിതായുണർതർകരിതാകി
വേതപ്പൊരുളായു് മികവിളങ്കി-ത്തീതറോ
രുളുതോറുള്ളുതോറുള്ള മുരുകു മേ
വള്ളുവർ വാഴ്ചൊഴിമാൺപു”

മഹാത്തമിഴ്നായിനാർ പാടിയതു്:-

“എല്ലാപ്പൊരുളുമിതൻപാലുളവിതൻപാ
ലില്ലാതവെപ്പൊരുളുമില്ലെന്മാർ-ചൊല്ലാർ
പരന്തവാവാചെൻപയൻറുള്ളവനാർ
ചരന്തപാവൈയൈത്തുണ്ണൈ”.

തിരുവള്ളവരുടെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമ ജീവിതത്തിൽ അഖിലലോക പ്രകാശം പരത്തിയ അപഭാണങ്ങൾ അനവധിയുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഒരു മഹാൻ ഗാർഹസ്ഥ്യം സന്യാസമോ ശ്രേഷ്ഠം എന്നു പോലിക്കവെ വള്ളവർ സ്വപത്തിയെ വിളിച്ചു. വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടുനിന്ന അവർ നട്ടുവെട്ടിയൊഴിച്ച പാളയെ വിട്ടിട്ട് ഓടി വന്നു. ജലം നിറഞ്ഞ പാള, വിട്ടിട്ടു പോയ സ്ഥാനത്തുതന്നെ നിൽക്കുന്നത് ആഗതൻ കാണാമായിരുന്നു. വള്ളവർ, മുമ്പിൽ ഹാജരായ പത്നിയോടു ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. തണുത്ത പഴഞ്ചൊരാൾ വിളമ്പിയത്. എങ്കിലും കൈ പൊള്ളുന്നു എന്ന് വള്ളവർ പറഞ്ഞതിനെക്കേട്ട് വാസുകി വീശുകൊണ്ട് ഭക്ഷണത്തെ വീശുകയും അതിൽനിന്നും ആവി പൊങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഭക്ഷണാനന്തരം വള്ളവർ വസ്രം നെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കമ്പിളിരുന്ന ഒരു ചുറ്റു താഴെചീങ്ങ. നോക്കിയെടുക്കാൻ വിളക്കു പോലിച്ചപ്പോൾ ആ നട്ടച്ച സമരത്തും വാസുകി വിളക്കു കൊണ്ടുവന്നു. ഇത്രയും കൂടി കണ്ട ആഗതൻ “ഇങ്ങനെയുള്ള ഭാര്യയുണ്ടെങ്കിൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സർവ്വാർത്ഥം; ഇല്ലെങ്കിൽ സന്യാസംതന്നെ നല്ലത്” എന്നു സ്വയം ഉത്തരം പറഞ്ഞു കൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോയി.

ഒരിക്കൽ ഒരു കൊങ്കണസ്താസി കാട്ടിൽക്കൂടി പോകുമ്പോൾ തലയ്ക്കു മുകളിൽക്കൂടി പറന്നുപോയ ഒരു കൊക്ക് സന്യാസിയുടെ കോപവീക്ഷണത്തിൽ തന്നെ എറിഞ്ഞു പൊന്തമായി. സന്യാസി ആ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം കടന്ന് തിരുവള്ളവരുടെ ഗൃഹമുറ്റത്തു വന്നുചേർന്നു. വാസുകി തിരുവള്ളവർക്ക് ആഗതൻ കൊടുത്തുകൊണ്ട് നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടവർ അഭിസ്മരിച്ചതിൽ സന്യാസിക്ക് കോപമുണ്ടാക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ “കൊടുപ്പ കൊങ്കണവര” എന്ന് അടുക്കളയിൽനിന്നു വാസുകി വിളിച്ചു പറയുന്നതുകേട്ടു. സന്യാസിയെന്നു അറിയപ്പെട്ടവർ കണ്ണുനീർ, വാസുകി വെളിയിൽ

വന്നപ്പോൾ, അവരുടെ കാലിൽ വീണു നമസ്കരിച്ചുപദേശം അർത്ഥിച്ചു. ഇനിയും സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ അല്പംകഴിഞ്ഞു് ഒരു കശാപ്പുകാരനെ കാണും, അയാളോടു ചോദിക്കാൻ പറഞ്ഞു് വാസുകി സന്യാസിയെ യാത്രയാക്കി. സന്യാസി കശാപ്പുകാരനെ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ തന്നെ “വാസുകി ഇവിടെപ്പറഞ്ഞതയ്യോ” എന്നാണ് അയാൾ കേട്ടതു്. ജോലി ത്തിരക്കിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്ന കശാപ്പുകാരനെ സന്യാസി കാത്തുനിന്നു. ജോലിതീർന്നു് കശാപ്പുകാരൻ സന്യാസിയു മൊത്തു വീട്ടിൽ പോയി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. “എന്റെ പിതാവു് പരമ്പരയാ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ തൊഴിൽ ഞാൻ കഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോഴേ കണ്ടും കേട്ടും അതിൽ യാതൊരു ഭിന്നതയും അധീനനായിട്ടില്ല. പുണ്യപാപങ്ങളിൽ ഒട്ടുമേ ശങ്കകൂടാതെ തന്റെ കർമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്കളങ്ക ചിത്തനായിരിക്കുന്ന ഞാൻ എല്ലാം അറിയുന്നവനായിരിക്കുന്നു. പുണ്യ, മോക്ഷങ്ങൾക്കായി ആഗ്രഹിക്കുന്നതു തന്നെ പാപ, ബന്ധങ്ങൾക്കു ഫലമുവാചിതമീരുന്നു. ബന്ധമില്ലാത്തവനുണ്ടോ മോചനത്തിന്റെ ആവശ്യം.” സന്യാസി പരിപൂർണ്ണ തൃപ്തനായിപ്പോയി.

പതിവുതാരതമയമായിരുന്ന വാസുകി തിരുവള്ളവരുടെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി പരലോകം പ്രാപിച്ചു. തത്സമയം വള്ളവർ പാടിയിതു്:-

“അടിചിർകിനിയാളേഴുന്നപുടൈ യാളേ
പടി ചൊറ്റുവരാത പാവാ — വടി വരുടി
പ്പിൻറുകിമുന്നെഴുന്ത പേതൈ യേ പോതിയോ
വെൻറുകുമെൻ കണ്ണിരാ”

(രചിക്കിപ്പുമായ ആഹാരം നൽകുന്നവളേ! സ്നേഹവും അനുസരണവും നിറഞ്ഞ സ്ത്രീ-ത്വമേ! എന്നിങ്ങ പിന്മുറങ്ങി മുന്വെയുന്നവളേ! രാത്രിയിൽ എന്റെ കണ്ണുകൾ എന്നു റങ്ങും)

ലോകോപകാരാത്ഥം പലതും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് തിരുവള്ളുവർ പിന്നീടും പലകാലം ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ തന്റെ പ്രിയശിഷ്യനായ ഏലേസിംഹനെ വിളിച്ച് തന്റെ ശവശരീരത്തെ കാലിൽ കയറുകെട്ടി വലിച്ചിഴച്ച് അകലെയുള്ള മരുഭൂമിയിൽ കൊണ്ടിടണമെന്നുജ്ഞാപിച്ചിട്ട് തിരുവള്ളുവർ സമാധിപടഞ്ഞു. ശിഷ്യൻ ആ ദിഗ്ഗശരീരത്തെ കയറുകെട്ടി വലിച്ചിഴയ്ക്കാനുമാർച്ച ഒരു സ്വപ്നപ്പെട്ടിയിലാക്കി വിധിപ്രകാരം സംസ്കരിക്കാനാർഭിച്ചു. വള്ളുവർ കണ്ണുതുറന്ന്, “പ്രിയശിഷ്ട! പറഞ്ഞതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കൂ,” എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് വീണ്ടും മരിച്ചു. ശിഷ്യൻ പിന്നീട് ഗുരുഹിതത്തെ അനുസരിച്ചു ചെയ്തു. ഈ ദിഗ്ഗശരീരം കൊത്തിത്തന്ന പക്ഷികൾ സ്വപ്നനിദ്രം വന്നു പറന്നുപോകുന്നതു കാണപ്പെട്ടു.

തിരുക്കുറുൾ

തിരുക്കുറളിനു ഉദ്ദേശം 2000 വർഷത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നു ജ്ഞാതാണ് അഭിജ്ഞാനമതം. സർവ്വർക്കും മുൻപിൽ നില്ക്കുന്ന ശിവന്റെയും മുൻപിൽനിന്നുകൊണ്ട് നെറ്റിക്കുണ്ണെങ്കാട്ടിനും കുറ്റം കുറ്റമേ” എന്നു പറയാൻ തക്കവണ്ണം സ്വന്തം അറിവിനെപ്പറ്റി തികഞ്ഞ ദൃഢതയുണ്ടായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ‘നക്ഷീരർ,’ ‘മണിമേഖലാ കത്താവായ ‘തന്ത്രിമിഴ്ചാത്തനാർ,’ ചിലപ്പതികാര കത്താവായ ‘ചേരർ ശിഖാമണി’ ‘പൊയ്യറിയാക്കപാലർ’ക്കുടേയുള്ള 49 വിഭാഗങ്ങൾ മുതലായവർ തിരുവള്ളുവരുടെ സമകാലീനന്മാരായി കരുതപ്പെടുന്നു.

അക്കാലം തമിഴ് ഭാഷയുടെ നവോത്ഥാന ഭഗയായിരുന്നു എന്നു കരുതാം അക്കാലത്തെ കൃതികൾ ചിരജീവികളെപ്പോലെ ഇന്നും തമിഴരുടെ അക്ഷയനിധികളായി ശോഭിക്കുന്നുമുണ്ട്. സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടത് എന്ന അർത്ഥത്തോടു കൂടിയ സംസ്കൃതവും തമിഴും ആ ദ്രാവിഡ ഭാഷയെ സംസ്ക

രീച്ചെടുത്തിട്ടുള്ളതാണെന്നതിന് വേണ്ടുവോളം ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. തിരുക്കുറളിൽ കാണാവുന്ന അനവധി വാക്കുകളും സംസ്കൃതീച്ചെടുത്താൽ എങ്ങനെയിരിക്കാമോ ആ മട്ടിൽ സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ കാണാവുന്നതാണ്. എന്തായാലും തമിഴിന്റേയും സംസ്കൃതത്തിന്റേയും ആഗമത്തെ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതിന് ഇതല്ലല്ലോ സന്ദർഭം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേര് അതിന്റെ ഗുണം, സ്വഭാവം, പ്രവൃത്തി ഇതുകളെ ആശ്രയിച്ചായിരിക്കും ഏതു ഭാഷയിലും ഉരുവിക്കാവുന്നത്. ഈ മൗലികസിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഏതു ഭാഷയിലേയും ആദിപദങ്ങൾക്കും അവകാശപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തിനും അഭ്യേദമായ ചേർച്ചാബന്ധമുണ്ടായിരിക്കും. തിരുക്കുറളിൽ പല പദങ്ങളും അവയുടെ ധാതു രൂപത്തിൽതന്നെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടാൽ തമിഴുപുതി ആദിദ്രാവിഡഭാഷാ മാതാവിന്റെ സ്തമ്പം നകൻ വളൻ വന്ന ദശയിലാണ് തിരുക്കുറളിന്റെ ഉരുവം എന്നു കണക്കാക്കാം.

അക്കാലത്തെ അനുഗ്രഹീതകവികൾ പോലും തിരുക്കുറളിനെ ഉപജീവിച്ചു പോന്നിരുന്നു എന്നതിൽനിന്ന് തിരുക്കുറളിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം വ്യക്തമാണ്.

“തെയ് വം തൊഴാങ്ങൾ കൊഴുൻ തൊഴുതെഴുവാൾ
പെയ്യെൻ പ്പെയ്യുംമഴൈ”

എന്ന തിരുക്കുറൾ കവിയെപ്പറ്റി മണിമേലലയിൽ
“തെയ് വം തൊഴാങ്ങൾ കൊഴുൻ തൊഴുമവൾ
പെയ്യെൻ പ്പെയ്യും പെരുമഴൈ യെന്ന-
പ്പൊയ്യിൽ പ്പുലവൻ പ്പൊരുളൊരേ തേരായ്”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“തലൈപ്പട്ടാർ തീരത്തുന്താർ മയങ്കി
വലൈപ്പട്ടാർ മറെറ യവർ”

എന്ന തിരുക്കുറവു കവിയെ പുറത്തുനിന്നു് ശൈവമതക്കാരനായ ഉമാപതിശിവം തന്റെ നെഞ്ചുവിട്ടു തുതിൽ:

“തലൈപ്പട്ടാർ തീരത്തുറന്താർ മയങ്കി
വലൈപ്പട്ടാർ മറൈയവരേൻറു—നിലൈത്തമിഴിൻ
തെയ് വപ്പുലമൈ തിരുവള്ളുവർ ഉരൈത്ത
മെയ് വൈത്തശൊല്ലൈ വിരുമ്പാമൽ”

എന്നു പാടിയിരിക്കുന്നു.

തിരുക്കുറളിലെ:—

‘പററുക പററാൻ പറ്റിനെ യപ്പറൈ
പററുക പററു വിടക്കു.’”

എന്ന കവിതയെ വൈണ്ഡ്യേശ്വരിയാരുടെ ‘തിരുവായ്മൊഴി’യിൽ.

അറ്റതു പറ്റനിൽ

ഉറ്റതു വീടുയിർ

ചെറ്റതു മന്നറിൽ

അറ്റിറെ പറ്റേ—എന്നു് ഇണക്കിയെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും ഉണ്ടു്. തമിഴു് വ്യാകരണത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും രൂപം കൊടുക്കുന്ന തൊൽകാപുത്തിലും തിരുക്കുറവു കവികളെ മാതൃകയായി നിർദ്ദേശം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

തിരുക്കുറവു ചോക്താവിന്റെ പൊതുസ്വഭാവത്തോടു. ദേശകാലാവസ്ഥകൾക്കും, വൃഷ്ടി സമയ്ക്കി, നാമരൂപാദി ഭേദങ്ങൾക്കും അതീതമായ പരമാർത്ഥതപരമനിമിത്തകാശത്തോടു കൂടി ആ നിത്യവസ്തു ചോക്താവസാനത്തേയും അതിജീവിക്കേണ്ടതെന്ന ചെറുതും വേദപുരാണേതിരാസങ്ങളിലെ തത്വസംഹിതകൾ അറിവിനെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നവയാണു്. തിരുക്കുറളിന്റെ വൈവിധ്യത്തെ കീർത്തിക്കുന്ന തമിഴു വീടാവാൻ

ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. ഒരു കാലത്തു മഹാത്മാഗാന്ധി
 െ വാഴ്ത്തുന്നതിന്റെ പാടവമനുസരിച്ച് ഒരു രാഷ്ട്രീയ
 നേതാവിന്റെ യോഗ്യത പൊതുജനമുഷ്ടിയിൽ കൂടുകയോ
 കുറയുകയോ ചെയ്തിരുന്നുവെന്ന പോലെ ഓളിനു തിരക്കുറ
 ഉിലുള്ള അറിവിന്റെ പാടവത്തെ അയാളുടെ യോഗ്യതാ
 സാക്ഷി പത്രമായി തമിഴുനാട്ടിൽ എന്നും കരുതിപ്പോരുന്നു.

തിരക്കുറളിന്റെ ഉള്ളടക്കം

ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റി ഒതുവാർ പാടിയിരി
 കുന്നതിപ്രകാരമാണ്. —

അണുവെടുത്തു തുളച്ചു തിനുള്ളിലാ-
 യണിനിരത്തി മഹാബ്ലികളേഴുമേ
 അണുവെടു വിളക്കിയെടുത്തതാ-
 ണണവിനാ കുറളായ തിരക്കുറൾ” — (തജ്ജ)

നാലുപുരുഷാത്മങ്ങളിൽ ധർമ്മാത്മകാമങ്ങളേ ഇതിൽ
 പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. മോക്ഷത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞതിന്റെ
 കാരണം ഇന്നു തമിഴുനാട്ടിലെ ചർച്ചാവിഷയമാണ്. ബന്ധ
 മകുന്ന വിശപ്പിൽനിന്നും മോചിക്കുന്നതിന് ധർമ്മാർത്ഥ
 കാമങ്ങളാകുന്ന ആഹാരം കഴിച്ചാൽ പിന്നീട് ബന്ധമെന്ന
 വിശപ്പുമാറുന്നതിന് ഒരു പ്രത്യേക ജോലി ആക്കേണ്ടതും
 ചെയ്യേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മോക്ഷത്തെ വിട്ടുകളഞ്ഞത്
 തിരുമുള്ള പയുടെ ഒരു കൃത്യവിധോപമായിക്കരുതാം. ഇനിയോ
 ക്കത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ധ്യായപരമായ അർത്ഥത്തെന്നാൽ
 അങ്ങനെയൊരു സാധനമില്ലെന്നതുമാണ്. തമിഴ് നാ
 ളിൽ നിലവിലിരിക്കുന്ന ചരൊരു വാദവിഷയം തിരക്കുറ
 ളിൽ ഈശ്വരനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണ്.
 ഈശ്വരനാമപരമായി രണ്ടുപദങ്ങളേ ആകെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ

കാണുന്നുള്ളൂ. (ഗേവൻ—കവി 1. തൈവം—കവി 55) കുറളിൽ നാം നോക്കേണ്ടതിനെ നോക്കാത്തതിനാൽ കാണേണ്ടതു കാണപ്പെടുന്നില്ല എന്ന ഇതിനു മറുപടിയായി പറയാനുള്ളൂ. ഈശ്വരനും ഈശ്വരനായ താൻ, താൻ തന്നെയായ ധർമ്മാത്മകാമങ്ങളെ (അസ്തിഭാതി പ്രിയം) പരിചിന്തനാപെയ്ത് തനിക്കു സ്വയമേവ ഏർപ്പെട്ട ചാഞ്ചല്യമെന്ന അവിദ്യയെ തന്നിൽ നിവർത്തിക്കുക എന്ന ആത്മവൃത്തിയുടെ സാക്ഷാൽ സ്വരൂപമായ തിരുക്കുറളിൽ ഈശ്വരൻ എങ്ങനെ ഒരു പ്രത്യേക വിഷയമായിത്തീരും? തന്നെക്കാണാത്തതിടത്തല്ല ഈശ്വരനെ അന്വേഷിക്കേണ്ടി വരുന്നത്? തനിക്കു താൻ, ഉള്ളവനായിരിക്കുക എന്ന അദ്വൈതാതീതത്തെ യത്രേ ഓരോരോ വരിയിലും തിരുക്കുറൾ ശാസിക്കുന്നത്.

തിരുക്കുറളും കലികാലവും

“ഇനിയുള്ളകാലം കലിയുഗമത്രേ

മുനിജനങ്ങളും മറഞ്ഞു പോമല്ലോ”

എന്നു തുടങ്ങി ഭാരതത്തിൽ സഫലേവൻ കലികാലത്തെ ദീർഘദർശനം ചെയ്തത് ഫചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു് തിരുക്കുറളിലെ അത്യുന്നതാദർശങ്ങൾക്കു് പ്രസക്തിയുണ്ടോ എന്നു് ആരും ചോദിച്ചു പോകുമെന്നുള്ളതു തന്നെ. ഇവർ ആലോചിക്കാൻ വിട്ടുപോകുന്നത് എന്നെന്നു കേട്ടാൽ ഏറ്റവും പഴയതും ഏറ്റവും പുത്തനും ഒന്നാണെന്ന നഗ്നമായ പരമാത്മമാണു്. കലികാലമെന്ന കാരണത്താൽ തന്നെ തിരുക്കുറളിന്റെ അതുല്യമായ ആദർശമഹിമയെ ഒരു നോക്കുകാണാൻ ലോകം അതിന്റെ ചുറ്റും തടിച്ചുകൂടും. ത്രികാലങ്ങൾക്കും ഉല്പത്തിയെക്കൊടുത്തു നിൽക്കുന്ന കുറൾവചനങ്ങളെ കൃത, ഭൂത, ഭാപു, കലിയുഗാവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ ബാധിക്കുമെന്നു പറയുന്നത് മിന്നാമിനുക്കുകൾ ആകാശത്തെ

മറച്ച് കളയുമെന്നു പറയുന്നതു പോലെയു ള്ളു. നാം പ്രകൃതിശക്തിയെ എത്രത്തോളം കീഴടക്കുന്നുവാ അത്രത്തോളം നാം അവയെ ആശ്രയിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്. വെള്ളത്തിനെ ആശ്രയിക്കാതെ വെള്ളത്തിന്റെ മുകളിൽകൂടി നടന്നുപോയി എന്ന പെരുമ എങ്ങനെ ലഭ്യമാകും. പ്രകൃതി വൈചര്യങ്ങളും അതിന്റെ ഗുണഭോഷങ്ങളും കലികാലത്തു് കൂടുതൽ പ്രകടമായിരിക്കുന്നു. ഭാവാഭാവങ്ങളുടെ പരമകാഷ്ഠയിലാണു് രണ്ടു ഒഴിവായ പരമാത്മം അറിയാനുള്ളപ്പം. അങ്ങനെ നിയതിയുടെ ഗതിവിഗതികളെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്തു് പരമാത്മം എത്തുപെടാൻ കൂടുതൽ യോജിച്ചതു് കലികാലമാണു്. അസത്യത്തിന്റെ ദോഷം ഉടലെടുക്കുന്നതു് സത്യത്തിന്റെ ഗുണത്തിൽ നിന്നുമാണു്. അങ്ങനെ ഈ കലികാലത്തു് ഉഗ്രതാണ്ഡവമാടുന്ന അസത്യം, അധർമ്മം, അനാചാരം ഇവ ഓരോ ജീവനേയും എത്രത്തോളം അധഃപതിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു സത്യം, ധർമ്മം, ആചാരം ഇവയുടെ മേന്മകളെ അവയുടെ പരമകാഷ്ഠയിൽതന്നെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതുമായി തട്ടിക്കഴിച്ച മനസ്സിലാക്കി ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോടടുക്കുന്നതിനു് തിരുക്കുറു പോലെയുള്ള ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ ലോകത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു് ചിന്തിച്ചറിയേണ്ടാണു്. ഇപ്പറഞ്ഞതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു് സാക്ഷാൽക്കാരത്തിനേറ്റവും പറ്റിയതു് കലികാലമാണെന്നു് “ജ്ഞാനപ്പാന”യും ഘോഷിക്കുന്നതു്.

സാമാന്യവിശേഷസ്വരൂപങ്ങൾ

ഇവയെപ്പറ്റി ചുരുക്കമായി ഈ മുഖവുരയുടെ പ്രാരംഭത്തിലും ഓരോ അധികാരത്തിലും കൊടുത്തിട്ടുള്ള തിരുക്കുറുളി വത്തിലും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതനുസരിച്ചു് ചൈതന്യം എന്ന കറ്റത്തിനു പാത്രമാവുകയില്ലെന്നാണെങ്കിൽ തിരു

ക്കുറളിന്റെ വിശേഷസ്വരൂപമായ കാരണത്തിൽ അമഞ്ഞുനി
ലൂന്ന കാര്യം മാത്രമാണ് അതിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപം.
കാര്യം പ്രത്യേകം സത്തുള്ളതോ കാരണത്തിനന്യമാ അല്ല.
തിരുക്കുറളിലെ 1330 കവികളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്.
ഗ്രന്ഥത്തിലെ മൂന്നാംഭാഗമായ കാമതുല്യാലിലാണെങ്കിൽ
ജീവാത്മാ പരമാത്മാക്കൾ ഒരുകാലത്തും പിരിഞ്ഞിട്ടേ ഇല്ലെ
ന്നമട്ടിൽ എപ്പോഴും ഒന്നായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ്
പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത്.

സാമാന്യവിശേഷസ്വരൂപങ്ങൾ പ്രകടമായി മനസ്സി
ലാക്കാൻ ഉദാഹരണമായി അറത്തുപ്പാലിൽനിന്നും ഒരുവെറും
സാധാരണ കവിയെടുക്കാം:

“ചിറൈകാക്കും കാപ്പ്” എവൻചെയ്യും മകളീർ
നിറൈകാക്കും കാപ്പേതലൈ”.

സ്രീകൾക്കു ലോകർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന കെട്ടുപാടുകൾ
അവരുടെ ചാരിത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനു മതിയാകുന്നവയല്ല;
ചാരിത്ര്യത്തെ അവരവർ സ്വയം സംരക്ഷിക്കുന്നതുതന്നെ
ഉത്തമം എന്ന് സാമാന്യസ്വരൂപം.

ചിറൈ—സ്രീകളുടെ പ്രിയയമ്മം—ചാരിത്ര്യസംരക്ഷണം സംബ
ന്ധിച്ചുള്ള കെട്ടുപാടുകൾ (വൃഷ്ടി-കുടസ്സായ-ഭാവനയാൽ
തടവുപോലുള്ള ഈ ദേഹം അഥവാ ജഗത്തു്)

നിറൈ - ഉള്ളം, ഹൃദയം (നിറവുററ സമഷ്ടിപൈഭവം, ബൃ
ഹത്തു്)

മകളീർ - സ്രീ; (പ്രിയയായി എന്നാൽ ചിവാഹം കഴിക്കാത്ത
വരും) സൃഷ്ടിനടത്താൻ യോഗ്യതയെന്നവളും എന്നാൽ
സൃഷ്ടിയെയാണു സ്വയം വൈഭവമില്ലാത്തവളോടും മൂല
പ്രകൃതി.

ഏതാണ്ടു് ബ്രാഹ്മണത്തൊക്കെപ്പോ നിറവുററ ബൃഹത്തായി,
അദ്ദേഹായി, സമഷ്ടിയൊക്കെത്തലുള്ള മായയുടെ സ്വഭാവ

യുള്ള വിദ്യാസ്വരൂപത്തെ (നിന്റെ) ഭജിച്ചാൽ മായ വിദ്യാ സ്വരൂപിണിയായി അനുഗ്രഹിക്കുകയും അങ്ങനെ സാക്ഷാൽക്കാരം സഭവിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാതെ മായയ്ക്കു ചിറകെട്ടി, അതിന്റെ വൃഷ്ടിഭാവത്തിലുള്ള (ചിന്റെ) നാനാത്വ അവിദ്യാസ്വരൂപത്തെ കാക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പ്രയാജനവും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല എന്നു താല്പര്യം. ഇതേ കരുത്തിനെത്തന്നെ തത്പരായർ

“വിരകറകടത്തിലേ പാവപ്പെട്ടപ്പോൾ
വേദാന്തവെളിയിലേ വിട്ടാട്ടുവോ.”

എന്നു പാടിയിരിക്കുന്നത്. ഗീതാഞ്ജലിയിൽ

“Where the world has not been broken up into fragments by narrow domestic walls” എന്നും ഓഗ്രർ പാടിയിട്ടുള്ളതിന്റെ താല്പര്യവും ഇതുതന്നെ.

ഇനി ഈ മൂല കവിക്ക് വ്യാഖ്യാതാക്കൾ സാധാരണ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നതിൽ ഒരു യുക്തിഭംഗം ഏല്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റാം. ചിറൈകാക്കുന്നതു പ്രയാജനകരമല്ല. നിറൈകാക്കുന്നതു ഉത്തമവും. ഇവിടെ താൻ അജ്ഞാനജന്മമായ ചിറയെ കാക്കാതെ വിജ്ഞാനപരമായ നിറയെ കാക്കേണ്ടതാണ് എന്ന് വളരെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ‘ചിറൈ’ ‘നിറൈ’ എന്ന രണ്ടിന്റെ ‘കാപ്പി’ന്റെ കർത്തൃത്വം (താൻ) ഒരാളിനായിരിക്കാൻ നന്മമുള്ളൂ. സാധാരണ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലാണെങ്കിൽ ‘ചിറൈകാക്കുന്നതിന്റെ കർത്തൃത്വം അന്യർക്കും ‘നിറൈകാക്കുന്നതിന്റെ കർത്തൃത്വം മകളീടിനമാണ്. ഇതിന്റെ യുക്തിഭംഗം ‘കാപ്പെവൻചെയ്താ’ ‘കാപ്പുതലൈ’ എന്ന രണ്ടുപ്രയാഗങ്ങളിലും പ്രസ്തുതമായിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും, ‘കാപ്പു’ എന്നതു സാധാരണയായതെക്കെറി കുകയും ‘തലൈ’ എന്ന പദപ്രയോഗം “തന്തലൈമൈമാണ്ട തരം” എന്നതിനെ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അന്യമായ

ഒന്നു തന്നെയല്ല, സത്യമായ സ്വസ്വരൂപമേ നിത്യവും സന്നാതനവുമായി പ്രകാശിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇനിയും ഗവേഷണ പരമായുണ്ടാകുന്ന അത്ഥ്യാപ്തി വാചാമഗോചരമായതിനാൽ അനുഭവിച്ചറിയാനുള്ളതുമാണ്. ഈ കവിയിൽ സാമാന്യ വിശേഷസ്വരൂപങ്ങൾ എവിടെ, എങ്ങനെ ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. സ്രീകൃഷ്ണന്റെ ചാരിത്രസംരക്ഷണമെന്ന ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു ഇതരങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതെ ചാരിത്രം ചാരിത്രത്തെത്തന്നെ കാപ്പാററക, തന്നെ താൻ തന്നെ കാപ്പാററക, തന്നിക്കു താൻ മാത്രം എന്ന ഒഴിവിൽ, ഒട്ടക്കും സ്വഭാവസ്വരൂപങ്ങളും ഭേദങ്ങളുംമാണത്ര താൻ എങ്ങും നിറഞ്ഞ വസ്തുവായി പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇവിടെ തന്നിക്കും തന്റേടത്തെക്കൊടുത്തു നിൽക്കുന്ന ചാരിത്രബോധം സകല അന്യങ്ങളേയും തന്നെയും തരംതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു് അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ സ്വം ബോധമായി, സ്വസ്വരൂപമായി തീർന്നു. ഈ ബോധസ്വരൂപമത്രേ അജ്ഞാനമേതുവാൽ ചിറകാക്കുണ്ടിവന്ന മൂലപ്രകൃതിയുടെ അപൂർണ്ണതയിൽ അതിനാധാരവും അധിഷ്ഠാനവും ഓജ്യാവും ആയി നിന്നു് പരിഹാരം പ്രദാനം ചെയ്യത്തക്ക പൂർണ്ണത വൈഭവത്തെ ബ്രഹ്മത്തിനും പ്രദാനം ചെയ്തു നിൽക്കുന്നതു്.

വിഷയങ്ങളുടെ പൂർണ്ണതപ്രകാശം

എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതയുദ്ധവർണ്ണന വായിച്ചിട്ടു് യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ട മഹാരഥന്മാരെ തുലനം ചെയ്യാമെന്നു വെച്ചാൽ ഇന്നയാളാണ് മറ്റൊരാളെക്കാളും കേമൻ എന്ന് എല്ലാവരെയും പഠിപ്പിച്ചു പറയേണ്ടിവരും. തിരുക്കുറുളിൽ അങ്ങനെ 133 മഹാരഥന്മാരുണ്ടു്. ഈ 133-ൽ ഓരോന്നും അതിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ മറ്റൊരാൾ മറയപ്പെടുന്ന പൂർണ്ണതപ്രതിലാണ് വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് അജ്ഞാനികളായ മഹാകവി കൾക്കുമാത്രം സാധിക്കുമെന്നുള്ളതുമാകുന്നു. തിരുക്കുറുളിലെ 133 വിഷയങ്ങളും ഇതിനൊന്നൊന്നാണുള്ളതാണ്. ഇതിൽ

കിന്നിനെ മരൊന്നിനെക്കാൾ തരംതാഴ്ന്നതാക്കാൻ തിരിയെ തിരുമുള്ളവർക്കുപാലും കഴിയാത്തമട്ടിൽ ഒന്നുപോലെ തികവുള്ളതാക്കിപ്പോയി.

ആശയവൈവില്യം. ഒരു കവിയി(പദ്യത്തി)ൽ ആശയകോശമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു പദം അതിനു മർമ്മമായുണ്ടായിരിക്കും. ഇതിന് ഒരുറച്ചനിലയുണ്ടു്. ഈ ഉറപ്പിനു ഇളക്കം സംഭവിക്കുന്നതായാൽ മാത്രം പല ആശയങ്ങൾക്കും മേതുവായിത്തീരുമെന്നുള്ളതുമാണു്. ഇല എന്ന പരയുമ്പോൾ വാഴയിലഎന്നു കരുതാത്തിടത്തു ഏതിലയുമാകാം. അങ്ങനെ ഒരിലയുടെ സ്ഥാനത്തു പലയിലകളുംവന്നു ചേരാതെന്നതുപോലെ ഒരു പദ്യത്തിൽ മർമ്മമായി നില്ക്കുന്ന വാക്കിനുള്ള സ്ഥായിയായ അർത്ഥം കല്പിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ വിവിധാർത്ഥങ്ങളും ആശയങ്ങളും ആ പദ്യത്തിനുണ്ടാകാനെളുപ്പമാണു്. ഇലക്കു വാഴയില എന്നർത്ഥം കല്പിച്ചിടത്തു് ഇലയിടാൻ പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ ഭക്ഷണം വിളമ്പിയിരിക്കുന്നതു കാണുന്നൊക്കും തത്തുല്യം ആശയകോശമായി നിൽക്കുന്ന പദത്തിനു് അതിനുള്ള ഉത്തമാർത്ഥം തന്നെ കല്പിക്കുന്ന പക്ഷം മറ്റു വാക്കുകളും പദ്യത്തിന്റെ ആശയത്തിനു് ഋജുവായ രൂപം കല്പിക്കുന്നതിനും പുഷ്ടിയെക്കൊടുക്കുന്നതിനും അഥമമാമിഹയാ അവിടെ വന്നു മുട്ടുന്നതു കാണാനൊക്കും. ഇപ്പോൾമാത്രമേ ലവലേശം ചിന്തിക്കാതെ തിരുക്കേളിനു് നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം കൂടുതൽ അർത്ഥങ്ങളെ കല്പിക്കുകയും അതേ സമയം ഉത്തമാർത്ഥത്തെ വിട്ടുകളയുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ വിശേഷ പാണ്ഡിത്യമായി പൊക്കിപ്പിടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതു ആശ്വാസപ്രദമല്ല. അതു് കുറളിനോടു ചെയ്യുന്ന നീതിക്കുമാണു്. തിരുക്കേൾ ദേവങ്ങളെ അഭിമാനിക്കിയും പലതിനെ ഒന്നാക്കിയും വൈവില്യങ്ങളെ ഏകീകരണം ചെയ്തും അങ്ങനെയൊന്നുമന്ത്രിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്വസ്ഥപര്യപത്തിന്റെ പ്രകാശം പരത്തുവാൻ വഴി തെളിക്കുമെ ആ ഭൃക്കിനെതിരെയുള്ള

നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്താൽതന്നെ തിരുക്കുറളിന്റെ സത്യ സ്വരൂപം ഇന്നും അജ്ഞാതമെന്നു പറയേണ്ടി വരുന്നത്.

തിരുക്കുറളിലെ കാമത്തുപ്പാൽ അഥവാ ഇമ്പപ്പാൽ ശ്രംഗാരജടിലം എന്നാക്ഷേപിച്ചു ദിവാൻ ബഹു: ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയവർകൾ തന്റെ തർജ്ജമയിൽ നിന്നും ഇതിനെ പുറം തള്ളിയിരിക്കുന്നു. പുറം തള്ളണമെങ്കിൽ അശ്ശൂരിലമോ ആഭാസമോ ആയിരിക്കണം. അപ്പോൾ ആഭാസത്തിൽ അവസാനിക്കുകയാണ് തിരുക്കുറൾ എന്നു വേണമല്ലോ മനസ്സിലാക്കാൻ? “പ്രേമത്തിന്റെ അത്യുൽകൃഷ്ടഭാവങ്ങളെല്ലാം ഇതിൽ (കുറളിൽ) അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല” എന്നുത്ര വേറൊരാളിന്റെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം പ്രേമത്തിനുദ്ദേശിക്കുന്ന ഉൽകൃഷ്ടഭാവം എന്തെന്നറിയാതെ അതിനെ നിരൂപിക്കുന്നതു ശരിയല്ലല്ലോ. ഇനിയൊരു വിവർത്തകൻ പറയുന്നത് ‘അദ്ദേഹം (വള്ളുവർ) കാമത്തിന്റെ സകല മേന്മകളും ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് കാമകാണ്ഡം കൊണ്ടു വെളിപ്പെടും’ എന്നാണ്. ഇത്തരം അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുന്നതിനായി, കാമിനീകാമകന്മാരെയും അവരുടെ വിപ്രലംഭകഥകളേയും മറ്റും പരിമേലഴകർ തുടങ്ങിയ തമിഴുവ്യാഖ്യാതാക്കൾ സ്വയം സൃഷ്ടിച്ചതിനെ പരിഭാഷകന്മാരും അനുകരിച്ചു പോരുന്നു. ശ്രീ അരവിന്ദഘോഷിന്റെ ശിഷ്യനെന്നും സന്യാസിവർത്തനെന്നും തമിഴുനാട്ടിൽ പ്രസിദ്ധനായ ശ്രീ ശുഭാനന്ദ ഭാരതിയാരുടെ വ്യാഖ്യാനം കണ്ടാൽ തോന്നിപ്പോകുന്നത്, തിരുവള്ളുവരുടെ കാമത്തുപ്പാൽ മലയാളക്കരയിലെ പൂരപ്പാട്ടിനെക്കാൾ ലഹരിയുള്ളതെന്നാണ്. ഇത്തരം വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ തിരുക്കുറളിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപത്തെക്കൂടിയും നിഷ്പ്രഭമാക്കിക്കളയുന്നു. ഒന്നു മുതൽ 38 വരെ അധികാരങ്ങളിൽ പൂരപ്പാർത്ഥങ്ങളേയും 39 മുതൽ 108 വരെ അധികാരങ്ങളിൽ ശ്രീമഹാഭാരതത്തിനും ഭാരതോല്പത്താനി വിട്ടുകുറഞ്ഞ മാതിരിയുള്ള അതിപ്രശംസ

ശരീരങ്ങളായ പരമപുരുഷാത്മങ്ങളേയും അവയുടെ ഉച്ചകോ
ടിൽ പാടിയിട്ട് അടുത്തു് ആരും ജീവിതലക്ഷ്യമനു കരു
തുന്ന അഖണ്ഡാനന്ദസ്വരൂപസാക്ഷാൽക്കാരമെന്നതന്നെ
കഥിയ്ക്കാതെ തിരിഞ്ഞുമാറി,

“ആരീമനോജ്ഞയാം നാമീ”

“മാരലീല മഹാനന്ദ ഭായകമത്രേ”

എന്നും മറ്റും കേവലാജ്ഞാമതിനു കാലമാറുകയാണ് ത്രി
കാലജ്ഞാനിയായ തിരുവള്ളവർ തിരുക്കുറളിൽ ചെയ്തതു്
എന്നു് കരുതുന്നതിനെക്കാൾ അതിനെ നിഷ്പ്രഭമാക്കാൻ
വേറെയൊരു ചെയ്യണം?

കാമിനീകാമുകന്മാരുടേയും മറ്റും കഥ തിരുവള്ളവർ
സ്വപ്നം കണ്ടതുപോലുല്ലെന്നതാണു് സത്യം. തിരുക്കുറൾ
തന്നെ ഇതിനുസാക്ഷി. ലോകത്തുള്ള സകല മൂകപ്രാണി
കളുടെ ഇടയിലും സാർവ്വത്രികമായി കണ്ടു പോരുന്ന പ്രണയ
കഥയേയും മാതൃലീലയേയും വർണ്ണിക്കാൻ അഞ്ചാംവേദമെന്നു്
ലോകമാശ്വസിക്കുന്ന ഒരു മഹത്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗം
മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചുവെന്നു, പോരേങ്കിൽ മനുഷ്യൻ
അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാമ്യത്തെ പുത്ത
നായി കറെ അക്ഷരങ്ങളിൽ കോർത്തിട്ട കാണുവാൻ ലോക
ത്തിനു് ഒരു മഹാജ്ഞാനിയുടെ അവതാരം തന്നെ വേണ്ടി
വന്നുവെന്നു എങ്ങനെ സങ്കല്പിക്കും? ജീവാത്മാവായ ഒരു
ജിജ്ഞാസുവിനു് പരോക്ഷമായി ഏർപ്പെടുന്ന പരമാത്മ
ദർശനം മുതൽ അപരോക്ഷാനുഭൂതിവരെയുള്ള അവസ്ഥാ
വിശേഷങ്ങൾ സാധാരണ ലോകത്തിനും എന്തുപെടത്തക്ക
വൈഭവാത്തിലാണു് ആ അപൂർവ്വിഷയത്തെ തിരുക്കുറൾ,
കാമത്തുപ്പാലിൽ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇനി തിരുക്കുറളിന്റെ സാമാന്യസ്വരൂപത്തിൽക്കൂടി
കാമത്തുപ്പാലിനെ വീക്ഷിച്ചാൽപോലും ആദ്യമായി ഖക്ഷ

പ്രീതി, മനഃസംശയം, തുടങ്ങിമുട്ടി, മൗനാവരെയുള്ള പ്രേമത്തിന്റെ പത്തവസ്ഥകളും അവയുടെ പരമോല്കൃഷ്ട പദവിയിൽ തന്നെയാണു് പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ കവികൾ ചക്രവർത്തിതന്നെയായ കാളിദാസനും തിരുവള്ളുവരും എവിടെവിടെ നില്ക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം. ഇവരിൽപരമേയും ആശയസാദൃശ്യമുള്ള ഒരു ഭാഗമെടുക്കാം.

അഭിമുഖമായി സംഹൃതമീക്ഷിതം
 ഫസിതമന്യനിമിത്ത കൃതാഭയാ
 വിനയവാരിത വൃത്തിരതസ്തയാ
 നവിവൃതാ മദനോ ന ച സംവൃതഃ

(ശകുന്തളം-കാളിദാസൻ)

യാനോക്ഷ്കാലൈ നിലൈനോഷ്കോനോക്കാക്കാൽ
 താനോക്കി മെല്ലെ നകം (തിരുക്കററു)

ഇവിടെ പൂർവ്വാഭാഹരണത്തിൽ ശകുന്തളാ ഭർത്താക്കന്മാരുടെ പ്രേമ വിശേഷത്തെ പരാമർശിക്കുവാൻ ഉത്തരേഭാഹരണത്തിൽ ഈ പ്രേമ വിശേഷം പ്രേമത്തിനു തന്നെ സ്വയം സംഭവിക്കുന്നതായിട്ടാണു് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിലെ 'സ്നേഹ'ത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടനില ചിന്താചീമീക്ഷം അതീതമായി നില്ക്കുന്നുവെന്നൊരു കറവു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. പക്ഷെ അക്കാലത്താൽ അതിൽ പ്രേമത്തിന്റെ അത്യാത്കൃഷ്ടഭാവം ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു് കരിമ്പിൽ ശങ്കരയില്ലെന്നു പറയുന്നതുപോലെ ഒരു ഉള്ളി. കാമിനീകാമകന്മാർ, അവരുടെ പ്രേമം എന്നീ അതു ഇതു അററു് അനുഭവപരമായി നില്ക്കുന്ന അസിപദത്തെ (തത്പദസിയെ) സ്ഥാപിക്കുകയത്രേ തിരുവള്ളുവരുടെ പ്രേമത്തിന്റെ പരിണാമം. കാര്യമനുസരിച്ച് എവിടെ നോക്കിയാലും സ്നേഹം സ്നേഹത്തെപ്പോലെന്നു അവണ്ഡപ്രേമം താനേ ഒഴുകുന്നതേ കാണുന്നുള്ളൂ. മരുഭാഹരണംകൂടി;

“കണ്ടുകേട്ടുണ്ടു ചിർത്തുറ്റിയുമെമ്പലനും
ഒന്നൊടി കണ്ണു ഉള.”

(കാണുന്നതിനും കേൾക്കുന്നതിനും ഉണ്ണുന്നതിനും മണപ്പിക്കുന്നതിനും സ്पर्ശിക്കുന്നതിനും വളരെക്കൊള്ളാവുന്ന (പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാകുന്ന) അഞ്ചാഭംഗങ്ങളും ഇവർക്കൊപ്പാഴും (സ്രീകൃ) ഉണ്ടു്.) ഇതിൽ കാണുന്ന രസോൽകൃഷ്ടത ചിന്തിച്ചറിയേണ്ടതാണു്. കാമുകിയുടെ പഞ്ചേന്ദ്രിയരസങ്ങളെ കാമകൻ തന്റെ പഞ്ചേന്ദ്രിയരസങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെല്ലോ ആസ്വദിക്കണം. അപ്പോൾ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാതെന്ന പഞ്ചാസങ്ങളായി അനുഭവിക്കുന്നു. പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഒന്നിക്കുന്നത് അന്തഃകരണത്തിലാണു്. അന്തഃകരണം ജീവൻ വിശേഷണമായി നില്ക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവൻ ജീവനെത്തന്നെ അതായതു് താൻ തന്നെത്തന്നെ താനായനുഭവിക്കുന്ന ആത്മനിർവൃതിയെയാണു് ഇതിൽ വിളക്കാവെയ്ക്കിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിളക്കത്തൊഴിയാണു് കാമത്തുപ്പാലിലെ 250 ഇരടികളും വിളക്കിവിളക്കിച്ചെയ്യുന്നതു്.

തിരുക്കുറളാ കായ്കാരണൈകുവു

ജ്ഞാനിക്കല്ലാതെ സാധാരണ മനുഷ്യൻ തന്റെ ചിന്താശക്തിയിൽ സ്पर्ശിക്കുവാൻകൂടി വിദ്വാഹമില്ലാത്ത കായ്കാരണങ്ങളുടെ ഐക്യം തിരുക്കുറളിൽ മൊത്തമായും ഓരോരോ കവികളിൽകൂടി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായും ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റൊല്ലാ ലോകഗ്രന്ഥങ്ങളെയും അപേക്ഷിച്ചുള്ള ഈ പ്രത്യേകത തന്നെയാണു് തിരുക്കുറളിന്റെ വൈശിഷ്ട്യത്തിന്നു മുഖ്യകാരണവും.

“കാരണംതന്നെക്കായ്കുമായിടുന്നു
നാമരൂപാദികൊണ്ടെന്നറികെടോ
അതുകൊണ്ടുജഗത്തിന്നുകാരണം
പരമാത്മ സ്വരൂപമറിയണം”

ഈ ആത്മസ്വരൂപത്തെയാണ് തിരുക്കുറുളിന്റെ സ്വരൂപവും. കാര്യകാരണങ്ങൾ അഭിന്നമായി നില്ക്കുന്ന ഈ ആത്മസ്വരൂപത്തിൽ കൂടിയാണ് ഔലാരി 'അണവിനുള്ളിൽ എല്ലാക്കല്ലുകളും' ഒരുങ്ങിനില്ക്കുന്നതിനെക്കണ്ടതും. കാര്യഭാവത്തിൽ പറയപ്പെട്ട ദൈവ വാക്കും അതിന്റെ കാരണവുമായിത്തീരുമാറ് പരമസത്യത്തെ ഏതിലും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന തിരുക്കുറുളി എങ്ങനെയിരിക്കുമെന്ന് കേട്ടാൽ 'അതു' അതിനെപ്പോലെ' ഇരിക്കുമെന്നേ പറയാൻ കഴിയൂ. അങ്ങനെയുള്ളിൽ കരു ദൈവ സമയം ബീജവും സ്വപനം ആഹാരവുമായിരിക്കുന്നുപോലെ തിരുക്കുറുളിൽ കാര്യകാരണങ്ങൾ ഏകീകരിച്ചുനിൽക്കുന്നതിനെ സാമാന്യദൃഷ്ടിക്ക് വാല്യം, വൃംഗം, ധ്വനി എന്നു മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും.

1 വാല്യത്തിനുദാഹരണം:

“വാനിന്ദുലകം വഴങ്കിവരുതലാ-

റുനമിഴ്തം എൻറണരൽപാറു.”

ആകാശം ജീവനത്തെത്തന്നു് ഈ ലോകം ജീവിക്കുന്നതിനാൽ ലോകത്തിനു് അതു് അമൃതം എന്നറിയുക.

ലോകം എന്നതിൽ ആകാശം ഒഴിച്ചു്, വായു, അഗ്നി, ജലം, ഘൃമപി എന്ന നാലു ഭൂതങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈ നാലിനും ഉല്പത്തിയേയും രൂപത്തേയും കൊടുക്കുന്നത് ആകാശം തന്നെയാണ്! ആകാശമില്ലെങ്കിൽ മറ്റു നാലു ഭൂതങ്ങൾക്കും നിലയോ രൂപമോ ഇല്ല. ആകാശസ്ഥിതമായ സൂര്യന്റെ ചുറ്റുകൊണ്ടു് ആകാശം അതിൽതന്നെയിരിക്കുന്ന കടലിൽ നിന്നും വെള്ളത്തെ ആവിയാക്കി തന്നിൽനിന്നു തിരിച്ചു വെച്ചു് കാലാകാലങ്ങളിൽ തണുപ്പിച്ചു് മഴയാക്കി കടലു കൾക്കിടക്കുകിടക്കുന്ന ഭൂമിക്കും ജീവന്മാർക്കും ജീവിക്കുന്നതിനു പെയ്യിക്കുന്നു. അമ്മ, കുഞ്ഞിനു മുലപ്പാൽ കൊടുക്കു

ന്നതുപോലെ ആകാശം, സ്വയം പരിവർത്തനം ചെയ്യുണ്ടാകുന്ന ഭൂമിക്ക് വായു, അഗ്നി ജലം എന്ന മറ്റു മൂന്നു ഭൂതങ്ങളുടേയും സഹായത്തോടുകൂടി നിലനില്പിനെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതിനെക്കണ്ടുകൊണ്ടായിരിക്കണം അയ്യപ്പിള്ള ആശാൻ “അത്ഭുതമായമൃതായ് മറന്നാലിനു മറിവായ്” എന്നത് ഘോഷിച്ചുപോയത്. ഇവിടെ ‘മറന്നാലിനു’ എന്നത് വേദങ്ങളെക്കൂടാതെ ആകാശത്തിൽനിന്നുല്പത്തിയെടുത്തിട്ടു അതിനെ ‘മറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മറ്റു നാലു ഭൂതങ്ങളെയും കുറിക്കുന്നു. നിലനില്പിന് (ലോകത്തിന്റെ) ഉതകുന്നു എന്ന കാരണത്താൽ അമൃതെന്ന് (ആകാശത്തെ) അറിയണം എന്ന കാര്യം അനുബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യകാരണങ്ങളുടെ ഏകീകരണം ചിന്തിച്ചറിയാവുന്നതാണ്. അമൃതിൽ, ആനന്ദത്താൽ, തന്നെ ഉല്പത്തികൊണ്ടു ആനന്ദസ്വരൂപിയാണ് ജീവൻ എന്നു പറയുന്നതിന്റെ പരമാർത്ഥവും ഇതിനാൽ ധൃഷ്ടമാണ്. ആകാശാമൃതത്തിൽ സ്വരൂപം സിദ്ധിച്ചു ഈ അമൃതം അനുഭവിച്ചു നിലനിന്നുവരുന്ന ലോകത്തിന്റെ സനാതനതപത്തെ 21 അക്ഷരത്തിൽ കാൽക്കാരണസഹിതം പ്രസ്താവിക്കാൻ ലോകത്തു മറ്റൊരാൾ കവിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

3. വ്യാഗ്രത്തിനഭാഹണം.

തുറന്താർ പെരുമൈ തുണൈക്കുറീൻ വൈയത്തു
തുറന്താരെ എണ്ണിക്കൊണ്ടൊരാ

സൃഷ്ടരഹസ്യം തുറന്നറിഞ്ഞ യോഗിയുടെ മഹാത്മ്യത്തെപ്പറയുന്നതു ലോകത്തു മരിച്ചവരുടെ കണക്കെടുക്കുന്നതു പോലെ ഒക്കെത്ത കാൽക്കാരണമാണ്. ‘തുറന്നവൻ’ എന്ന യോഗി രാഹാത്മ്യമായ കാര്യം ജനിമൃതികളാകുന്ന കവാടവിപടനം നിവാരണങ്ങളുറ്റിരിക്കുന്നു എന്ന കാരണത്തെ അത്യന്തയിലിരിക്കുന്നതിനെ കാണിച്ചുതന്നു. മരണാഥ (നാശം) ഇല്ലെ

കിൽ അതിനെ എണ്ണുന്നതു മലടീപുത്രനെ കാണുന്നപോലെ
അസംഗതമെന്നും സൂചിപ്പിച്ചു എങ്ങും എല്ലാഴും നടമാട
ന്ന സനാതനതപഃത്ത തിരുവള്ളവർ ഈ വരികളിൽക്കൂടി
പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

3. ധാനിയ്യോദാഹരണം.

പൊരുടീർത്ത പൊച്ചാത്തച്ചൊല്ലാർ മരുടീർത്ത
മാശു കാഴ്ചിമവർ.

ഗ്രഹണസൗകൃത്തിനു തർജമയും ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:

നശപരം തിമിഞ്ചാധവിടെഴും
സംശയേതരവിശാലദൃഷ്ടകരം
ഉച്ചരിച്ചിടുകയില്ല പാഴുവാ-
ക്കൊച്ചയിട്ടിഹ മറന്നുപാലുമേ.

അജ്ഞാനതമസ്സനിഷി, വിജ്ഞാനപ്രകാശത്തിൽക്കൂടി
പരമാത്മത്തെ കാണുന്നവൻ പറയുന്നതു എങ്ങനെയാണു
തെറ്റിപ്പോവുക? ത്രികാലങ്ങൾക്കും ഉല്പത്തിയെ പ്രദാനം
ചെയ്തുകൊണ്ട് നിജസ്വരൂപത്തിലിരിക്കുന്ന മഹാക്ഷി എന്തെ
ങ്കിലും ഉച്ചരിച്ചാൽതന്നെ അതുപോലെ സംഭവിച്ചുകൊള്ള
ക എന്നല്ലാതെ, അതു തെറ്റിപ്പോവുന്നതു സംഭവിക്കുകയില്ല
എന്നതു അവർ മറന്നും തെറ്റുപറയുകയില്ല എന്ന കാര്യ
ത്തിനു കാരണമായി നില്ക്കുന്നു. 'മാശുകാഴ്ചി' എന്ന പദ
പ്രായോഗത്താൽ തിരുവള്ളവർ കാര്യകാരണങ്ങളെ ഏകീക
രിച്ചിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രം കാരണങ്ങളാണെന്നു.

വാഗവതങ്ങൾതന്നെ കാര്യകാരണങ്ങൾ. ഇങ്ങനെ വാ
ചുമായി കാര്യകാരണങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത് സാധാ
രണ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വിരളമാണ്. എന്നാൽ ആശയത്തെ
സ്വയം കാര്യകാരണങ്ങളായി തന്മയപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന അതി
ശ്രേഷ്ഠമായ ധാനി മഹാത്മ്യം എത്രയും അപൂർവ്വഗുണങ്ങളെ

ളിൽ മാത്രം സാധിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ വൈശിഷ്ട്യം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്നതായിട്ടുമാത്രമേ കാളിലെ 1330 കവിയിലൂടെ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകൻ കാണാൻ കഴിയൂ. വിസ്താരത്താൽ കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങളിലേക്കു കടക്കു നില്പു. കായ്കാരണങ്ങളുടെ ഐക്യത്തെ വ്യക്തമാക്കാൻ ശുദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള തീർത്ഥാടകനുമായി ഈ തത്ത്വമയിലെ 1, 6, 11, 22, 27, 36, 77, 99, 99, 102, 103, 105, 119, 120 മുതലായ പദ്യങ്ങൾ നോക്കുക.

തിരുക്കേരളം തിരുവ്വ്യാനം

ഭക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഒരു വിഭാഗം മുസൽമാന്മാർ തിരുക്കേരളീയ തിരുവ്വ്യാനമായിപല പൊരുത്തങ്ങൾ കാണുന്നവെന്നും അതിനാൽ അതു അവരുടെ വകയായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നും അവകാശപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ അവകാശം വെറും വ്യാജോപദേശത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടുള്ളതെന്നു തള്ളിയാലും മുൻപറഞ്ഞ ധാരണയിൽ അവരിൽ പലരും ഭക്ത്യാദരസമനപിതം തിരുക്കേരളീയ ശിഷ്യപ്പെട്ടവരെന്നതു് അഭിനന്ദനീയമാണ്. 'മനുഷ്യനെ ഇരുട്ടിൽനിന്നു വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടു വരണം' (ഖുറാൻ അല്യായം 14 ഭാഗം 13) എന്ന ലൈതമാസനയെ പുലർത്തുന്ന ഖുറാനും ഇവുപക. ഖററവിടത്തുതന്നെയാണ് ജീവന്മാരായി അധ്യാസപ്പെട്ട ആത്മാവു് ഏകപാഴ്വര സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എന്ന സന്നാതന തപത്തെ കൈപ്പൂണ്ടിക്കാണിച്ചുതന്ന തിരുക്കേരളം തമ്മിൽ താരതമ്യബന്ധംപോലും പറയാനില്ലെന്ന അവരുടെ അവകാശവാദത്തിനു സമാധാനമായി പറയാനുള്ളു. ലോകത്താകിലും ഇതിനെ സ്വന്തം വകയെന്നു കരുതാവുന്നതുമാണ്.

തിരുക്കേരളിലെ ശാസ്ത്രസമ്പത്തു്

തിരുക്കേരളം എന്നുകേട്ടാൽ അതൊരു മതഗ്രന്ഥമോ അഥവാ ചഴഞ്ചൻ പുരാണകഥയോ എന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്ന

ഭൂരിപക്ഷം ലോകവും ഇന്നത്തെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ശാസ്ത്ര ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ശാസ്ത്രഫലങ്ങൾ തിരുക്കുറളിൽ ചിരഞ്ജീവികളായി പ്രകാശിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുകയില്ല തന്നെ. എങ്കിലും ഒരു മതമോ പാരമ്പര്യമോ കർമ്മമോ എന്നല്ല അത്തരക്കാർ ഉദ്ദേശിക്കാവുന്ന ഒന്നു തന്നെയല്ല ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കമെന്നെങ്കിലും നാം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇന്നത്തെ ഭൗതികശാസ്ത്രം ഉല്പത്തിയിലേക്കു നയിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നവർ തിരുക്കുറളിലെ ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ അനൗപാമപ്പെടുന്നവർ സാധാരണയിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരായെന്നു കാണാം. ആദ്യത്തേതു നിശ്ചയം രണ്ടാമത്തേതു ആദ്യം എന്ന ഗുണസത്തെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം സ്ഫുടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. വള്ളുവർ തിരുക്കുറളിൽനിന്നു ഒരു ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞനാടു താഴെ പറയാവുന്ന പ്രകാരം സംസാരിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നും! 'അല്പം മാത്രം ശാസ്ത്രജ്ഞാ! ശാസ്ത്രമാകുന്ന

കാമിനീ പാദസമ്പർക്കം-

കാമൻ നീ, ഞാനുമങ്ങനെ

അശോകൻ നീ, സശോകൻ ഞാ-

നെന്നു ഭേദം നമുക്കുണ്ടോ"

(ശാസ്ത്രമാകുന്ന കാമിനിയുടെ പാദസമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന കായ്കത്തിൽ നാം ഇരുവരും തുല്യരാണ്. പക്ഷെ അശോകവൃത്തിൽ ചവിട്ടിയ കാമുകീപാദങ്ങൾ ക്ഷതരോഗാലും അശോകം അശോകനായിത്തന്നെ നിലകൊണ്ടുപോലെ താങ്കളുടെ ശാസ്ത്രപുരോഗമനം ലോകത്തെ ക്ഷതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെ താങ്കൾ ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. താങ്കൾക്കു തീർത്തു വേദമില്ല. എന്നാൽ തന്നെ ചവിട്ടിയ കാമിനീ പാദങ്ങൾക്കു വേദനയുൾപ്പെടുന്ന എന്നു ചിന്തിക്കുന്ന കാമുകനെപ്പോലെ ഞാൻ കാലിക്കുന്ന ശാസ്ത്രങ്ങൾ ലോകനാശത്തിനിടയാകാതിരിക്കണമെന്നു ഉദ്ദേശിച്ചാൽ സശോ

കന്യാദാസം.) ആധുനികശാസ്ത്രം വരുത്ത് ലോകത്തിന്റെ നാശത്തിനും തിരുക്കുറളിൽ വളയുന്ന ശാസ്ത്രസമ്പത്തു് ഉദ്ധരണത്തിനും ഉതകുന്നു എന്നു സാരം. ഇത്രയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നു്,

“തന്നുള്ളിലിരിക്കുണ്ടതെല്ലാമിടന്നെങ്കിൽ
താനൊല്ലാത്തിലും ചേർന്നിടന്നാൽ”

എന്നുരുവിട്ടു് കണ്ണടയ്ക്കുന്ന രട്ടിലാണു് കുറളിലെ ശാസ്ത്രകഥനത്തിന്റെ പോക്ക് എന്നാൽ കരുതരുതു്. ആധുനികശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭഗീരഥപ്രഭുരനാ ചെയ്തു് കണ്ടു പിടിക്കുന്ന ശാസ്ത്ര ഘനഗുണങ്ങൾ,

“ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുതല്ലേ അകല്ലേ,
ഉള്ളതു ചൊന്നേനേ”

എന്ന ലാഘവത്തിലാണു് തിരുക്കുറളിൽ കാണാനാക്കുന്നതു്. ഗ്രഹണ സങ്കല്പാർത്ഥം മൂലഗ്രന്ഥം 77-ാമതു കവി ചെ ഉദാഹരിക്കാം. ഇതിൽ ‘വെയിൽ പോലെ കായമേ’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ വെയിൽ കായുന്നതു പോലെ കായും എന്നർത്ഥം.

വെയിൽകായുന്നപോലെ=വെയിൽ മുടുകുന്ന പോലെ
വെള്ളം മുടുകുന്നു = വെള്ളത്തിനു് മുട്ടു് ഏർപ്പെടുന്നു.
വെയിൽ..... = വെയിലിനു മുടേപ്പെടുന്നു

(അതുപോലെ)

അപ്പോൾ വെയിലിനു മുമ്പിനാലേ അഥവാ സ്വന്തമായി മുടില്ല എന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ആധുനികശാസ്ത്രം പുതു കല്പിക്കുന്ന ഈ പരമാർത്ഥത്തിനു് തിരുക്കുറളിൽ യാതൊരു പുതുമയും കല്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നു ധ്വജമല്ലേ. വെയിലിനു സ്വതഃ മുടില്ല എന്ന കാര്യം “മരൊന്നിൽ തൊടുമെന്നിടത്തു വെയിലും കായും” (പ്രകൃത തത്ത്വം) എന്ന കാരണത്താൽ സാധൂകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. മരൊന്നിന്റെ സമ്പൽ

ത്താൽ മാത്രം (ചൂട്ടണ്ടാവുന്നു) എന്ന കാരണമാണ് സൂര്യരശ്മി
ക്കു സ്വഭാവമുണ്ടല്ലോ എന്ന കാര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.
ഇവിടെ, കാരണം പ്രത്യക്ഷവും കാര്യം അനുമാനവുമാണ്.
ഞാൻ ഈ മുഖവുരയുടെ ആദ്യം പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളെ
'കടഞ്ഞെക്കാണുന്ന' ദൃഷ്ടാന്തത്തോടുകൂടി വിശകലനം ചെയ്തു
സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും കാര്യമിരിക്കേണ്ടതാണ്. സൂര്യ
രശ്മിക്കു ചൂടില്ല എന്ന കാര്യം നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമല്ല. അതി-
നാൽ ഞാൻ ഒരു കടഞ്ഞെ കാണുന്നു എന്ന്, സൂര്യരശ്മിക്കു
സ്വഭാവമുണ്ടല്ലോ എന്നതുപോലെ അനുമാന പ്രത്യക്ഷം.
ഇനി സൂര്യരശ്മിക്കു മറൊന്നിന്റെ (വായുവിന്റെ) സമ്പർ-
ക്കത്താൽ മാത്രം ചൂട്ടണ്ടാവുന്നു എങ്കിൽ ചൂടിനിമിഷ്ഠി വായു
വാണെന്നതും സ്ഥിരമാണല്ലോ. ആകാശം ആകാശത്തോടു
മുഴുവനും വായുവും ആ ക്രമത്തിൽ വായുവിൽ നിന്ന് അഗ്നി-
യും അഗ്നിയിൽ നിന്നു ജലവും ജലത്തിൽനിന്ന് പൃഥ്വിയും
ഉണ്ടാകുന്നുവെന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിതത്വത്തെയും
തിരുവള്ളവർ 'വെയിൽപോലെ കായം' എന്ന പദ പ്രയോ-
ഗത്തിൽ കോത്തിട്ടിരിക്കുകയാണ്.

കാരണം

കാര്യം

അന്യസമ്പർക്കത്താൽ സൂര്യ-
രശ്മിക്കു ചൂട്ടണ്ടാവുന്നു.

സൂര്യരശ്മിക്കു സ്വഭാവ-
മുണ്ടല്ല.

ഇവിടെ കാരണമാണ് കാര്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നോ-
ർമ്മിക്കണം. മടിയിൽ നിന്നും പിടിച്ചുതള്ളി ഓരോക്കി-
യിട്ടും പോകാതെ മാതാവിന്റെ ഉത്സാഹത്തിൽ വീണ്ടും വ-
ന്നൊതുങ്ങാൻ വെമ്പുന്ന കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കാര്യം തനിക്കാ-
ധാരവുമധിഷ്ഠാനവുമായ കാരണത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞിട്ടില്ലാ-
തെ പ്രതീതി സൂക്ഷാവലോകനത്തിലേക്കിലും എത്തുപെടുന്ന
താണ്. ഇത്രയും അറിവിനു ശേഷമാണ് ഗവേഷണമാരംഭിക്കു-
ന്നത്. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരമാർത്ഥത്തെ തുറന്നുകാട്ടുന്ന ഈ

ഗവേഷണ ഫലങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യവശ്യമല്ല. എന്റെ കൂടുതലഭിപ്രായങ്ങൾ മുഖവുരയുടെ ഒടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള എഴുത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തിരുക്കുറുത അദ്ധ്യായം പീഠം.

തിരുക്കുറുത തനി അദ്ധ്യായജ്ഞാനത്തിന്റെ പീഠമായ അകരം ഗ്രന്ഥമാണ്. നാം കാണുന്ന ഏതു ഭൂതികോണുമനവും മുൻഗണനയിലേ തീരുമാനിക്കാവുന്ന അവയുടെ സാക്ഷാൽ പരാജയമടയുന്നിടത്തു് അദ്ധ്യായം ദൃശ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ഒഴുവിലൊടക്കം, പാടുതറ, ശ്രീരാമഗീത എന്നീ മറ്റു രൂപപെറ്റ് അദ്ധ്യായഗ്രന്ഥങ്ങളൊഴിച്ചുള്ളവയിൽ പറയുന്ന മാതിരി ഈ ജഗത്തു് അത്യന്തം അസത്തു് എന്നു് സാധാരണക്കാരന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടിട്ടു് മട്ടിൽ ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞു പിരിയുകയല്ല തിരുക്കുറുത ചെയ്യുന്നതു്. പ്രത്യുത, അസത്തിൽ തന്നെ സത്തിനെക്കാണ്മയും അസത്തും സത്തും ഒന്നുപോലെ ദൃഷ്ടാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചും സത്യവും മിഥ്യയുമല്ലാത്ത യാഥാർത്ഥ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുകയുമാണു് തിരുക്കുറുത ചെയ്യുന്നതു്. ഒരു സ്വർണ്ണത്തിൽ പല ആഭരണങ്ങളും ഉണ്ടാകാം. മാററമുള്ളതിനാൽ അസത്തായ ആഭരണത്തിൽ തന്നെ അതിനു സത്തയെ കൊടുക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തെക്കാണ്മിച്ചും ഈ രണ്ടിനും ആധാര, അധിഷ്ഠാന, ദൃഷ്ടാവായ തന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചും തിരുക്കുറുത ഉടനീളം പ്രശോഭിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു് ഒന്നും രണ്ടും പലുക്കളുടെ തർജ്ജിമ നോക്കുക. ഇങ്ങനെ സത്തിൽ അസത്തിനെയും അസത്തിൽ സത്തിനേയും ബ്രഹ്മത്തിൽ മായയേയും മായയിൽ ബ്രഹ്മത്തേയും സച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപിയായ താൻ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്ന പദവിയെയാണു് തിരുക്കുറുതയിലെ 1330 കവിയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരും അന്ധാളിച്ചു പോകേണ്ടതാവശ്യമില്ല.

തിരുക്കുറളിലെ കവിതാഗുണം

അരുൗനനമെന്ന നിലക്ക്, തിരുക്കുറളിൽ കവിതാ പരമായ സമുദായങ്ങളും പരിപൂർണ്ണസമുദായി പൊരുതിൽക്കുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ല.

“അണങ്ക കൊലായ് മയിൽകൊല്ലോ കണങ്കഴെ
മാതർ കൊൽ മാലുമെന്നെഞ്ചു.”

എന്നു തുടങ്ങി സാദ്രകോമളമായ സ്വന്തം ആനന്ദ സ്വരൂപത്തെ ‘മധുരായിപതേ, യവിലം മധുരം’ അയി എങ്ങും വീശിനില്ക്കുന്ന തിരുക്കുറളിലെ കാമതുല്യാൽ 250 കവികളും ലോകത്താരും പഠിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

“പൊങ്കിത്തതുവീഴ്ന്നുണമായ് മരകിതയോ,
ഉന്യവാരം ചെകതരീരേ”

എന്നു ലോകം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്ന വിധത്തിൽ ഇതിലെ ആനന്ദരസം നിർഗുണ ബ്രഹ്മത്തെ സഗുണവും സഗുണ ബ്രഹ്മത്തെ നിർഗുണവും ആക്കിത്തീർക്കാൻ പോലും പര്യാപ്തമെന്ന് പറയാൻ ഞാൻ അശേഷം മടിക്കുന്നില്ല.

തിരുക്കുറളും ഉപമാലങ്കാരവും.

‘ഉപമയ്ക്കു കാളിദാസൻ’ എന്നു ഘോഷിക്കുന്നവർ തിരുക്കുറൾ കണ്ടവരല്ലെന്നു സന്ദേഹം പറയാം. ‘സഞ്ചാരിണീ ഭീപഗിഭേവരാത്രേ’ എന്നിത്യാദി ഉപമകളാൽ ലോകപ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച കവികലചക്രവർത്തി കാളിദാസന്റെ തുലികാപ്രമോദങ്ങളെയും, മുകമാക്കിപ്പെടുന്ന തിരുവള്ളിവരുടെ ഉപമകൾക്കുള്ള ഒരു വിശേഷം അവയിൽ ആർഭാടമോ പ്രകടനമോ ഇല്ലെന്നതാണ്. ഉപമാനവസ്തുകൾ എത്രയും എളിയവയും ആര്യഭടയും നിത്യപരിചയത്തിലുള്ളവയുമാത്രം. ഇവയെക്കണ്ടിട്ട് വല്ലഭനെ പല്ലഭായധം എന്നാലും പറഞ്ഞുപോകാം.

ഉ 33:

വേണ്ടർക്കു വെൻറിടിന്നു ചൂതിനെ വെൻറതും
ചൂണ്ടിർ ചൊൻ മീൻ വിഴുകി അറു

ചൂതിലുണ്ടാവുന്ന വിജയം ചൂണ്ടിവിഴുങ്ങിയ മീനി-
ന്റേറതുപോലെയാണു് മററലകാരങ്ങളാ അവയുടെ പരിപൂ-
ണ്ണരസത്തോടു കൂടിത്തന്നെയാണു് തിരുക്കുറളിൽ കാണപ്പെട്ട-
ന്നതു്. ചുരുക്കത്തിൽ ക്വലചാനത്തിൽ കാണുന്ന അത്യാ-
ലകാരങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുത്തത തിരുക്കുറളിലുള്ളവയാ-
ണെന്നു തോന്നിപ്പോവു.

‘ഉഴുതണി നീർനിറൊന്തേററ ഉലകവാ
പോറി വാളൻ തിരു,
പാരിനുള്ളൊരുപകാരിതൻ ധനം
ഭാരമറു കുറയാതിരുന്നിട്ടാ,
ഉഴരിലുള്ളവർ കുടിച്ചിട്ടാ കളം
കോരിയം നിറയുമെന്ന പോലവെ.

(തഞ്ജിമ)

3. ‘നത്താപോൽ കേടുമുള്ള വാക്കോ ചാക്കാട്ടാ
വിത്തകൺല്ലാ ലരിതു’
ചത്തിടത്തുരു ഭതളിഞ്ഞു രത്നമാ-
യുലരിച്ച ചെറു ചിപ്പിപ്പോലെയും,
വെട്ടുമായു് കെടുമിരുട്ടു പോലെയും,
മട്ടു, വിജ്ഞരിലൊഴിച്ചു സാദ്ധ്യമാം

(തഞ്ജിമ)

4. ‘തവമറൈന്തല്ലവൈ ശെയ്തൽ പുതൽ മറൈന്തു
വേട്ടുവൻ പുൾശിമിഴ്ന്നാറു’
സന്യാസവേഷത്തിൽ മറഞ്ഞൊളിച്ചി-
ട്ടന്യായ കൃത്യങ്ങൾ നടത്തിയാലാ,
വന്യാന്തരത്തിൽ പരുവം കുറിച്ചാ-
വന്യേവരൻ പക്ഷിപിടിപ്പതൊക്കും.

(274)

5. 'കണ്ടെ കൊടിയ യാഴ്കോടു ശെച്ചിതാകുന്ന
വിനെ പട്ട പാലാർകൊളൽ' (271)

(ദുഷ്ടാന്താലങ്കാരം)

കാണുന്നതിന്നു കണചെച്ചൊടിയന്നുമയ്യോ
കാണിച്ചിടുന്ന പിണിയാരു സാഹിത്യ നിൽക്കും
കാണാൻ വളഞ്ഞു മൊരുചീണ മനോഹരം, നാം
കാണേണ മേതു മതുചെയ്താരു വൃത്തിയിൽ താൻ.

6. 'കൂത്താട്ടവൈക്കുഴാത്തുററ പെരുഞ്ചെൽവ
പോക്കും അതു വിളിന്തറു. (332)

നാടകം കാണുവാൻ വന്നവർ നാടക
മുടിക്കഴിഞ്ഞു വാരൊത്തെന്നീറു
പാടേ പിരിഞ്ഞു മറഞ്ഞതുപോലെ നാ-
മാടുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളും മറയും.

8. 'കടവൈത്തനിത്തൊഴിപ്പുറ പരന്തറേറ
ഉടമ്പാടയിരിമിടെ നരപു, (338)

അണ്ഡംവെടിഞ്ഞു പറന്ന പാവയ്ക്കി-
ങ്ങണ്ഡത്താടുള്ളൊരു ബന്ധമത്ര
ഉണ്ടായിരിന്നു മതൊട്ടി വാഴും ജഡ-
പ്പിണ്ഡത്തിന്നും തമ്മിലെന്നറിയ.

9. 'ഉറങ്കുവതുപാലം ചാക്കാടറകി
വിഴിപ്പതുപാലം പിറപ്പ' (339)

മങ്ങിയുറങ്ങിയ പോലെ മരിപ്പു-
റങ്ങിയുണൻ വിധം പിറപ്പും.

10. "ഉടുക്കെ മിഴന്തവൻ കൈപോലാങ്കേ
ഇടുക്കൻ കളെ വതാം നരപു.

മുണ്ടഴിഞ്ഞു പോകാമുന്വ ഉടുക്കാനെത്തിയ കയ്യുപ്പോ
ലെ ഒരാൾ തന്റെ സ്നേഹിതന്റെ ഭൂമിതാൾ ദാസത്തിനെ
ത്തിചെയ്യുന്നതാണ്.

ഇതുപാലെ തുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഏതു ഉദാഹരണങ്ങളും ഉദ്ധരിക്കുവാൻ കഴിയാം. തിരുക്കുറുളിൽ സമുച്ചിതമാക്കിയിരിക്കുന്ന മറ്റാലുകാരങ്ങളുടെ മെച്ചവും അന്യോദ്ദേശമാണ്.

തിരുക്കുറുളാ സാവ്വരകിക സിദ്ധാന്തങ്ങളും.

തിരുവള്ളുവയുടെ തുടികയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന സാവ്വരകിക പരമാർത്ഥങ്ങളും സിദ്ധാന്തങ്ങളും വായിക്കുന്ന ആരെയും നിശ്ചയചാക്കിത്തീർക്കാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണ്. സാവ്വരകികങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ടാകുന്ന ഏതു പാണ്ഡിത്യപരമാർത്ഥങ്ങൾക്കും കല്ലറ രഹസ്യങ്ങളുടെ പുതുതായ കല്ലറ രഹസ്യങ്ങൾക്കു പണ്ടു പരസ്യമെന്ന പ്രതീതിയും സിദ്ധിക്കുന്നതു സർവ്വവും കണ്ടു വെക്കുവാൻ കഠിനാത്മകമാണെന്നറിയാൻ ഒരു വിഷമമുണ്ടില്ല.

പാണ്ഡിത്യത്തിനു രഹസ്യത്തിന്റെ പുതുതായ അർത്ഥം
ഉദാഹരണം

“ഉണ്ടാർകണ്ടല്ല അടുത്താക്കാരം പോൽ
കണ്ടാർ മകിഴ ശൈത്യം ഇൻറു.”

(മദ്യം ഉണ്ടാകുന്ന മാത്രമേകിൽ കാരം കണ്ടുവരുന്നതും മറ്റൊരു
തത്വമാണെന്നു)

“രഹസ്യത്തിനു പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ സ്വഭാവം

‘കണ്ടുകടന്നു ചിത്താഹ്വാനമെന്നുവന്നു-
മൊന്നോടികണ്ണു ഉള.’

കാണാനും കേൾക്കാനും രസമുണ്ണാനും ധ്വനിശ്രവിക്കാനും
മനസ്സിലാക്കാനും കൊള്ളാവുന്ന അഞ്ചുഭാഗങ്ങളും സൂക്ഷിക്കണം.

സത്യത്തിനു മിഥ്യയുടെ പ്രതീതി

‘കണ്ണോട കണ്ണിനെ നോക്കിക്കിൻ വായ് ചൊർക-
ളെന്ന പൗരമീല.’

(കണ്ണോടു കണ്ണു ശരിക്കിടഞ്ഞു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സംസാരിക്കാനൊന്നും കാണുകയില്ല)

2. മക്കളേ പോൽവർ കയവർ അചരന്ന
വൊപ്പാരിയാ കണ്ടതിൽ.'

കാണാൻ ലോകത്തു മററുള്ള പരെപ്പോലെ ഇരിക്കുമെന്നതൊഴിച്ചാൽ കയവർക്കു ഇനിയൊരു സാദൃശ്യവും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.

മിഥ്യയ്ക്കു സത്യത്തിന്റെ പ്രതീതി.

‘നീകിൻ തെരും ശുഭകാൽ തണ്ണീരും
തീയാണ്ടുപ്പൊറാൾ ഇവൾ’

അകന്നാൽ ചൂടുക്രൂടുകയും അടുത്താൽ ചൂടുകറയുകയും ചെയ്യുന്ന തീ ഇവൾക്കെങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചു.

തീയുക്കുറളിലെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളും ഇത്തരം കവികളെക്കൊണ്ടു് സർവ്വ മാനുഷമായിരിക്കുന്നതിനാൽ കൂടുതൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആവശ്യമില്ല.

പ്രകൃത തത്ത്വമഗ്രന്ഥം.

ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ പദ്യം മൂല പദ്യത്തിന്റെ വിശേഷ സ്വരൂപം തന്നെയാണ്. ഈ വിശേഷ സ്വരൂപത്തിൽ കൂടിനോക്കി അതു സാക്ഷാൽക്കാര പദ്യമാണെന്നാക്കും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതുമാണ്. അക്ഷരങ്ങൾക്കകാരം ആദിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ ലോകത്തിനീശ്വരൻ ആദിയായിരിക്കുന്നു എന്ന സാമാന്യാത്മമേ എന്നിക്കുറിവുള്ള തമിഴു വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. തത്ത്വമയിൽ മറ്റു ചില അപൂർവ്വ സന്ദർഭങ്ങളിലും ഇതുവരെ വെളിപ്പെടുത്തേയുള്ള നിർഗുണാത്മകമായ തിരുക്കുറു വിശേഷ സ്വരൂപത്തിന്റെ പ്രതികരണത്തെ സ്തർശിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ചിന്തകനെ എപ്പോഴും തിരുക്കുറു തന്റെ നിർഗുണാത്മക

സ്വരൂപത്തിലോട്ടുതന്നെ വലിച്ചിഴക്കും. ഇതു നദിയുടെ ഒഴുക്കിനെതിരായി എത്രശക്തിയോടെ നീന്തുന്ന ഒരാളിന്റെ ഗതിയേയും നദി തന്റെ ഒഴുക്കിനനുസരണമാക്കി കൊള്ളുന്നതുപോലെയാണു്.

ഓരോപദതർജ്ജമ അനുഭവജ്ഞർ അഭിലഷിക്കയില്ലല്ലോ. ആശയ ഗ്രഹണത്തിനു് ഇതു ഐക്യമുള്ള ഗ്രന്ഥം വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. ഇതിനെ ഇതുവരെ ശരിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു തമിഴു നാട്ടുകാർ തന്നെ നമ്മുടനീക്കം ഇതിനോടു കാരണം തിരുക്കുറുതു തമിഴു് ഭാഷയുടെ ശൈശവദശയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു്. എന്നാൽ ഈ ആശയ ഭൂഗ്രഹം ആശയങ്ങളുടെ ദൈശിക്യത്തെ ഫനിക്കുന്നതായില്ല.

‘കുറു’ പദം

കുറു എന്നതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം സർവ്വസാധാരണ പര്യായാലേ ചെറുതു എന്നല്ല. ചെറുതായിരിക്കുന്ന രുചിതന്നാണു്. പൊക്കക്കുറവുള്ള ഒരു കഞ്ഞിനെ ‘മുണ്ടൻ’ എന്നാലും വിളിക്കാറില്ല. അപ്പോൾ ‘മുണ്ടൻ’ എപ്പോഴും പ്രായം കൂടിയ ഒരു രുചിയേറു തന്നെയായിരിക്കണം. ഏവം വിധം, തത്പരായർ സ്വ സ്വരൂപത്തെ വാഴ്ത്തിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, അണ്ഡമണ വായ് ചെറിയനാകി’ നീല്ക്കുന്നതത്രേ ‘കുറു’ ഒരു ഭാഷയിലെ ശൈലീമററൊരു ഭാഷയിൽ പകർത്തുവാനും കൂടുതൽ വാക്കുകൾ പലപ്പോഴും ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വരുന്നതു് അനിവാര്യമാണെങ്കിൽ തിരുക്കുറുളിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു മൂല ഗ്രന്ഥത്തിലെ വരികളുടെ അക്ഷരങ്ങൾ എണ്ണിത്തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനാലുണ്ടാകാവുന്ന അപകടം ആരും നമ്മുടനീക്കം. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഓരോരുത്തർക്കുറും കർത്താവു എന്റെ മുമ്പാകിൽ ഉത്തരം ചിലിട്ടുണ്ടു്. ‘ചെറു’ എന്ന

തമിഴ് വാക്കിനു അതിനുള്ള അർത്ഥശാഷ്ടിയിൽ ഒരു മലയാളപദം ഇല്ലെന്ന എനിക്കറിയാവൂ. ഉണ്ടെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും അറിയിച്ചു തന്നാൽ അനുഗ്രഹമായിരിക്കും. ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചുള്ള മൂലഗ്രന്ഥം 61-ാമതു കവി, രണ്ടു വരികളുടെ ആശയം ചോരാതെ സൂക്ഷിക്കാൻ എനിക്കു ആവശ്യം എഴുത്തുണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഇത് ഉചിതമോ അനുചിതമോ എന്നു വായനക്കാർ രീതിമാനിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

പെരുമവരറുൾ, യാമറിവതില്ലെ,
അറിവറിഞ്ഞ മക്കൾ ചേറല്ല, പിറ. (മൂലകവി)

മുൻപരിഭാഷകൾ :

1. ഉളവാകും പുത്രരിൽ വേണ്ടതറിയാതെ
വളരുവോരെ യാർഗണിക്കും
2. അറിവുകളറിയും സുതരേ സുതരോ
മരിയതു ലബ്ധികളിൽ

പ്രകൃതിഭാഷ.

‘അക്ഷയമായ് നിലനില്ക്കും നിധികളെ-
യിക്കിതിയിൽ പെരുമെന്നവയിൽ
വെല്ലാറിവറിയും പുത്രനെപ്പേറും
തുല്യത തുല്യീട്ട ചേറല്ലാതെ
ചേരെന്നു സത്യത്തിൽ ചൊല്ലാൻ തക്കതായ്
വേറൊന്നും ഞാനറിയുന്നതില്ലേ.

പെരുക-ലഭിക്കുക, ഉണ്ടാവുക, വർദ്ധിക്കുക നിലനില്ക്കുക
എന്നിങ്ങനെ പല അർത്ഥങ്ങളുമുണ്ട്.

പെരും അവരറുൾ-എന്നും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതെന്നവയിൽ
മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആശയം ഉന്നി നിൽക്കുന്നത് ‘മക്കളി’
മല്ല ‘മക്കൾചേരി’യാണെന്നും ‘മക്കൾ ചേറല്ല പിറ’ എന്നു

തിൽ നിന്നും സ്തംഭമാണ്. ലോകത്തിന്റെയോ മാതാപിതാക്കളുടേയോ ഭാഗ്യം 'പുത്രനി'ലല്ല നിൽക്കുന്നത്: 'പുത്രനെ ലഭിച്ചു'വെന്നതിലാണ് എന്നെടുത്തു പറഞ്ഞ തീരുവള്ളവരുടെ ആശയ ഗാംഭീര്യം ചിന്തിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. മക്കളുടെ ദേഹ, മാതാപിതാക്കളുടെ പൂർവ്വപുണ്യഫലത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെങ്കിൽ മാതാപിതാ യഥാർത്ഥത്തിൽ പെരുന്നതു് തന്റെ പുത്രനെയല്ല, പൂർവ്വപുണ്യപരിപാകത്തെയെന്നെന്നും കരുതാം. അങ്ങനെ മാതാപിതാ, തന്നിൽ, 'തന്മേന്മ'നെത്തന്നെ അതായതു് തന്നെത്തന്നെ പെരുന്നതെന്ന സൂക്ഷ്മാർത്ഥം 'പെരും, പേര്', എന്നീ പദങ്ങളിൽ നിഗ്രഹനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു പേര് ലോകത്തിനും ഒരു പേരായി (നേട്ടമായി)രിക്കുമെന്നു സാരം.

പ്രകൃതവിവർത്തനം രണ്ടധികാരം ഒഴിച്ചാൽ മുഴുവനും സംസ്കൃതവൃത്തത്തിലാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വിവിധഭാവമസംസ്കൃതിക്കനുഗമമായി വൃത്തം മാറി മാറി ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്. മൂലഗ്രന്ഥം അറത്തുപ്പാൽ (ധർമ്മം) പൊരുൾ പാൽ (അർത്ഥം) കാമത്തുപ്പാൽ (കാമം) എന്നു മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ ആദ്യത്തെ ധർമ്മകാണ്ഡമാണ് ഇതിലെ ഉള്ള ഭാഗം. ആരവർഷം മുമ്പു ഈ തർജ്ജമ തയ്യാറായ ശേഷമാണ് തിരുക്കുറുളിന്റെ വിശേഷസ്വരൂപ പ്രകാശത്തെപ്പറ്റി എന്റെ ഗുരുമുഖത്തു നിന്നും എനിക്കറിയാനിടയായതു്. അതോടുകൂടി തിരുക്കുറുളിന്റെ സാമാന്യാർത്ഥങ്ങളിൽ തീരെ പ്രതിപത്തിയില്ലാക്കാവുകയും അങ്ങനെ ഈ തർജ്ജമ അഗണ്യകോടിയിലാവുകയും ചെയ്തു. പഴം എന്നു വിചാരിച്ചു് അതുവരെ തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നതു പഴത്തൊലിയെയായിരുന്നല്ലോ എന്നതിലുള്ള ഇച്ഛാഭംഗവും സാക്ഷാൽ പഴമായ തിരുക്കുറുളിന്റെ വിശേഷസ്വരൂപം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയാത്തതിലുള്ള നിരാശയും കൊണ്ടു് തിരുക്കുറുളിനെ ആകെ മൊത്തം വിസ്ത

രിക്കേണ്ടതായും വന്നു. ഏകിലും തിരുക്കുറളിലെ കാമത്തുപ്പാൽ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നു. തീരെ കനിഞ്ഞ കനിയിൽ തൊലി പഴവുമായി തന്മയപ്പെട്ടു പോകുന്നതുപോലെ, ധർമ്മാത്മനിരൂപണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു, തിരുക്കുറു കാമത്തുപ്പാലിൽ അതിന്റെ സാമാന്യവിശേഷസ്വരൂപങ്ങൾ ഏകീകരണം ചെയ്തു നിൽക്കുന്നതുകാണാം. ഈ 'കാമത്തുപ്പാൽ' ഏകിലും അതിനുണ്ടായിട്ടുള്ള മാമുൽ അത്മങ്ങളെ വിട്ടിട്ട് യഥാത്മരൂപത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യണമെന്ന ആഗ്രഹം അവിഭേദം എന്നിൽ ഭേദരൂപിതരൂപങ്ങളായും അതിന്റെ മൂന്നാടിയെന്നോണം സാമാന്യാത്മത്തിലേകിലും മുൻ രണ്ടു കണ്ഡങ്ങളുടെ വിവർത്തനവും പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിരുന്നിരിക്കേണ്ടതായി വന്നതിനാൽ ആദ്യത്തെ ധർമ്മകാണ്ഡം പ്രസിദ്ധം ചെയ്യാനിടയായതുമാകുന്നു. സാമാന്യാത്മത്തിലുള്ള വിവർത്തനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേറെയുണ്ടല്ലോ എന്നൊരു സമാധാനം പറയാം. എന്നാൽ വേറെയുണ്ടായിക്കണ്ടതും അതുവരെ അഗണ്യകോടിയിൽ തള്ളപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ വിവർത്തനത്തെ വെളിപ്പെടുത്താൻ ഫേതുവാചിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ഈ തർജ്ജമയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തമിഴരും ആരോപിക്കാവുന്ന കുറവെന്തെ ഞാൻ സർവ്വാത്മനാ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. സമാധാനം പറയുകയും ചെയ്യാം. സാധാരണ ആരും കുറു പഠിക്കുന്നതു അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. പരിഭ്രമപരകരുടെ വ്യഖ്യാനത്തെ മുൻനിർത്തി സമ്യക്സമ്മതമായ ഒരു സാമാന്യരൂപം കുറളിനു ലഭ്യമായിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വന്നുചേർന്ന കുറളിന്റെ മാമുൽ സ്വരൂപത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കാതെ മുൻ വ്യഖ്യാനങ്ങളെ അകലേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അപ്രകാരം അകന്നത് തിരുവള്ളവരെ അടുക്കാനുള്ള എളിയ ശ്രമമായിരുന്നു എന്നു ഞാൻ സത്യമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒരുദാഹരണം :

നന്തംപോൽ കേടും ഉളവാക്കും ചാക്കാടും

വിത്തകുക്കല്ലാലമിതു. (മൂലം)

‘പുകഴുടമ്പിർക്കു ആക്കമാകു കേടും പുകഴുടമ്പുളതാകയാ
ക്കാടും ചതുരപ്പാടുടെയാക്കല്ല ഇല്ല’ (യശസ്സരീരം അവാശേഷി
ക്കുന്ന മരണം വൈഭവശാലികൾക്കേ ഉള്ളൂ) എന്നു പരിമേ
ലഴകർ അർത്ഥപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തെ ആശ്രയിക്കുന്ന
മലയാള വിവർത്തനങ്ങളും അവതാരികയിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടി
ട്ടുണ്ട്.

മൂലപദ്യത്തിനത്താൽ കല്പിക്കുന്ന ചക്ഷുഃ

നന്തം — 1. ചിപ്പി (സന്ദർഭാനുസരണം തെച്ചിപ്പി)

2. രാത്രി (ഇരുട്ട്)

കേട് — നാശം (മരണം)

ഉളവാക്കും — ഉണ്ടാക്കുന്ന, അഭിവൃദ്ധിയെച്ചെയ്യുന്ന, അഭി
വൃദ്ധിക്കു മേതുവായ.

കേടുളവാക്കും എന്നല്ലല്ലോ മൂലപദ്യം.

കേടും ഉളവാക്കും — നാശവും (ആ നശിച്ചവസ്തു (വീണ്ടും)
ഉദ്ധരിച്ചതായിത്തീർക്കുന്ന

ഉളവു് — രഹസ്യ നടപടി അങ്ങനെ ഉളവാക്കും എന്ന
തിനാൽ തന്നെ കേട് സത്യത്തിലുള്ളതല്ലെന്നു
ധ്വനിക്കുന്നു.

കേടും ഉളവാക്കും ചാക്കാടും — പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ നാശമെന്നു
തോന്നുന്ന മരണം. ഉദ്ധാരണത്തിനു നിദാന
മായ ക്ഷയമെന്നർത്ഥം

ചാക്കാടും — ആടും ചാക്കു്, ചേർക്കു് എന്ന മരണം; മരണ
ശേഷവും ചേർപ്പിന്നു എന്ന മരണം

വിത്തകൻ — ഇമ്മാനി (വിജ്ഞാനി - വിശേഷജ്ഞാനമു
ള്ളവൻ)

അരിതു് — അസാധ്യം, ദുർല്ലഭം.

ജ്ഞാനിഭൃതീകോപാധിയിൽ കാണപ്പെടുമ്പോഴും തന്നെക്കപ്പോഴുമുള്ള ബൃഹത്സ്വരൂപത്തിലാണു സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്. ഈ ഉപാധി നശിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ സ്വരൂപം ഉള്ളതായിവരുന്നു. ഇരുട്ടെപ്പോഴും വെട്ടത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഇരുട്ടു നശിക്കുന്നിടത്തു് വെട്ടം മുഖിനാലേ അവിടെ ഉള്ളമട്ടിൽ ഉള്ളതായി പ്രകാശിക്കുന്നു. പരിമേലശകർ പറയുന്ന യശ്ശരീരം ലോകജീവിതത്തിൽ ഒരൊത്തർജ്ജിക്കുന്നതാണു് മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ യശസ്സും യശ്ശരീരവും ഒന്നതന്നെ. ആളുപോയി. യശസ്സുശേഷിച്ചു. ജ്ഞാനിക്കാകട്ടെ തന്റെ ഭൃതീകോപാധിക്കും നിജസ്വരൂപത്തിനും തമ്മിൽ ഇരുട്ടിനും വെട്ടത്തിനും തമ്മിലുള്ള അന്തരമാണുള്ളതു്. തിരുക്കുറളിന്റെ നിലവിലുള്ള മാമൂൽ സ്വരൂപത്തുടനാ, പരിമേലശകരുടേതുപോലെ തമിഴിൽ പ്രചാരമുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടേ അപ്പടി ഈ തർജ്ജിമയിൽ ചിലിടങ്ങളിൽ അനുകരിക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നതിന്നു ഒരു ദുഷ്ടാന്താക്രൂടി പറയാം. രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ പേരായ 'വാൻ'വിറപ്പി'നെ മഴയുടെ മഹാത്മ്യമെന്നു പൊതുവെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു വരുത്തുന്നു. "എന്തും പൊന്റുളിൻപങ്കനും നടത്തർകേതുവാദിയ മന്ദ്രമിനതു കിറ്റപ്പുകു കൂறுതൽ" (ധർമ്മാർത്ഥകാരങ്ങളുൾ പുലരുന്നുതിനു മേതുവായ മഴയുടെ മഹാത്മ്യത്തെപ്പറയുന്നു.) എന്നു പരിമേലശകരും അദ്ദേഹത്തെ ആശ്രയിച്ചു മറ്റു വ്യാഖ്യാതാക്കളും പറയുന്നു.

'വാൻ' പദത്തിനു നിരാക്ഷേപമായി ആകാശം എന്നർത്ഥമിരിക്കവെ, മഴയെന്നു കടുസ്സാക്കിപ്പറയുന്നതു ലോകജീവിതവുമായുള്ള അടുപ്പം വിഷയത്തിനുണ്ടാക്കാൻ വേണ്ടിയാണോ എന്നറിയാൻ പാടില്ല. മഴയെക്കുറിച്ചാണെങ്കിൽ പത്തുവാക്കു പറയാൻ കഴിയും. ആകാശത്തെപ്പറ്റി എന്തു പറയാൻ എന്നും ആയിരിക്കാം. ഏതിനാ ഇത്തരം യുക്തികളിൽകൂടി തിരുക്കുറളിന്റെ സത്യാഗവും പൊരുത്തപ്പെടു

ത്തിയതിനാലാണ് അതിന്റെ വിശേഷസ്വരൂപം വിഷയ മല്ലാതെ നിൽക്കുന്നത്. ഇനി മൂലകവിയുടെ ആശയത്തെ പരിശോധിക്കാം:

മഴ—നീരാവി തണുത്തുണ്ടായ ജലത്തിന്റെ ആകാശ
ത്തുനീന്നുമുള്ള പതനം.

ആകാശം - ഈ നീരിനും ആവികും, ഇവയ്ക്കുറവിടമായ സമുദ്രത്തിനും എന്നു വേണ്ട നാലു പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കും ഫേതുവായും സൂക്ഷ്മഭിന്നവഗ്രഹങ്ങളുൾപ്പെടെ സർവ്വത്തിനും, സ്വ സ്വരൂപിന്റെ ഫാനി സംഭവിക്കാതെ, തന്നിൽ നിലനില്പിനെക്കൊടുത്തും പഞ്ചീകരണത്തിനും വിപഞ്ചീകരണത്തിനും ആധാരാധിഷ്ഠാന ദൃഷ്ടാവായും ഉള്ളതാണ്. ഈ വാനിന്റെ 'ചിറപ്പി'നെ നോക്കാം. തൊൽ കാപ്യം സൂത്രം 279-ൽ 'ഉലകത്തുണ് ദ്രവ്യസ്ഥവകൈയാണന്ദി വികാരവകൈയാർ പെരുஞ்சിന്ദു' എന്നു ചിറപ്പിനെ വിവരിക്കുന്നു സ്വതേയുള്ളതെന്നുള്ളതില്ലാതെ വികാരപരമായി ആരോപിതമെന്നുള്ള, തൊൽ കാപ്യരുടെ, 'ചിറപ്പ്' വ്യവഹാരസ്വരൂപം മാത്രമുണ്ടെന്നുള്ള, തിരുവള്ളുവരുടെ 'വാനിൽ' എത്ര ഭംഗിയായി തന്മയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ചിന്തിച്ചു കാണേണ്ടതാണ്.

ഇനി, ആകാശത്തിൽ മഴയുള്ള കാരണത്താൽ ആകാശം മഴയാവുകയില്ലല്ലോ. ഉദാ:

കാക്ക കറുപ്പാകുന്നു	}	ആദ്യത്തെ വാചകത്തിലെ
കാക്ക കറുത്തതാകുന്നു		അപകടം നോക്കുക.

പക്ഷെ ആകാശമഹിമയെ വേണമെങ്കിൽ, മഴയെന്നു പറയാം. എന്നാൽ വ്യാഖ്യാതാക്കൾ മഴയുടെ മാഹാത്മ്യം എന്നു പറയുന്ന സ്ഥിതിക്ക് 'വാൻ' പദത്തിനു മാത്രമാണ് മഴയെന്നവർ അർത്ഥം കല്പിക്കുന്നതെന്നും വ്യക്തമാണ്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു പോയതുകൊണ്ട് പരമേശ്വരൻ യോ, തിരുക്കുറുളിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ തക്ക പുണ്യം സമ്പാദിച്ച മറ്റു മഹാത്മ്യങ്ങളെയോ കുറവായി കരുതുന്നുവെന്നും കരുതരുത്. അമ്മ വിളമ്പിത്തന്ന കറിയിൽ ഉപ്പുപോരെന്നു പറയുന്ന മകന്റെ പരാതിയായിട്ടേ ഇതിനെ പരിഗണിക്കാവൂ. മകന്റെ ജീവിതത്തിൽ മാതാവിനെത്തുടർച്ചയായ സ്ഥാനത്തിനും ഈ ഉപ്പിന്റെ പരാതിക്കും ഒരു ബന്ധവുമില്ലല്ലോ. ആധുനിക ലോകത്തിനും എനിക്കും, കുറച്ചൊളി കാട്ടി ആശംസിച്ച ആ മഹാനുഭാവനെ (പരിമേശ്വരൻ) ഞാൻ ഭക്തിപൂർവ്വം സർവ്വം സ്തുതിക്കുന്നു.

ഈ വിധത്തിൽ മുൻവ്യാഖ്യാതരുടെ അനുകരിക്കാതെ 'സ്വാതന്ത്ര്യം' കാണിക്കേണ്ടിവന്ന അനവധി സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ട്. വിശ്വരഥേന്ദ്രൻ എടുത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

അവസാനമായി ഈ വിധം ഒരു മുഖവുര എഴുതാൻ ഏർപ്പെട്ട നിമിത്തത്തേയും ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും ഇന്നത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രവർത്തിക്കും തമ്മിൽ കണ്ട പൊരുത്തക്കേടിനെ എടുത്തു കാട്ടുന്നതിനെന്നോണം 1948-ാംമാണ്ടിടയ്ക്കു 'കമ്മ്യൂണിസത്തിലെ അനഭൗതികതകൾ' എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറുപുസ്തകം ഞാൻ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുകയറിയായി. ഇതിന്റെ പരിഭാഷാപലമായി അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറു എന്നെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാക്കുകയും സഖാവ് എ. കെ. ഗോപാലന്റെ ഉററ സഹപ്രവർത്തകനാക്കിവച്ചു തന്നുകയും ചെയ്തു.

ഇതിനെത്തുടർന്ന്, പി. ആൻ. ടി. ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ ഒരു സാധാരണ ജീവനക്കാരനായ എന്നെ തിരുവിതാംകൂർ വിട്ടു സ്ഥലം മാറ്റുകയും അങ്ങനെ പടിഞ്ഞാറ് അറബിൻകടൽ തീരത്തിനടുത്തുനിന്നും കിഴക്ക് ബംഗാൾ

കടൽ തീരത്തിനടുത്തുള്ള 'തിരുവാടാനാ' ഗ്രാമത്തിൽ ഞാൻ 1950-ൽ താമസമാവുകയും ചെയ്തു.

ഈ മരുഭൂമിയിലാണ് ഞാൻ തിരുക്കുറുർ പഠിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയത്. അങ്ങനെ എന്റെ ജീവിതത്തെ തീരെ മുട്ടിച്ച ഈ കാലഘട്ടം ജീവിതത്തെ തുറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു പറയാം. എനിക്ക് തമിഴക്ഷരങ്ങൾപോലുമറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും എന്റെ ആഗ്രഹത്തെ ആദരിച്ചു എന്നെപ്പോലെ എളിയ രണ്ടു മൂന്നു തമിഴ് സ്റ്റേഫിതന്മാർ എന്നെ സഹായിക്കാനൊരുങ്ങി. ഒരാൾ മൂലഗ്രന്ഥം വായിക്കും. ഇനിയൊരാൾ വ്യാഖ്യാനത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കും. എല്ലാവരും ചേർന്ന് വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. മാപ്പുസാക്ഷിയെപ്പോലെ ഞാൻകേട്ടു കൊണ്ടിരിക്കും. എങ്കിലും ഞാൻ കേട്ട വ്യാഖ്യാനങ്ങളോ വിശദീകരണങ്ങളോ എനിക്ക് തൃപ്തികരമായിത്തോന്നിയില്ല. എന്റെ സ്റ്റേഫിതന്മാർ വേറെയും നല്ല വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും കൂടുതൽ പ്രയോജനമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ഞാനും അവരുമായി തർക്കം തുടങ്ങി തർക്കമേല്ക്കു ഞാൻ മനസ്സിലുദ്ദേശിച്ച ആശയങ്ങൾ പറയുമായിരുന്നു. അവ മൂലഗ്രന്ഥവുമായി കൂടുതൽ ചേർച്ചയുള്ളതായിട്ടുവർഷിക്കാനി. എന്റെ നല്ലവരായ ആ സ്റ്റേഫിതന്മാർ ചില വലിയ പണ്ഡിതന്മാരെ വരുത്തി. കുറുർ പ്രവീണന്മാരുമായി എന്നെ കൂട്ടിമുട്ടിച്ചു. തമിഴ് നാട്ടിൽ വള്ളുവർ കഴകം, കമ്പർ കഴകം എന്നീ ആഘോഷങ്ങളിൽ മികച്ച തമിഴ് വിദ്വാന്മാർ പലരും സമ്മേളിക്കുക പതിവാണ്. ഈ വിദ്വാന്മാരുടെയുമായും എന്റെ സ്റ്റേഫിതന്മാർ എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി പരിചയപ്പെടുത്തി. സംഭാഷണ വിഷയം കുറുർതന്നെയായിരുന്നു. വലിയ തർക്കങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഒന്നിലും എനിക്ക് വിജയമെന്നതില്ല. കാരണം എനിക്കപ്പോഴും തമിഴക്ഷരങ്ങൾകൂടി അറിയാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥം അതുവരെ വായിച്ചിട്ടുമില്ല. ഈ രഹസ്യം

അധികമാരും മനസ്സിലാക്കിയുമാില്ല. ചിന്നീടത്രേ അണ്ഡത്തെ അണുവാക്കിയപോലെ തമിഴിലെ ഏറ്റവും വലിയ തിരുക്കുറളിനെ ഏറ്റവും ചെറിയ ബാലപാഠമാക്കി അതിൽനിന്നും ഞാൻ അക്ഷരങ്ങൾ പഠിച്ചത്. വയ്ക്കോൽ കെട്ടാൻ അതിൽ നിന്നും തന്നെ കയറുണ്ടാക്കുന്നപോലെ തിരുക്കുറൾ അക്ഷരങ്ങൾ അതിൽതന്നെ പഠിച്ചു.

സൂര്യന്റെ അടുത്തു് രാത്രി ഉണ്ടെന്നു വന്നാൽ ആ രാത്രിയും വെയിലുള്ളതായിരിക്കുമല്ലോ. അങ്ങനെ ആരും കുറളിനു കല്പിച്ചു വരുന്ന സാമാന്യസ്വരൂപവും വ്യവഹാര ലോകത്തിനു പറ്റിയ മട്ടിൽ ഏറ്റവും വിശേഷമായിരുന്നതിനാലും മലയാളത്തിൽ അതിന്റെ മുഴുവൻ തർജ്ജിമയും അന്ന് ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതിനാലും ഞാൻ കുറളിന്റെ വിവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏന്റെ കഴിവില്ലായ്മയെ ചിന്തിച്ചതേയില്ല. ഒക്കുന്നതിനെ ഒപ്പിക്കുന്നതിൽ മനുഷ്യവൈഭവമില്ലെന്നും ഒക്കാത്തതിനെ ഒപ്പിക്കുന്നതിലാണ് കർമ്മത്തിന്റെ മണിനാദം മുഴങ്ങുന്നതെന്നുമാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ,

അറിവെന്നതറിഞ്ഞിടാതെയി
ക്കുറളും കേരള ഭേശവാണിയിൽ
അറിയുന്ന വിധം പകർന്നു ഞാൻ
കുറവേ കൂടുതലായിട്ടും വിധം.

തിരുക്കുറളിന്റെ ആത്മാർത്ഥം അറിയാനുള്ള ആഗ്രഹം ശരിച്ചില്ലെങ്കിലും അതിനുള്ള ശ്രമം നിറുത്തിയെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ.

കിറിയൈ ഇളൈത്തുറ ന്നു കേരപ്പുക്കു
ചുമാ വിരക്കുസുഖം വിളൈതെ

പൂമാൻ തുരുവൻറി.....” എന്നതിനെ അനപർത്ഥമാക്കുമ്പോൾ തമിഴ് നാട്ടിലെ രണ്ടുകൊല്ലക്കാലം കഴിഞ്ഞു തിരിയെ തിരുവനന്തപുരത്തുവന്ന് മുൻഗ്രമങ്ങൾ വിട്ടെറിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുകയാണ് പഴയ ആഗ്രഹത്തിന് തൃപ്തികരമായ സമാധാനം ലഭിച്ചത്, ഈ സമാധാനമോ “തിരുക്കുറളിന്റെ ആന്തരാത്മം ഇതുവരെ വെളിപ്പെട്ടിട്ടില്ല. വെളിപ്പെടാനും പാടില്ല” എന്നായിരുന്നു. പോരേ? അങ്ങനെ എന്റെ പഴയഗ്രമം മാത്രമല്ല ആഗ്രഹവും നിശ്ശേഷം നശിച്ച ശേഷമാണ് തിരുക്കുറളിന് വിശേഷ സ്വരൂപമുണ്ടെന്നു പറയാൻവേണ്ടിമാത്രം ചർച്ചാപരമായ മട്ടിലതറിയാൻ സംഗതിയായത്. ഇതിനാലേർപ്പെട്ട അത്യാധ്വാനത്തിലുണ്ടായ ആ വേഗത്തിന്റെ സന്തതിയത്രേ മുഖവുരയുടെ ഒടുവിൽ കാണുന്ന എഴുത്തു്, ഈ വിധം തിരുക്കുറളിന്റെ വിശേഷാൽ സ്വരൂപം അല്പമാത്രമായിട്ടെങ്കിലും എടുത്തു കാട്ടിത്തന്നത് വിധിനിഷേധ മറുപടി, കരുടന്മാരുടെ മുവിലെ ആനയെ പോലെ പലക്കും പലമട്ടിൽ കാണപ്പെട്ടും സാധാരണക്കാരുടെ ഇടയിൽ വെറും സാധാരണനായിരുന്നും കഴിഞ്ഞ ഒരു ജ്ഞാനവിനോദനായിരുന്നു. അന്യനിമിഷത്തിലും ഈ അസാധാരണ സാധാരണത്വത്തെ ഭദ്രപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞ ഈ അതുല്യവസ്തുവിനെ സ്മരിക്കുക മാത്രമേ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ശിഷ്യനായ എനിക്കു കഴിയുന്നതായുള്ളൂ.

മലയാളികൾക്കു് തിരുക്കുറൾ തീരെ അപരിചിതമെന്നു് പറയാൻ നിവ്വാഹമില്ലാത്ത മട്ടിൽ യശസ്സരീരമായ ദിവാൻബഹദൂർ ഏ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകളും ശുചീന്ദ്രതാണപിള്ള അവർകളും ഭാഗികമായി ചർച്ചരൂപത്തിലും വടയാറുകോട്ട ചരമേശ്വരൻപിള്ള അവർകൾ ഗദ്യരൂപത്തിലും തർജ്ജിമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. എന്നിട്ടും വിദൂരമായിരുന്ന ഈ കപ്പലിനെ ഒരുവിധം കരയ്ക്കുടുപ്പിച്ചതു് മഹാകവി വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പവർകളും ഒരു കൊല്ലം മുമ്പു് യശ

ശ്ലീരനായ ശാസ്താമംഗലം രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുമാണ്. ഈ മഹാനഭാവനാരെ കേരളീയർ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്തുതിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും.

തിരുക്കുറുൾ ഉല്പത്തിഗീതം

അണവെടുത്തു തുളച്ചുതിനുള്ളിലാ-
യണിനിരത്തിമഹാബ്ലികളേഴുമേ,
അണവടച്ചു വിളക്കിയെടുത്തതാ-
ണണവിനും കുറളായ തിരുക്കുറുൾ.
“ഉയിരൊതിനുമൊരാശ്രയമായി നി-
ന്നരുളമീശനൊരുത്തനതില്ലയോ,
ഉയിരിലൊണിവന്നും, ജനനീ! ഭയം
കളക,പോക,വരേണ്ടതു വന്നിടം.”
അരുളിടം പ്രസവിച്ചൊരുമേനിയീൽ*
പിരിയുമമ്മയൊടോതിയ വള്ളുവർ
അരുളി, ആറിലൊഴുകുമാറുമേ-
ലൊഴുകിവന്ന,തിരുക്കുറുൾ ഭൂതലേ.

തിരുക്കുറുൾ മാഹാത്മ്യം

ഈശ്വരവൈഭവത്തെപ്പറ്റി പ്രസംഗിക്കുന്നവർക്കു ഏതെങ്കിലുംനിന്നും ഉത്ഗളിക്കാവുന്ന സ്വന്തം വൈഭവവിജ്ഞാനമത്രേ തിരുക്കുറുളിനെ അല്ലമെങ്കിലും അറിഞ്ഞു വാഴ്ത്തുന്നവർക്കും ഉണ്ടാകാവുന്നതു്. തിരുക്കുറുൾ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി അതിന്റെ ഉത്ഭവകാലം മുതൽ അപ്പപ്പോൾ ജീവിച്ചിരുന്ന എല്ലാ അറിവാളുകളും വാനോളം പുകഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തമിഴുനാട്ടിലാകട്ടെ, അവിടെ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ള ഭ്രാന്തന്മാരുടെപോലും ഇതു പശ്ചാത്തം തർക്കത്തിനിരയായിട്ടില്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തുവുണ്ടെങ്കിൽ അതു തിരുക്കുറുളിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം മാത്രമാണു്.

*മുഖവുരയിൽ സന്ദർഭം കാണുക.

“വള്ളിവർത്തനെ ഉലകിനക്കേതതു
വാൻപുകൾകൊണ്ട തമിഴ്വാട്ട്”

ഇതു വിരുവള്ളിവരെപ്പറ്റിയുള്ള ഭേദീയഗാനങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. തമിഴുനാട്ടിന്റെ ഉയിരായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ജാതി, മത, ക്ഷത്രിയഭേദമന്വേ ആരും എന്നും ആരാധിച്ചുവരുന്നു. ഗ്രന്ഥപ്രശസ്തിയെക്കുറിക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില ഭാഗങ്ങൾക്കുടി ഉദ്ധരിക്കാം.

‘മണർകിളെക്കു നീരൂറും മൈന്തർകൾ വായ് വൈത്തു
ഉണച്ചുറക്കും തായ് മുലൈയൊൺപാൽ പിണക്കിലാ
വായ് മൊഴി വള്ളിവർമുപ്പാൽ മതിപ്പുലവോക്
ആയ് തോറും ഉരമറിവു

(രഘുജനകണ്ഠർ)

സാരം. മണ്ണുകഴിക്കുന്തോറും വെള്ളം ഉഴറിവരും; കഞ്ഞു നക
രുന്തോറും മുലപ്പാൽ ചുരന്നുവരും; അതുപോലെ തിരു
വള്ളിവരുടെ ഗ്രന്ഥം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്തോറും അറിവു
ഉഴറിഉഴറിവരും.

“അവനേ പുലവൻ, അവനേ അറിഞ്ഞൻ,
അവനേ തമിഴൈ അറിന്തോൻ,
ശിവനറിയവള്ളിവതേവൻ വചനത്തെ
മെയ്യാകു ഉള്ളവതേറൻ ഉളൻ.”

(പെരുന്തൊക്കെ)

സാരം. തിരുവള്ളിവരുടെ വാക്കുകളെ ശരിയായവിധം ഗ്രഹി
ക്കുന്നത് ആരാണോ അവനാണു കവി, അവനാണു
തത്വജ്ഞാനി, അവനാണു തമിഴിനെ അറിഞ്ഞവനും.

മാലും കുറളായ് വളന്തിരണ്ടുമാണടിയാൻ
തൊലും മുഴുതുന്നയന്തളന്താൻ-വാലറിവൻ

വള്ളുവരും തൻകരം വെൺപാവാടിയിൽ വെയത്താർ
ഉള്ളുവ എല്ലാം അളന്തിർ ഓത്തു (ഭരണർ)

മഹാവിഷ്ണു ഈരടികളാൽ ഭൂമിയെ അളന്നുവെങ്കിൽ
തിരുവള്ളുവർ തന്റെ ഈരടികളാൽ ഭൂലോകവാസികളുടെ
ചിത്തത്തെയും അളന്നു.

“പഴകതമിൾ ചൊല്ലരുമെ നാലിരണ്ടിൽ”

(പഴമൊഴി)

സാരം. പഴയ തമിഴിന്റെ മാധുര്യം നാലടിയാർ ഗ്രന്ഥ
ത്തിലും ഈരടിത്തിരുക്കുറളിലും ആണ്.

ആലും വേലും പല്ലക്കുരതി

നാലിരണ്ടും ചൊല്ലുകുരതി. (പഴമൊഴി)

ആലിന്റെ പട്ടവും കരുവേലമ്പട്ടവും പല്ലിനറപ്പു
ണ്ടാക്കും. നാലടിയാർ ഗ്രന്ഥവും തിരുക്കുറളും ചൊല്ലിനും
ഉറപ്പിനെച്ചെയ്യും.

.....തിരുക്കുറൾ മുഴഞ്ഞു പഠിക്ക, അതിന്റെ
അഗാധതയിലേക്കു നഴഞ്ഞിറങ്ങുക, അതിന്റെ ആശയം
പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുക, എങ്കിൽ ലോകസമാധാനം ഉണ്ടാകും,
സ്വർഗ്ഗത്തെ ഭൂമിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരാം.

ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള

തിരുവള്ളുവർ ലോകരീതി അവരവരുടെ മതത്തിൽ
പെട്ടയാളെന്നു ആരും അവകാശപ്പെടും. അദ്ദേഹം ഒരു മത
ത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ മതങ്ങളിലും
ഉൾപ്പെട്ടവനാണ്.

Prof. M. Winternitz

“ഇത്രയും ഹൃസ്വമായ സൂത്രവാക്യങ്ങൾ കൊണ്ട്,
ഇത്രയും ശക്തമായി ജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്യുന്ന ഈരടികൾ
ലോകത്തിലെ മറ്റൊരു ഭാഷയിലും ഇല്ല.

Rev. Percival

കൃതജ്ഞതാ പ്രകാശനം.

ഈ വിവർത്തന ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള യഥാർത്ഥ വിശേഷം അതിനു ലഭിച്ച ഈശ്വരാനുഗ്രഹമാണ്. ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം ഇതിന്റെ അവതരണം തന്നെ. രണ്ടു ബൃഹത് കോശ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ (1) മലയാള ശൈലീ നിഘണ്ടു (2) ഇംഗ്ലീഷ്-ഇംഗ്ലീഷ് മലയാള നിഘണ്ടു) കൈരളിക്ക് സഭാവന ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു പുറമെ ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷ്-ശൈലീ മലയാള നിഘണ്ടു, ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലീ തമിഴ് നിഘണ്ടു എന്നീ രണ്ടു വലിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയിൽ വ്യാപൃതനായും സ്വമാതൃഭാഷയായ തമിഴിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കൂടാതെ തൊൽകാപും പതിനാലു തുടങ്ങിയ തമിഴ് ഭാഷാസ്തോത്രങ്ങൾക്കു നിരൂപണം എഴുതിയും ആംഗല ഭാഷാരചനാ മത്സരത്തിൽ അഖണ്ഡ ഭാരത വിജയികളിൽ പ്രഥമ സ്ഥാനം കൈയ്ക്കുവാക്കി സ്വർണ്ണമുദ്ര മുതലായി പല പാരിതോഷികങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചും ആംഗല ഭാഷാ കൈകൾക്കു തുല്യം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രഫസ്സറന്മാർക്കു പോലും മാതൃകയായ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചും മറ്റും മഹാഭാഷകളിൽ ശാസ്ത്ര പ്രതിഷ്ഠാലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരഖിലഭാരത മഹാശയനാണ് ഈ എളിയ വിവർത്തനത്തെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എങ്കിൽ അത് ഈശ്വരാനുഗ്രഹം കൊണ്ടല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടാണെന്ന് ഞാനറിയുന്നില്ല. ഈ ഭാഷാത്രയപാരംഗതൻ നിഘണ്ടു നിർമ്മിതിക്കു പുറമെ സുഹൃത്തുക്കളുടെ കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ പരിശോധിച്ചു ആമുഖങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്ത അമ്പര പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു വരുന്നതിനാൽ അങ്ങനെയും തന്റെ ഭാഷാ സേവനത്തിൽ താൻ അതിവുലനാണെങ്കിലും അഭിവൃദ്ധനായി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. 'പണ്ഡിതവുല പദവിയെ അനപതർമാക്കുമാറു വുലപണ്ഡിതനും കൂടിയായ ഈ എൺപത്തൊന്നുകാരൻ 81 നെ മറിച്ചിട്ട് 18 കാരന്റെ ഉജ്ജ്വലസ്വഭാവത്തോടുകൂടി ആഹാരനിരക്കുള്ള ലഘു സമയമൊഴിച്ചാൽ സഭാപി ഒരാരം പൊക്കമുള്ള ഒരു മുറടൻ സ്കൂളി

ന്മേലിരുന്നു അതിലുമേറെപ്പൊക്കമുള്ള ഡബ്ബിന്റെ പുറത്തു വച്ചുചെയ്യുന്ന തൂലികാ ചലനം ആരുടെ ഹൃദയത്തെയും ചലിപ്പിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഈ ത്രിവാണീഘട്ടത്തോടു് എന്നിങ്ങുള്ള നന്ദിയേയും അതിലും ഉപരിയായ ഭക്തി ബഹുമാനങ്ങളേയും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ദൈവദത്തമായ മഹിമയെപ്പറ്റിയും ഈ വിവർത്തനത്തെ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ പ്രബലാഭിപ്രായങ്ങളാണു്. കേരളീയരെന്നാകെ പല ദശാബ്ദങ്ങളായി സ്നേഹപരസ്സരം ആദരിക്കുന്ന ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ അഭിപ്രായം ഇതോടനുബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ധനവൃദ്ധന്റെ വാതക്കൽ ഇതുവരെ കാവൽ നിന്നിട്ടില്ലാത്ത വിദ്യാവൃദ്ധനും വയോവൃദ്ധനും തപോവൃദ്ധനുമായ ഇദ്ദേഹം സഹജമായ ആനന്ദസ്വരൂപ നിമിത്തിൽ ഈ 'അഞ്ചാംവേദ'സാരത്തെ 'മനോഹര'മാക്കിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിനും മുമ്പേ കേരളഭാഷാ സാർവ്വഭൗമനായി യന്നും കേരളം ഹൃദയപൂർവ്വം സമ്മാനിച്ച ബിരുദത്രയങ്ങളും കൈപ്പറ്റിയതോടെ 'ഫലഭരണ തന്ത്രക്കരനായിട്ടും' ധർമ്മം രാജാവായിരിക്കിലും അടിയന്തരങ്ങളെ എളുപ്പമെന്നപോലെ പരിഹരിക്കുന്നതിനായിരിക്കിലും പാപമനുഷ്യന്മാർക്കു് തപസ്സും കർമ്മവും അർപ്പണവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഈ സുപ്രസിദ്ധ രാജാവിന്റെ നേക്കും നന്ദിക്കു പകരം എന്നിൽ അനന്തര പ്രവായം ചെയ്യുന്ന ഭക്ത്യാദരവുകളെ സാന്നിദ്ധ്യം താഴ്ന്നുവെക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

കേരളഭാഷാപോഷണത്തിനു് സർവ്വാർപ്പണം ചെയ്തിട്ടുള്ള കേരള കാളിദാസൻ, കേരളപാണിനി തുടങ്ങിയ ചുരുക്കം മഹാത്മാരിൽ ഒരാളെന്നു് കേരളീയർ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുമെന്നുള്ള ശ്രീ ശുഭാനന്ദ കണ്ണൻപിള്ള അവർക്കു വാസ്തവ്യപൂർവ്വം എന്നിങ്ങനെയൊക്കെയുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ

അദ്ദേഹത്തിന് സഹജമായുള്ള കാരുണ്യത്തെക്കുറിച്ചുപോലെ ഇംഗ്ലീഷ്, സംസ്കൃതം, തമിഴ് തുടങ്ങിയ മഹാഭാഷകളിലും തനിക്കുള്ള പ്രശസ്തപാണ്ഡിത്യത്തേയും കൂടി വിനിയോഗിച്ച് അദ്ദേഹം കേരളഭാഷാപോഷണത്തിന് ചെയ്തവരുന്ന ബഹു മുഖയന്മാരുടേ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള താദാത്മ്യബന്ധവിശേഷത്തേയും തെളിയിക്കുന്നു. സചേതനങ്ങളുടെയെന്നല്ലാ അചേതനങ്ങളുടെയും ഉദ്ധാരണമെന്ന ജീവിതയജ്ഞത്തിൽ എന്നും വ്യാപൃതനായിരിക്കുന്ന ഈ ഗവേഷണാചാര്യനോട് എനിക്കുള്ള കടപ്പാട് അളവറ്റതാണ്.

ചില പഴയ ഏടുകളെ ക്ഷണാപ്പാഠമാക്കിയും സ്തുതിപാഠകന്മാർ കാണവശാൽ കെട്ടിവയ്ക്കുന്ന വിജ്ഞാനപ്പട്ടത്തിന് സ്വയം പട്ടയം എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചും അനർഹമായികിട്ടുന്ന പ്രശംസകളുടെ ഏകാവലംബനത്തിൽ കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതെന്നതെ വിജ്ഞാനികൾക്ക് വളരെ വിദ്വാനായി “ഉള്ളതു ഉള്ളതുപോലെ” എന്ന് സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്ന ധീരോദാത്തതയ്ക്കു മകുടോദാഹരണവും സത്യവ്യനിത്യവുമായ ആത്മസ്വരൂപത്തെക്കാട്ടാവാത്തതും എന്നാൽ സാമാന്യലോകം കൊണ്ടാടുന്നതുമെന്ന അറിവ് യഥാർത്ഥത്തിൽ അജ്ഞാനം മാത്രമാണെന്ന് ദൃഢമായറിയുന്ന യഥാർത്ഥവിജ്ഞാനിയുമായ ഡാക്ടർ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകളോടൊന്നിനുള്ള കടപ്പാടും സീമാതീതമാണ്.

കുറച്ചുമാസങ്ങളായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടിപ്പണി മുടങ്ങിപ്പോയതു നിവർത്തിക്കുവാൻ തക്കസമയത്തു് ധനപരമായി എന്നെ സഹായിച്ച കേരളാ യൂണിവേർസിറ്റിയുടെ വിദ്യാഭ്യാഷണ വ്യഗ്രതയെ നന്ദിപൂർവ്വം സ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്ന് പരിഭാഷകൻ.

പ്രസ്താവന.

ദ്രാവിഡ സംസ്കാരത്തിന്റെ അത്യുജ്വലഭരണമായി ശോഭിക്കുന്ന തിരുക്കുറുളിനു കേരള ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തത്ത്വമുകളിൽ നാലാമത്തേതാണെന്നു തോന്നുന്നു, എന്റെ സുഹൃത്തു ശ്രീ. ജി. ഭാസ്കരൻ നായരുടെ ഈ കൃതി. കൊല്ല വർഷം 770-മാണ്ടിടയ്ക്കു (ക്രിസ്തുവർഷം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ) നിർമ്മിച്ച ഒരു മലയാളവിവർത്തനം കൊച്ചിരാജവംശം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ നിന്നു ശ്രീ എൻ. വി. രാമസ്വാമി അയ്യർ പ്രസാധനം ചെയ്ത പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വിവർത്തനം ഗദ്യരൂപത്തിലാണു്. ദിവാൻ ബഹദൂർ ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള അവർകൾ അനുഷ്ഠാപ് ഏകരൂപത്തിൽ കുറു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഈയിടെയുണ്ടായ രണ്ടു പരിഭാഷകൾ ശാസ്ത്രമംഗലം ശ്രീ രാമകൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടേയും ചെന്നൈക്കുളം ശ്രീ ഗോപാലക്കുറുപ്പു് അവർകളുടേയും ആണു്. കുറുളിന്റെ തത്ത്വമു കർവ്വപോലെതന്നെ കർവ്വ കിയിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധം കൊണ്ടു ശ്രീ ശാസ്ത്രമംഗലം 'മാധുരി' എന്ന ഒരു ചെറിയ വൃത്തത്തിലാണു് നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ശ്രീ ഗോപാലക്കുറുപ്പു് മധുരമായ രണ്ടു മൂന്നു ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പുതുപരിഭാഷകളിൽനിന്നു് എല്ലാം വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ പലസംസ്കൃത വൃത്തത്തിലാണു് ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായരുടെ തത്ത്വമു. ഏതാണ്ടു പാണിനിയെപ്പോലെതന്നെ മാത്രാലാഭം പുത്രലാഭമെന്നു കരുതിയ ആളായിരുന്നു തിരുവള്ളുവർ. വള്ളുവരെയും കവല്ലു വയ്ക്കണമെന്ന സാഹസമാണു് തത്ത്വമതിൽ ശ്രീ ശാസ്ത്രമംഗലം പ്രദർശിപ്പിച്ചതു് ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായർക്കു് അമ്മാതിരി നിർബന്ധം ഇല്ല. താൻ പരമവേദമായി കരുതുന്ന തിരുക്കുറുളിലെ സൂക്തങ്ങൾ തന്റെ സ്വതന്ത്ര വിമർശന ബുദ്ധിയിൽ പ്രകാശിച്ച അർത്ഥം മോടിയില്ലാത്ത ഏകാക്ഷരികളിൽ മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു് തിരുവള്ളുവ

മോടു തനിക്കു തോന്നിയ ആദരാതിരേകം സഫലമാക്കണമെന്നാണ് ശ്രീ ഭാസ്കരൻ നായരുടെ ഉന്നം. കുറളിന്റെ പഴയ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ അനുസരിച്ച് അത്ഥം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരും, സാധാരണരീതിയിൽ കുറൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും ചിലപ്പോൾ സമർത്ഥരാകാതെ വന്നേക്കാമെങ്കിലും ഒരു സ്വതന്ത്രവ്യാഖ്യാനയന്ത്രം കൂടി ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായർ ഈ പരിഭാഷകൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മനുഷ്യ ജീവിതത്തെയും ലോകവസ്തുക്കളേയും ആചാരമാർഗ്ഗങ്ങളേയും മറ്റും നിഷ്കൃഷ്ടമായി പരിഗണിക്കുന്ന അത്യന്തക്രുഷ്ടതകൾ കൈവിരൽ കൊണ്ടെണ്ണാമെന്നുപോലെ മന്ത്രമേ ലോകത്തിനു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. നിശ്ചയമായും അത്തരത്തിലുള്ള പരമോത്കൃഷ്ടതകളുടെ പര്യന്തത്തിൽ തിരക്കുറളിനും അപര്യന്തമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. പ്രത്യേകമായി ഒരു ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തോടു പക്ഷപാതം കൂടാതെ വിശാലമായ മനുഷ്യജീവിത മണ്ഡലത്തെ ചിന്താവിഷയമായി ഏതുകാലത്തും, ഏതു ദേശത്തും ആദരണീയമാകുന്ന ചിന്തകളാണ് വള്ളുവർ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. സവിശേഷമായി സ്മരിക്കാവുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണ് വള്ളുവരുടെ ഈ വിശാല വീക്ഷണം.

സാധാരണ ജീവിത പ്രശ്നങ്ങളും ജീവിതത്തിന് ആഴക്കുവിനയവും നേടികൊടുക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും ഒക്കെയാണ് മഹാനായ വള്ളുവരുടെ ചിന്തയിൽ തെളിയുന്നത്. മേൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ പ്രത്യേക മതവിഭാഗത്തിന്റേയോ ജാതിയുടേയോ എന്നു കല്പിക്കാവുന്ന ചായ്വുകളൊന്നും കൊണ്ട് കുറളിലെ ചിന്തകൾക്കു കോട്ടം വരുന്നില്ല. ധർമ്മം, അത്ഥം, കാമം, മോക്ഷം എന്ന നാലാണല്ലോ ഭാരതീയ ചിന്തയനുസരിച്ചുള്ള പരമ്പാരാത്മങ്ങൾ. 'അറം, പൊരുൾ, ഇമ്പം, വീട്' എന്നു ഇവയെ ദ്രാവിഡസാഹിത്യത്തിലും അംഗീകരിക്കുന്നു.

ഇവയിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു പുരുഷാത്മങ്ങളെ ആയുധമാക്കി
 യാണ്. വള്ളുവർ തന്റെ പ്രബന്ധം രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. (അറ
 ത്തുപ്പാൽ (ധർമ്മകാണ്ഡം) പൊരുട് പാൽ (അത്മകാണ്ഡം)
 കാമത്തുപ്പാൽ (കാമകാണ്ഡം) എന്നീ മൂന്നു കാന്ധങ്ങളിലാ
 യി 133 അദ്ധ്യായങ്ങളും ഓരോ അദ്ധ്യായത്തിലും 10 കറൾ
 എന്ന കണക്കിൽ 1330 കറളുകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്
 ഈ കൃതി. ധർമ്മാത്മകാമങ്ങളെ മാത്രം പരിഗണിച്ചിട്ട്
 നാലാമത്തെ പുരുഷാത്മമായ മോക്ഷത്തെ മാത്രം പററിയുള്ള
 ചിന്ത വിട്ടുകളഞ്ഞത് എന്നെന്നും മറ്റുമുള്ള ദീർഘനിരൂപ
 ണങ്ങൾ പലരും അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തെ
 പോലെ തന്നെ സന്ന്യാസാശ്രമത്തെപ്പറ്റിയും പരിഗണി
 ച്ചിട്ടുള്ള വള്ളുവർ മോക്ഷത്തിനു പ്രത്യേകം ഒരു വിഭാഗം നീ
 ക്കിവെച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും സാമാന്യ
 മായി പരിഗണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ധർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്ര
 മസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചശേഷം സന്ന്യാസാ
 ശ്രമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സംഗതികൾ പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.
 ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയുടേയും, സമത് കൃഷ്ട
 ഭാവനകളുടേയും ചക്രവാളസീമകൾ വരെ വ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്
 വള്ളുവരുടെ ചിന്തകൾ. ചിമിഴിൽ അടച്ച രത്നങ്ങൾ പോലെ
 കറളുകളിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഇതിലെ അനൗപ
 ചിന്തകൾ. അവയുടെ ആകാരം തന്നെ അത്യന്തം ആകർഷക
 മാണ്. ശ്രോതാവിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ക്ഷണത്തിൽ പാട്ടിലാ
 ക്കി നിറുത്താനുള്ള വിസ്മയകരമായ ശക്തി അവയ്ക്കുണ്ട്.
 സാമാന്യവിഷയത്തെയും അസാമാന്യമെന്ന തരത്തിൽ പ്രകാ
 ശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കഴിവും അവയ്ക്കുണ്ട്. പിന്നെ അത്യത്
 കൃഷ്ടചിന്തകൾക്ക് ആരൂപംകൊടുത്ത് അവതരിപ്പിച്ചാലുള്ള
 കഥ പറയാനാണോ? അതിനാൽ, തിരുക്കുറു നേടിയിരി
 ക്കുന്ന ലോകാരാധനയുടെ കാരണം എന്താണെന്ന് ഈ വസ്തു
 തകൾ വെളിവാക്കുമല്ലോ.

തന്റെ ചിന്തകൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുന്ന അക്ഷരസപരമായ ഭാഷയെ സ്മരിക്കാൻ അതിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തെയും തന്റെ ചിന്താവിഷയമായ പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണമായ ആ ദിഭഗവാനേയും ഒരുമിച്ചു സ്മരിച്ചുകൊണ്ടാണു ആ മഹാൻ തന്റെ പ്രബന്ധം ആരംഭിക്കുന്നത്. അങ്ങനെ ഈശ്വരസ്തുതികഴിഞ്ഞു വൃഷ്ടിമാമാത്മ്യം, സന്യാസിമാമാത്മ്യം, ധർമ്മമാമാത്മ്യം എന്നിവയെപ്പറ്റി പരിഗണിച്ചിട്ടാണ് ഗാർഹസ്ഥ്യചിന്ത. എന്തൊരു കൃഷ്ണമായ കഡുംബജീവിത ചിത്രമാണ് വള്ളവർ വാച്ചുകാണിക്കുന്നത്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഇതിൽ കൂടുതൽ പരിശുദ്ധവും മധുരമോഹനവുമായ ചിന്തകൾ ഏതുസാഹിത്യം പരിശോധിച്ചാലും ചുരുക്കമായേ കാണൂ. ഗൃഹിണിയുടെ പാതിപ്രത്യുനിഷ്ഠ, സന്താന വാത്സല്യം എന്നിവമാത്രമല്ല അതിഥിപൂജ, മധുരഭാഷണം, കൃതജ്ഞത, സമചിത്തത, അടക്കം, ആചാരനിഷ്ഠ, ക്ഷാന്തി അനസൂയ എന്നു് എത്രയെത്ര ഉത്കൃഷ്ടസംഗതികളെപ്പറ്റിയാണ് സാർവ്വജനീനമായ അംഗീകാരം അർഹിക്കുന്ന ചിന്തകൾ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഗൃഹസ്ഥ ധർമ്മമാണ് വള്ളവരുടെ സമ്പൂർണ്ണമായ പ്രശംസ അർഹിച്ചിട്ടുള്ള വിഷയം. എങ്കിലും സന്യാസത്തിന്റെ മഹിമയും അദ്ദേഹം കുറവല്ലാത്ത ആദരവോടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. മാംസവർജ്ജനം, തപസ്സു, സത്വം, അക്രോധം, അഹിംസ, വൈരാഗ്യം തുടങ്ങിയ ഏതെല്ലാം കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആ മഹാൻ ലോകക്കു് മാർദ്ദീപങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടില്ല?

അത്മകാണ്ഡം മുഖ്യമായി രാജനീതിയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളതാണെന്നു പറയണം എങ്കിലും സാമാന്യന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ പൂർണ്ണമായും സമാദരിച്ചുകൊണ്ടാണു ആ കാണ്ഡത്തിലേയും പ്രതിപാദനം. അങ്ങേയറ്റത്തെ ആദരവു അർഹിക്കുന്നവയാണ് ആ ചിന്തകൾ.

മുന്നമത്തെ വിഭാഗത്തിലെ പ്രതിപാദനം അല്പം വ്യത്യസ്തമായ രീതിയിൽ ആണ്. വിവാഹ ബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പ് പ്രണയ ബലമായ യുവതീയുവാക്കന്മാരുടെ ഹൃദയ ബന്ധങ്ങളാണ് ഈ വിഭാഗത്തിലെ ആദ്യഭാഗത്തിലെ വിഷയം. വിവാഹ ശേഷമുള്ള സംയോഗ വിഭാഗങ്ങൾ പിന്നെയുള്ള ഭാഗത്തും. ഒരു നീതിശാസ്ത്ര ഘടനയ്ക്കു കൂടുതലായി ഒരു ഭാവഗായകനാണ് ഈ ഭാഗത്തിൽ നാം കാണുന്നത്. വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹ ജീവിതരീതികളും അന്നത്തെ വികാര പ്രകാശനരീതികളും എല്ലാം ആകർഷകമായി കാണാവുന്നതാണ്. ഈ ഭാഗത്തിൽ എങ്കിലും കുറച്ചിട്ടുള്ള ആകപ്പാടെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഒന്നാമത്തെ കാണുന്നതിനു (അറത്തുപ്പാലിനു) സമ്യോന്നതസ്ഥാനവും രണ്ടാമത്തേ കാണുന്നതിനു (പൊരുട്ട് പാലിനും കാമത്തുപ്പാലിനും) അനുകൂലം കറയുന്ന സ്ഥാനങ്ങളും അനുവദിക്കുന്നതോന്നു.

മഹത്തായ കുറച്ചിന്റെ ഒരു ബാഹ്യരേഖമാത്രം മുകളിൽ വരച്ചുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിലെ അനൗപമമായ ചിന്തകൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നില്ല. അവ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്ന് ആസ്വദിക്കാവുന്നതാണ്ല്ലോ.

ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചിന്താസമ്പത്തു് മലയാളത്തിലേക്കു പകർത്തുന്ന ശ്രീ ഭാസ്കരൻ നായർ സർവ്വമാ പ്രശംസ അർഹിക്കുന്നു. വേറെ കറെ പരിഭാഷകർ മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു കൊണ്ട് ഇതിന്റെ വിലയ്ക്കു് ഇടിവുതട്ടുന്നതായും കരുതാനില്ല ഒന്നാമതു്, ഞാൻ മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ ശ്രീ ഭാസ്കരൻ നായർ ഒരു തരത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം കൂടി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ തർജ്ജിമയിൽ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രവ്യാഖ്യാനത്തെപ്പറ്റി നിശ്ചയമായും അഭിപ്രായ ഭേദങ്ങൾ

വരാവുന്നതാണ് എങ്കിലും കുറളിനോടു അതിശയമെന്ന പക്ഷപാതമുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യതയെ വ്യാഖ്യാനം എന്ന നിലയ്ക്കും ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായരുടെ ഈ ഭാഷാ അനുവാദം നിശ്ചയമായും ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ കുറളിനെ ആധാരമാക്കി ശ്രീ. ഭാസ്കരൻനായരുടെ ചിന്തകൾ കൈക്കൊണ്ട രൂപമാണ് ഇതെന്നു കല്പിച്ചാലും ഇതിന്റെ വിലയ്ക്കു കുറവു പറയുകയില്ല. ഭഗവത്ഗീതയ്ക്ക് മലയാളത്തിൽ തന്നെ അനേകം പരിഭാഷകളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ട്. അവയെല്ലാം തന്നെ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ വേറൊരുതരത്തിൽ പ്രയോജനകരമായിത്തന്നെ പ്രചരിക്കുന്നു. അതേവിധത്തിൽ കുറളിന്റെ തർജ്ജമകളും നിശ്ചയമായും ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കാൻ പ്രയോജനപ്പെടും.

ശ്രീ. ഭാസ്കരൻനായർ ഈ പരിഭാഷയെപ്പറ്റി പറയാനുള്ളതെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ അംശത്തിലേയ്ക്കു ഞാൻ പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. ഓരോ കുറളിനെയും എടുത്ത് ഭാസ്കരൻനായരുടെ തർജ്ജമയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്താനോ ഈ തർജ്ജമയെ മറ്റു തർജ്ജമകളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കാനോ ഞാൻ മുതിരുന്നില്ല. അത്രത്തോളം പ്രയോജനമില്ലാത്തതും മറ്റു ഭാഷാന്തരകർത്താക്കൾക്കു അസുഖകരമായി പരിണമിച്ചേക്കാവുന്നതും ആയ ഒരു യത്നമായിരിക്കും അത്. ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായരുടെ ഈ യത്നം ഭാഷയ്ക്കു വിലയേറിയ ഒരു സംഭാവനയാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും ഈ കൃതിയെ സന്തോഷപൂർണ്ണരും സ്വാഗതചെയ്യുകൊണ്ടും ഞാൻ വിരമിക്കുന്നു. ശ്രീ ഭാസ്കരൻനായർക്കു ഹൃദയംഗമമായ അഭിനന്ദനങ്ങളും വിജയങ്ങളും ആശംസിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

കേരളപ്രഭ, തിരുവനന്തപുരം.

൨൪-൧൦-൧൯൩൧.

ശുഭനോടു കൂടെയുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.

From,

G. BHASKARAN NAIR

Purakkamam, Ampalathura

TRIVANDRUM-8.

30th August 1959.

To,

SRI. K. KAMARAJA NADAR

Chief Minister, Madras State,

MADRAS.

Honoured Sir,

*Sub: My offer to analyse to and reveal the wonderful
Spiritual and scientific secrets of Tirukkural.*

When I Started making a deep and detailed study of Tirukkural I was really startled to herald a new World in it - a world that I have never had seen. As unable to bear or withstand its powerful light that struck against me I closed the book as one closes his eyes against the powerful Sun. I pondered over this, days and nights, with mixed feelings. Opening the book again I, from a distance, examined a few further lines. Spiritualism involved in the extrimity of science is found any where in the book as the sun found reflected any where in the ocean or a clear body of water.

My undoubted conclusion is that I shall be able to ecko the almost true tone of Tirukkural provided I am devoted fuily for its researches. In no way I am venturing or fearing to say this. Touching its spiritual greatness I must say Thirukkural begins

where Bhagawat Gita existed. Truly speaking, Tirukkural is not a matter for discussion or discourses as it remains to dismiss discussion and discourses.

I shall prepare a thesis on Tirukkural and send it to you if your Government are earnest about the propagation of Truths of Tirukkural.

As ambitious, as I am, I wrote to the Chairman, Tamil Board of Studies, University of Madras for his official support and patronage of my researches. But I am not worried over his wholesale silence. Perhaps it may not speak well of one from Kerala to speak of Tirukkural much more to make researches on it.

Now that, I am writting, to you as the head of Government of Madras, promising my first thesis on Tirukkural to be sent to you, when called for, for your kind examination and further what ever action you may deem fit either to reject or to accept my offer.

Yours faithfully,
Singed)

വിഷയവിവരം

തിരുക്കുറുൾ — ധർമ്മകാണ്ഡം

I പീഠിക.

III സന്യാസധർമ്മശാസ്ത്രം

II ഗുഹസ്ഥധർമ്മശാസ്ത്രം

IV ഭാഗ്യം

അധികാരം വിഷയം

അധികാരം വിഷയം

I പീഠിക.

20. വൃതംഭോഷണവിഹീനത

21. ദുഷ്കർമ്മഭീതി

1. ഭഗവത്പരപ്രസാദം

22. പരോപകാരബോധം

2. ആകാശമഹത്വം

23. ഉദാരതീലം

3. സന്യാസിമഹത്വം

24. പുകൾ

4. ധർമ്മപ്രചോദനം

III സന്യാസധർമ്മശാസ്ത്രം.

II ഗുഹസ്ഥധർമ്മശാസ്ത്രം.

25. കാര്യബുദ്ധി

26. പിണവർജ്ജനം

5. കടംബജീവിതം

27. തപസ്സ്

6. സഹധർമ്മിണിബുദ്ധി

28. നീഷിദ്ധാചാരം

7. സന്താനലബ്ധി

29. നിർവ്വാജനം

8. സ്നേഹം

30. സത്യസന്ധത

9. ആതിഥ്യം

31. അക്ഷേപം

10. മധുരഭോഷണം

32. ദ്രോഹവൃത്തിവിഹീനത

11. പ്രത്യുപകാരബോധം

33. അഹിംസ

12. നിഷ്പക്ഷപാതിത്വം

34. അസ്ഥിരത

13. അടക്കം

35. സന്യാസം

14. സദാചാരം

36. സ്വസ്ഥപ്രബോധം

15. പരസ്വവിരതി

37. വിരക്തി

16. ക്ഷമാതീലം

IV ഭാഗ്യം.

17. അസുയാരാഹിത്യം

38. വിധി

18. ദുരോഗ്രഹരാഹിത്യം

19. പരദുഷണവിഹീനത

ധർമ്മകാണ്ഡം

പീഠിക

അധികാരം ഒന്ന്—കടവുൾ വാഴ്ത്തു്

ഭഗവത്പരൂപസ്തുതി

മൂലം:

അകരമുതലവെഴുത്തല്ലാ മാതി
പകവൻ മുതറേറ ഉലക.

1

ഭാഷ:

ഏറിക്കാണം ജഗത്തും വടിവാടു വടിവ-
റുളളതിൻ മൂന്നി, ലെങ്ങും
തേറിക്കാണുന്നു മെയ്യായുയിരിഹ, വടിവോ-
ടക്ഷരം നാഭരൂപം
അപ്രത്യക്ഷ പ്രപഞ്ചപ്പൊരുളതിലുലക
മുന്തിനിന്നിങ്ങരൂപാ
രൂപം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നറിയുക, ഭഗവാൻ
തന്നെ യൊക്കെക്കുമോടി.

സാരം:

എത്രയും പ്രകടമായ സാക്ഷാത്കാരം പദ്യമാകുന്നു ഇതു്. മൂലപദ്യത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം അവതാരികാ കർത്താവു് വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. അകരം എന്ന പദപ്രയോഗത്താൽ മൂലഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പദ്യത്തിനു് കൈവരുത്തിയിരിക്കുന്ന അർത്ഥവൈശിഷ്ട്യം പരിപൂർണ്ണമാണു് 'അക്ഷരങ്ങൾക്കു 'അ' എന്ന അക്ഷരം ആദിയായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ ലോകത്തിനു് ഈശ്വരൻ ആദിയായിരിക്കുന്നു.' എന്നും മറ്റും തമിഴു് വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും ഭാഷാന്തരങ്ങളിലും അർത്ഥപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നതു് ഈ പദ്യത്തിന്റെ വെറും കേവലാർത്ഥമാണു്.

അരൂപരൂപങ്ങൾ രൂപരൂപങ്ങൾക്കുധാരവും അധിഷ്ഠാനവുമാണെങ്കിലും അരൂപരൂപങ്ങളെ മറയ്ക്കുവിധം അവയെ പിന്നിലാക്കിക്കൊണ്ട് മുൻഗണനയ്ക്കർഹമെന്നോണം മുതിനിന്ന് രൂപരൂപങ്ങൾ കൺമുമ്പിൽ വിഷയങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്നു

അങ്ങനെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ ഈ ജഗത്തു് (ഏറി) കാണപ്പെടുന്നു. ഉയിരിലാണ് ഉടലിരിക്കുന്നത് എങ്കിലും നമുക്കു തോന്നുന്നത് ഉടലിനുള്ളിൽ ഉയിരിരിക്കുന്നു എന്നാണ്. ശബ്ദം ഉച്ചരിക്കേണ്ട വിധങ്ങളുടെ അടയാളങ്ങൾ മാത്രമാണ് അക്ഷരങ്ങൾ എന്നു നാം വ്യവഹരിച്ചാലും സത്യത്തിൽ അക്ഷരങ്ങളും ക്ഷരങ്ങളുമാണ്. അങ്ങനെ ഉച്ചാരണത്തെ ആധാരമാക്കി എഴുത്തുകൾ ഉണ്ടായാലും എഴുത്തുകളിൽനിന്നും ഉച്ചാരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു എന്നാണു ഭാവം. ഇപ്രകാരം, മുൻ, പിൻ എന്നും രൂപം, അരൂപം മറുമുള്ള തക്ക (ഭേദ) ഞ്ചരിക്കിക്കൊടുക്കുന്നതെല്ലാം നശപരവുമാണ്. അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നോ, നശിച്ചുവെന്നോ ഇല്ലാത്തതെ വസ്തുവായിരിക്കണം ഉണ്ടായി എന്നും നശിച്ചു എന്നും ഉള്ളവയ്ക്കെല്ലാം ആദിയും കാരണവും. ഇതിനെയെന്ന് 'എല്ലാമാദിപകവൻ' എന്നു മൂലത്തിലും 'ഭഗവാൻ തന്നെയൊക്കെക്കൊടി' എന്നു പ്രകൃതവിവർത്തനത്തിലും വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതു രൂപമോ അരൂപമോ അല്ലാത്തതിനാൽ അരൂപാരൂപമാണ് എന്നാൽ ഉടൽ മുതിനിന്ന് ഉയിരിനെ മറയ്ക്കുന്നതുപോലെയും അക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് ശബ്ദം ജനിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്ന പോലെയും നമുക്കു മുമ്പിൽ മുതിനിൽക്കുന്ന പ്രത്യക്ഷജഗത്തിൽകൂടി ഭഗവാൻ സർവ്വം എങ്ങും ആർക്കും എന്തുപെട്ടവ (പ്രത്യക്ഷ)നായിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം. മേശക്കു് മരം പോലെയും പ്രകാശത്തിനു ദീപം പോലെയും ആഭരണത്തിനു സ്വർണ്ണം എന്ന പോലെയും ഈ ജഗത്തിൽ ഭഗവാൻ മുൻപിനാലേ സാക്ഷാത്ക്കരിച്ചതെന്നയാണിരിക്കുന്നത് എന്ന് താല്പര്യം.

ഇനി ഈ അതർമം മൂലപദ്ധതിലുള്ളതാണോ എന്ന് വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ കൂടി തിരുക്കേരം പഠിച്ചവർക്കു സംശയം തോന്നാം. മൂലപദ്ധതി നോക്കുക.

അകരമുതലവെഴുത്തു്, മുതറേറയലക
എല്ലാമാതി പകവൻഎന്നന്വയം

കരം-അവയവം-രൂപം-രൂപരൂപം-പ്രത്യക്ഷം-നിർഗുണം
അകരം-അരൂപം-രൂപം അപ്രത്യക്ഷം-നിർഗുണം.

എഴുതു് എഴുതി (പൊങ്ങി) നിൽക്കുന്നതു്-പ്രത്യക്ഷ
മായിരിക്കുന്നതു്.

മുതല-മുൻ നില്ക്കുക, ആരംഭമായിരിക്കുക.

മൂലം:

കറാഭനാലായ പയനെൻ കൊൽ വാലറിവ-
നാറാൾ തൊഴാരെനിൻ

2

താനിത്തതം പഠിച്ചും മതിയൊടു ബഹുവി-
ജ്ഞാനഭാഗ്യം വഹിച്ചും

തന്നത്താൻ ചിന്തചെയ്തും കരുതുക മനുജം!
നിഷ്ഠലം നിൻ പ്രയത്നം;

പൂർണ്ണതം പൊറുവാണോരനുഭവമറിയും
ജ്ഞാനരൂപസ്വരൂപം

തന്നിൽത്താൻ കണ്ടു താനേതന്തടി പണിയു-
ന്നില്ലയിങ്ങെന്നുവന്നാൽ

സാരം:

അറിവല്ല, അനുഭവം ഒന്നേ ഉത്തമം. ഇതു് തനിക്കു തന്നിൽതന്നെ സംഭവിക്കേണ്ടതുമാണ്. പഞ്ചസാരയുടെ മധുരം നാക്കിനു സ്വന്തമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ പഞ്ചസാരയുടെ മാധുര്യം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. അങ്ങനെ സർവ്വരാജഭരതം ആടിനാക്കുതന്നെയാണ്. അതുപോലെ ജഗത്തിനാലി കാരണം ഈശ്വരനാണെന്നറിയുന്നതിനേക്കാൾ അനുഭവിക്കുന്നപക്ഷം ആ ഈശ്വര സ്വരൂപം തന്റേറതുതന്നെ എന്നു കാണും ഇതനുഭവിച്ചറിയുന്നതിനാൽ മാത്രം ആനന്ദം (പേരിമ്പം) ഉദിക്കുന്നു.

മൂലം:

മലർമിശൈ യേകിനാർ മാണടി ശേർത്താർ
നിലമിശൈ നീടു വാഴ്വാർ

3

ശുദ്ധപ്രേമപ്രസൂനപ്പരിമളമുണരാ-
നന്യമായ് ചെന്നുണഞ്ഞാൽ

മദ്ധ്യേ വാടും സുമം, തൻ പരിമള മതിനോ-

കൊത്തു, മാണ്ടസ്സമിഷഃ;

അസ്തിത്വം പൂവിനില്ലേ, മലർമണ, മതുത-

ന്നാദിയാ ശണ്ണിലേക-

ണ്ടെത്തുന്നോൻതന്നഖണ്ഡസ് സ്ഥിതിയൊടു ചിരിയം

തുഴിമേലീടു വാഴും

സാരം:

പുവിനു മണം ഭൂമിയിൽനിന്നുമാണ് ലഭിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെ ഭൂമിയിലുള്ള പൂമണം പുപ്പു വാടിയാലും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ പുവിന്റെ മണം ഭൂമിയിലേ കണ്ടറിയുന്നവന് ആ മണം അവണ്ഡമായി നിലനിൽക്കുമെന്ന് താല്പര്യം. ഈശ്വരസ്വരൂപം അവണ്ഡവും അതിനാൽ അനശ്വരവുമെന്നു സൂചന.

അഖണ്ഡസ്ഥിതി-ഉണ്ടാവുക, നശിച്ചു പോവുക എന്നു ഖണ്ഡിക്കപ്പെടാതെയുള്ള നിത്യത്വം.

മൂലം:

വേണ്ടതൽ വേണ്ടാമെയിലാനടി പേർത്താ

കീയാണ്ടു മിടുമ്പെയിലൈ.

4

ആ തങ്കപോയ് സുഖം വന്നിടുവതിനൊരുവ-

ന്നെത്തുതാൻ വേണമെന്നാ-

‘ലൊന്നും വേണ്ടേ തനിശ്ശെ’ന്നൊരുമനമതിനാൽ

വന്നീടും വേണ്ടതെല്ലാം

‘വേണം’ ‘വേണ്ടേ’ന്നു രണ്ടും വിടുമൊരു പ്രളാപി-

ന്നൊപ്പമായ് നില്പവനെ-

ക്കാണുമ്പോളോടി മണ്ടുന്നിടരുള്ളവനെ-

പ്പൂണ്ടീടും പൂണ്ണസൗഖ്യം.

ഒന്നിനേയും തള്ളുകയോ കൊള്ളുകയോ ചെയ്യാത്തവൻ ഒരു ദുഃഖവും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല.

മുഖം:

ഇരുൾ ചേർ ഇരുവിനെയുഞ്ചോരയിരൊമ്പൻ
ചൊരുൾചേർ പുകഴ്പ്പുരിന്താർ മാട്ടു.

5

പുണ്യം പാപത്തിനൊക്കുന്നിതളിൻ വല്ലഭേ-
കീടുമിക്കുമ്പും താ-

നെണ്ണിക്കണ്ടാ, ലിരണ്ടും, ജനനമതിനിയും
നൽകവാൻ തുല്യയോഗ്യം,

പുണ്യത്തെപ്പാപതൃപ്തം മലിനതകളയാൻ
വിട്ടുസർവ്വേശ്വരൻ തൻ

കണ്ണായ് നിന്നിടുവോനെത്തൊടുവതിനരുതി-
ത്തിന്മ രണ്ടിന്നുമേതേൽ

സാരം:

പുണ്യ, പാപകർമ്മങ്ങൾ അതുതാനപരങ്ങളും ഒന്നിനൊന്നു നിമി
ത്തമാകുന്നവയുമായതിനാൽ ഇവരണ്ടും നിത്യരൂപത്തിനുപകർപ്പിടം തരുവ
യത്രേ. ഈ രണ്ടും ഒഴിവായ പരമാർത്ഥം നിത്യരൂപത്തെത്തന്നെ 'ഇവ
പകലറ വിടം ശുദ്ധനില്ലെ.

മുഖം:

ചൊരിവായിലൊത്തവിത്താൻ പൊയ്തീരൊഴുക
നേരി നിൻറാർ നീടുവാഴ്വാർ

6

കാതും തൻ കണ്ണു, നാസം, വരണവുമതുടർന്നാൽ
തപശ്ശമീമത്സ്യനെന്നും

പ്രീതിയായ് നരംകീടുന്നുണ്ടതിരസമവാചിൻ
വഞ്ചനയ്ക്കുറ്റ നിൽക്കും;

ഏതൽ പഞ്ചേന്ദ്രിയം തന്നിട്ടു മറിവർപ്പിലും
മിഥ്യയായ് മാറ്റിവയ്ക്കും

നാഥനെന്നത്താൻ ഭജിച്ചാൽ ഭൂതനമതഴിയും
നാളിലും നാശമില്ല

മനസ്സ് കണ്ണുകൊണ്ടു് ഒരു വസ്തുവിനെക്കണ്ടാലും കായയോരോവയ
ണ്ടാകുന്നുള്ളു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ അഞ്ചുണ്ടായിരുന്നാലും അറിവൊന്നോവുമു

ഇങ്ങനെ നാനാത്വങ്ങൾ ഏകോപിച്ചുള്ള ജീവാത്മാവാണെന്നറിഞ്ഞു
ഈ ജീവാത്മാവിനെയും അതിനോടു തന്മയപ്പെട്ട നിൽക്കുന്ന പരമാ
ത്മാവിനെയും ധ്യാനിക്കുന്നവൻ നാശമറാവനായിത്തീരുന്നതാണു്
പഞ്ചേന്ദ്രിയ ദ്വാരാ ഏർപ്പെട്ട ഭൂമത്തെ (മായയെ) വീണ്ടും വൈതന്യ
ത്തിൽതന്നെ നിവർത്തിക്കേണ്ടതാണു്.

മൂലം:

തനക്കവമൈയില്ലാതാൻ താൾ ചേർത്താക്കല്ലാ-
നനക്കവല്ലെ മാറാലരിതു്

7

ചിത്തത്തിൻ വിഭ്രമംതാൻ മനുജനില്പുള്ളവാ-
മിവതുവൃത്തങ്ങളെല്ലാം

നിത്യാനന്ദത്തിലാത്മാവൊരു പൊഴുതരിയു-
ന്നില്ലയിച്ചിത്തവൃത്തി

ഇതഥം തന്നാത്മരൂപം പകരുമൊരുപമാ-
ഹീനനാമീശകോശം

ചിത്തത്തിൽ ചേന്നിടാതിബ്ബഭവഭയമണവും
തന്നെ വിട്ടെന്നതില്ലേ.

ചിത്തവൃത്തിയാലേപ്പെടുന്ന സർവ്വവും അനാത്മാകരവിഷയങ്ങ
ളാണു്. തന്റെ ആത്മാകാരം തനിക്കു തെളിഞ്ഞുപരുന്നതോടുകൂടി
അനാത്മാകാരങ്ങളെല്ലാംതന്നെ മാഞ്ഞുപോകുമെങ്കിൽ കൗമുദികന്യു്
യെന്ന സംസാര ഭൂഖത്തിനും ഭയത്തിനും നില്ക്കുപ്പൊരുതിയില്ലാതെവരും
സ്വസ്വരൂപം തുല്യതരം ഈശ്വരസ്വരൂപംതന്നെയാണു് എന്നു സഹ
യരമിതമാം വിധുന്നവൻ സ്വയം മുക്തനായി ഭവിക്കുന്നു.

മൂലം:

അറവാഴിയന്തണൻ താൾ ചേർത്താക്കല്ലാൻ
പിറവാഴി നീന്തലരിതു്

8

താൻകൊള്ളും മേന്മയെല്ലാമിതരനുമലിവോ-
ടേകിടും മത്സ്യധർമ്മം

കണ്ഠാണ്ടിദ്ധർമ്മവാരാന്നാധീയതിലവസര-
നംചരെയെപ്പുന്നിടാത്തോൻ

ചത്തീടാനായ് ജനിച്ചും പുനരിവിടെ ജനി-

ച്ചീടുവൻ തന്നെ വീണ്ടും

ചത്തും, ഭൂഖോണ്ണവത്തിൻ മറുകരകയറും-

ത്തിടാനായ് വരുമേൽ

മന്ത്രിന്റെ ധർമ്മം തന്റെ മേന്മക്കു കാണുമായിരിക്കുന്ന ജീവാത്മാവിനെയും ജീവാത്മാവിന്റെ വികൃതികളേയും വൃഷ്ടിഭാവത്തിൽ കാണാതെ വ്യാപകമായിക്കൊണ്ടുകൊണ്ട്, ഈവിധം കാണുന്നതിനെന്നും അല്ലെങ്കിലും വ്യതിചലിച്ചാൽ വീണ്ടും ജനനമരണത്തിനിടയാകുന്നു.

മൂലം:

കോളീർപൊരിയീർ കണമിലു വേദയൈരുന്നത്താൻ

താളേ വണങ്ങാത്തലേ,

9

ശരീരം, നല്ലനസ്യതയും ക്ഷമ, ദയാ,

പിന്നിടനായാസമോ-

ടുച്ചും മംഗള, മസ്പ്പുഹാ പുനരകാ-

പ്പുണ്യത്തിനും മൂർത്തിയെ

വാഴ്ത്താത്തോനീഹ, കേട്ടിടാത്ത ചോറിയും

കാണാത്തകണ്ണും കണ്ണ-

ക്കൊത്തിട്ടും ഗുണമൊരു ജീവിത സാര-

സ്സു ഭുജിക്കാണാത്തപോൽ.

സാരം:

ഒരു വൈഭവംകൊണ്ടുതന്നെ വിവിധോല്പിധങ്ങൾക്കും അനേകജ്ഞകളെ ഗുണത്തെ പ്രദാനംചെയ്തു നിൽക്കുന്ന ജീവേശ്വരന്റെ നിർമ്മല വൈശിഷ്ട്യത്തെയാറിയാത്തവൻ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുന്നില്ല.

കാണാത്തകണ്ണ് - കണ്ടാലും കണ്ടു പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കാത്ത കണ്ണ് - അതുപോലെ കാമം.

മിഥ്യയായ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ കൂടി ഈ മാധാ ജഗത്തു് എന്തു പെട്ടതായി കവിക്കുന്നത് സത്യത്തെ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിനു് ഇതി-

മാറാണു്. ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും, ഉപാധിയുടെ തന്നെയും പരമോദ്ദേശ്യമായ സാക്ഷാല്ക്കാരത്തിനതകാത്ത ഉപാധിയുടേയോ ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടേയോ വ്യാപാരം കൊണ്ടു് വ്യാപാരില്ലാതിരുന്നാലുള്ള ഫലമേ ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു.

മൂലം:

പിറവിപ്പെരുങ്കൽ നീതുവൻ നീർതാർ
ഇരൈവനടി ചേരാതാർ.

10

ഭിന്നിച്ചേരും പ്രപഞ്ച പ്രഭയതിനദയം
നരകവാദായായ്നി-

ന്നെന്നായ് പിന്നീടൊടുക്കും നിലയിലുമണവും
തന്നിവയ്ക്കുനമെന്വേ,

നിന്നീടും തന്നഖണ്ഡപ്രഭയൊടു സ്വയമി-
ങ്ങിരനായ്തന്നീന്നിടാത്തൊ-

നെന്നും കന്നും വോരോതിധിയുടെ നടുവിൽ
തന്നെ നീളാതെ നീത്തും

സ്വലാഭി പ്രപഞ്ചം മുതൽ കാരണാത്മക സമഷ്ടി ചൈതന്യ ഭാവത്തിലിരിക്കുന്ന ഈശ്വരൻവരെ തുക്കലുരുഭവം.

ഇപ്രകാരം ഈ അധികാരം “തത്വമസി” മഹാവാക്യത്തിൽ (1-ാം പദ്യം) തുടങ്ങി അനം ബ്രഹ്മമാന്ദീ (10-ാം പദ്യം) യിൽ അവസാനിക്കുന്നു എന്നു വ്യക്തമാണു്. ഇതിനുള്ളിൽ ഈശ്വരൻ ജ്ഞാനസ്വരൂപി (പദ്യം 2) നിരന്തരപ്രബുദ്ധൻ, (പദ്യം 3) നിത്യമുക്തൻ, (പദ്യം 4) അകൽത്താവു്, (പദ്യം 5) നിത്യപരിശുദ്ധൻ, (പദ്യം 6) അതുല്യൻ, (പദ്യം 7) സർവ്വപ്രാപി (പദ്യം 8) യും ആയ അഷ്ടഗുണസ്വരൂപി എന്നു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായും കാണാം.

അധികാരം രണ്ടു്. വാൻചിറപ്പു്

ആകാശ മാഹാത്മ്യം

ഈ അധികാരത്തിനു തമിഴ് വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും “മഴയുടെ മാഹാത്മ്യം” എന്ന പേരു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുവേ പ്രകൃതത്തിൽ ആകാശത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം എന്ന പേരു് പറയുന്നതിന്റെ കാരണം മുഖവുരയിൽ സോദാഹരണം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മൂലം:

വാനിൻമുഖകം വഴകിവരുതലാ-

ററാനമിഴ്തമെൻമുണരൽ പാരവ.

11

ഭാഷ:

താണു വന്ദകേമററതു് മോളിൽ .

പേണിവർച്ചമ ചൊഴിച്ചുലകിന്നയ്

ജീവനം തരു കന്യാമിഹ വാനം

ജീവനമെളൊരമൃതെന്നറിയേണം

സാരം:

ജവുളിക്കുകാരൻ തുണി മുറിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനെ “ഇൻറ” എന്ന തമിഴ് വാക്കുകൊണ്ടു കുറിക്കുകയില്ല എന്നാൽ അതു കണ്ടതിനു പാൽ കൊടുക്കുന്നതിനെ കുറിക്കാൻ “ഇൻറ” എന്ന വാക്കുപയോഗിക്കാം. ഈ പാശ്ചാത്യയിൽ മാതാവു് തന്റെ ദേഹത്തിന്റെയും പ്രാണന്റെയും അതായതു് തന്റെ തന്നെ ഒരംശം തുറന്നു കണ്ടതിനു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു എന്നാണു്.

(2) വാൻ-അമിഴ്തം എൻമുണരൽ പാരവ-ആകാശം അതുതാണെന്നുണ്ടെന്നുതാണു്

അമ്മ പാശ്ചാത്യക്കാർ കൂടതൽ ആഗാധം കഴിച്ചുകൊള്ളുന്നതു പോലെ ആകാശവും (മഴ പെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി) സമുദ്രംകളെത്ത ആവിഷ്കരിച്ചതിൽവെച്ചു കരുതിക്കൊള്ളുന്ന മുഖപദ്യത്തിൽ “വാനിൻമു” എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ തന്റെ അംശംതന്നെ പകർന്നു എന്നു അർത്ഥവും വ്യക്തികുന്നു “വാൻ” പദത്തിനു മഴയെന്നതിന്നു കല്പിക്കുകയാണെന്നിൽ അതോടെ തീരുവുള്ളവരുടെ ആശയത്തിന്റെ ബ്രഹ്മസമുദ്രം കടന്നുപോകുന്നതായി കാണാം. പഞ്ചമൃത

ങ്ങളുടെ ഉത്ഭവക്രമമനുസരിച്ച് ആകാശത്തിന്റെ സ്ഥൂലരൂപാംശങ്ങളത്രേ വീചീതരംഗസ്വായേന മറ്റു നാലുഭൂതങ്ങളുമായി പരിണമിക്കുന്നത്. എന്ന പരമാർത്ഥത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒരു ചീന്തകനെ സ്പഷ്ടി ഹെസ്ത്യത്തേയും വൈചിത്ര്യത്തേയും തുറന്നു സ്പഷ്ടമാക്കി കാണിക്കാൻ തിരുവള്ളവരുടെ തിരുതുലിക തുനിഞ്ഞെഴുതിയിരിക്കുന്ന മൂലപദ്യത്തെ എത്രതന്നെ വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും മതിയാകയില്ല. അതുതന്നെ പറഞ്ഞതിനാൽ എല്ലാമായും ഒന്നുമല്ലാതെയുമുള്ള ആകാശത്തിന്റെ നിത്യതയെ ക്ഷരിക്കുന്നു. മഴയുടെ കാർത്തിലാണെന്നിൽ അതിനല്ലാ എന്നു പറയാനുള്ളവയിൽ “നിത്യത്വം” പ്രഥമമാനമർഹിക്കുന്നതുമാണല്ലോ.

മൂലം:

തുപ്പാക്ഷത്തുപ്പായ തുപ്പാക്കിത്തുപ്പാർക്ക

തുപ്പായ തു ഉ മഴയെ.

12

ഉണ്ണുവാൻ തരുമുണർച്ച, തരുണം-

ണ്ടുണീലുണ്ണമൊരുണർവു മതോടെ

തന്നുണർച്ചയതുണർവിനു, മെന്നായ്

വന്ന വൃഷ്ടി ചൊരിയുന്നിതുവാറും

വിവർത്തനേന്ദ്രം സൃഷ്ടം.

സമുദ്രജലത്തെ ആവിരൂപത്തിൽ നിറഞ്ഞും മുകളിൽ അയച്ചു കൊണ്ടിരിക്കവെ ആകാശം അതിനെ മഴയാക്കി താഴോട്ടയച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു ഇങ്ങനെ വേറൊരു വേലിയേറ്റവും, വേലിയിറക്കവും ആകാശത്തും സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. വെടിമരുന്നു പ്രയോഗത്തിലും വെടിമരുന്നു ഒട്ടു ദൂരെ മുകളിൽ പെന്ന് “ഇടിയും മീനാലും” കാട്ടിയിട്ടു നിലം പതിക്കുന്നപോലെ ആകാശത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ മഴപെയ്യിക്കാൻ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു തുപ്പാക്കിപ്രയോഗത്തിനിടയ്ക്ക് ഒന്നിനും ഒരു കുറവാ നാശമോ ഉണ്ടാകാതെ ജഗത്തിന്റെ സ്ഥിതിസമത്വവും, സനാതനതത്വവും മൂലപ്രകൃതിയുടെ ദിവ്യഹസ്തങ്ങളാൽ എങ്ങനെ നിർവഹിക്കപ്പെടുപോരുന്നു എന്നും ഈ പദ്യം യുക്തിയുക്തം സ്ഥാപിക്കുന്നു. കൂടുതൽ വിവരിക്കുക ഇവിടെ എളുപ്പമല്ല.

മൂലം:

വിണ്ണിൻ ചൊഴിൻ വിരിനീർ

വിധനുലകത്തുണ്ണിൻദറും പശി

13

ഇറു, വാന, മിനി വൃഷ്ടി തരാഞ്ഞാൽ
 ചുറ്റമാഴിയെഴു മൂഴിയുമെന്നായ്
 ചുറ്റ, മൂൺ കുറയും, പശിപൊക്കും,
 അററമററ ഭൂരിതത്തെ വളർത്തും.

ഭൂമി കടലിനിടയിൽ കിടന്നിട്ടും നീവികൾ ആകാശമേന്മയെ
 യിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഗുണമററ ആകാശം സത്യത്തിൽ ഒരു ഗുണമുള്ള
 പോലെ മുകളിൽ പൊക്കിനിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇതു കണ്ടിട്ടാ
 യിരിക്കണം തത്വമായർ;

‘ഗുണമെന്നായിരുന്നെങ്കിലെങ്ങുമേ
 ഗുണമററവനും ഞാനായിരുന്നാൽ
 ഇന്നയെന്നു കൂട്ടിന്നൊരുത്തരുമില്ലെങ്കിൽ
 ഗുണമെന്നേ തീർന്നെന്റെ കർമ്മശിഷ്ടം’

എന്നു പാടിപ്പോയതു്.

മൂലം.

എരിനഴാ—അ—രൂപവർ പുലയെന്നും
 വാരിവളരുകാരിക്കാൽ

14

വൃഷ്ടിയററ നില വന്നുവെച്ചാൽ
 പൂഷ്ടിയററ പൊരീയുന്നിതു പാതം,
 തൃഷ്ടിയോടുഴവർ മാടുകൾ പൂട്ടി-
 ക്കൊഴു, മൂഴി മുഴുമെന്നുമില്ലേ

സാമാന്യത്വം സ്വപ്നം.

മൂലം:

കെട്ടുപുതു-ഉം-കെട്ടാക്കുവാൻ മററാകേ-
 യെട്ടുപുതു-ഉം-എല്ല മഴയെ

15

ചെയ്തിടാതെ മെറുതും പുനരേറെ-
 പെഴുതാത്തിയലകത്തിനണക്കു;
 കഷ്ടമീവകയകററീടുവാനും
 വൃഷ്ടിതന്നെ ശമണം, മഴന്നുവു.

മൂലം:

വിതുമ്പിറുളളി വീഴിനല്ലാൻ മറാക്കേ
പതുമ്പുറല്ലെ കാൺപരിതു

16

വിണ്ണിൽനിന്നു ചെറുതുളളികൾ വീഴി-
ല്ലെന്നിടത്തു പൊറുതിയ്ക്കീടമെന്നേ?
കുന്ദകാരുമൊരു പുല്ലൊഴിപോലും
മന്നീലററനില വന്നുനശിക്കും.

മൂലം:

നെടുങ്കുടലുത്തൻമൈകുന്റുന്തെഴിലി
താനൽകാതാകി വിടിൻ

17

മിന്നിനിന്നു, ചെന്നമൊട്ടാച്ചി-
വിണ്ണനീരു ചൊരിയാതെയിരുന്നാൽ
വന്നിടുന്നിടവു തന്നുടലിന്നാ
വണ്ണമറിന നെടും കടലിന്നും

കടലിന്റെ ഇരിപ്പിടത്തിനു മാത്രമല്ല, നിലനില്പിന്നും ആകാശം
തന്നെ ആധാരം എന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയും സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മൂലം:

ചിറപ്പൊട്ടു പുഴക്കൈ ചെല്ലാതുവാനും
വരക്കുമേൽ വാനോക്കുമീണ്ടു

18

വാൻ വരണ്ടു മഴ നിന്നിടുമെന്നാൽ
വാനവർക്കു മിടരുണ്ടു കണക്കെ
മാനമോടുലക ചെയ്യിടുമാരോ
ഭാന, പുജകളുമൊക്കെനശിക്കും.

ഭൂമിയെ നശിക്കാതെ നിലനിറുത്തുന്നതിനു നിമന്തരം മഴ പെയ്
യിക്കുന്ന കാലത്താൽ ആകാശത്തെ സ്വർഗ്ഗലോകമെന്നും ഈശ്വര
സങ്കേതമെന്നും ലോകർ ആരാധിക്കുന്നു. തന്നെ ആരാധിക്കാൻ ഭൂലോക
നിധാവികളെ കഴിവുള്ളവരാക്കിത്തീക്കുന്നതും ആകാശംതന്നെയാണെന്ന്
ഇതിലോകനതിയ്ക്കുന്നപോലെ പരലോകനതിക്കും ആകാശം ആക്കും
തുണയായിരിക്കുന്നു.

അധികാരം മൂന്നു. നീത്താർ പെരുമൈ സന്യാസി മഹത്വം

ശ്ലോകം:

ഒഴക്കത്തു നീത്താർ പെരുമൈ വിഴപ്പത്തു
വേണ്ടും പനുവൽ തുണിവു.

21

ഭാഷ:

ബ്രഹ്മത്തിൻ പ്രതിബിംബമെന്നു വെളിയിൽ
കാണം പ്രപഞ്ചത്തിനും
ബ്രഹ്മത്തിനു മിടയ്ക്കുന്നിനു മറയെ-
പ്പൊക്കുന്ന വൈരാഗിയെ
ചിമുട്ട വേദ പുരാണ ശാസ്ത്രമിതിഹാ-
സം തൊട്ടതെല്ലാം വള-
ഞ്ഞമാഹാരമുരച്ചുവരുമ-
ന്യം ചൊല്ലിനില്പുന്ന പോൽ

വിരാഗി എന്നതു് സന്യാസിയുടെ മഹത്വത്തിനു ഹേതുവായി കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ ജഗത്തിൽ ചേർന്നിരുന്നും സത്യവും നിത്യവുമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ മറച്ചുനില്ക്കുന്ന ജഗത്കർമ്മങ്ങളിൽ അർക്കാരണത്താൽതന്നെ ആസക്തികറഞ്ഞും പരമതലവും ഭൂമി തീർന്നും വരുന്നവനാണു് വിരാഗി. ഈ വിരാഗിയുടെ സഹജാവസ്ഥയാണു് സന്യാസം.

തൂറന്താർ പെരുമൈ തുണൈക്കുറിൻ വൈയ-
ത്തിറന്താറെ എണ്ണിക്കൊണ്ടാരും.

22

സൂര്യൻ വിണ്ണിലുദിച്ചയന്നു കപടം
കണ്ടിട്ടു സത്യത്തിലീ
സൂര്യനിലൊരു കാല, മേവമുദയം
നാശങ്ങളെന്നും, നിജം

നേരിൽ സൃഷ്ടി തുറന്നറിഞ്ഞ മുനിതൻ
 മാഹാത്മ്യ മോതുന്നതി-
 പ്പാരിൽ പെററ മരിച്ച ജീവിതത്തിത-
 നെണ്ണം കുറിക്കുന്നതാം.

സന്യാസിയുടെ മഹത്വത്തെ കണക്കാക്കുക എന്നതു് ഭൂമിയിൽ മരിച്ചവരുടെ എണ്ണം തിട്ടപ്പെടുത്തുക എന്നതിനെപ്പോലെ ഒക്കാത്ത കാര്യമാണ്. സന്യാസിക്കു വേണമെങ്കിൽ ഭൂമിയിൽ മരിച്ചവരുടെ കണക്കെടുക്കാൻ കഴിവുവരും. ജനനമരണമേ ഇല്ലെന്ന സത്യമറിയുന്നവനാണ് സന്യാസി എന്നും ഈ സന്യാസി നിത്യനാണെന്നും വ്യഞ്ജിക്കുന്നു.

മുഴക്കമെ വകെ തെരിന്തിങ്ങാം പുണ്ടാർ
 പെരുമെ പിറകിലക.

23

അർക്കന്റെ മുഖിരവു വാസരമൊത്തുബന്ധ-
 മോക്ഷങ്ങൾ, ഭുജസുഖ മെന്നതുമെന്ന വിഭാൻ
 ചേർന്നു തന്നിലിഹ നിത്യസുഖത്തെ ലോകം
 നോക്കുന്നതോ യതി വഹിക്കുമൊരിപ്പദം താൻ.

രാത്രി, പകൽ എന്നുടേം സൂര്യനടുത്തു താമസിക്കുന്ന ഒരുവൻണ്ടാകാനൊക്കാത്തതു പോലെ സുഖഭുജുടേം ആത്മവിനെ തൊട്ടുനില്ക്കുന്ന യതിയെ അറിഞ്ഞതായുമില്ല.

ഉരന്നെന്നും തോട്ടിയാൻ ഓരൊത്തും കാപ്പാൻ
 വരന്നെന്നും വൈപ്പിർക്കോർ വിത്തു

24

അഞ്ചാതെനില്ക്കുമറിവാകിയൊക്കേശത്താൻ
 പഞ്ചബ്രഹ്മങ്ങൾ വഴിപോലെയടക്കിടുന്നേൻ
 പഞ്ചത്വമററ ബഹുദിവ്യരുമൊന്നുകാണാൻ
 കൈയുവരിപ്പുപദവികവിതച്ച വിത്താം.

ആത്മപരമായ ശരിയായ അറിവുകൊണ്ട് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ മുഖേനയേപ്പെടുന്ന തെറ്റായ അറിവുകളെ നിർജീവമാക്കുക എന്നത് ജനനമരണഭ്രമങ്ങളെ നിഷേധിച്ചുനില്ക്കാനാവുന്ന വരിഷ്ഠപദപ്രാപ്തിയുടെ നാദിയാണ്.

ഐതുവിത്താനാറാൽ അകൽവിതൃവുകൾ കോമാൻ
ഇന്തിരനേ ശാലും കവി.

25

പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിവന്ന വികാമമെല്ലാ
മഞ്ചും പടിക്കവയടക്കിയൊരീമഹാൻ താൻ
പഞ്ചത്വമറയരെ വാഴ്വൊരിനും മേൽ
മിഞ്ചുന്നമേന്മ ഭൂചന്തിൻ കാട്ടിടുന്നോൻ.

ഇന്ദ്രിയവികാരങ്ങളടക്കിയവൻ മരണത്തെ അടക്കിയവനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനാണ്.

ചെയർക്കരിയ ചെയ്വാർ ചെരിയർ ചിരിയർ
ചെയർക്കരിയ ചെക്കലാതാർ

26

ഇല്ലിജ് ജഗത്തിലവകാശമൊരുത്തനും ത-
ന്നില്ലത്തിലിണ്ടലറിയുന്നതിനെന്നു നണ്ണി,
ചെയ്യാൻതകുന്ന വക ചെയ്തവനുത്തമൻ പിൻ
ചെയ്യാതിരിക്കു മവനാണു ധമാധമൻ കേൾ.

ചെയ്തേണ്ടവ ചെയ്യാതിരിക്കുക ചെയ്യാനുള്ളതല്ലാത്തവ ചെയ്യുകയും ഒന്നുപോലെ തെറ്റാണ്.

ചുവെവയൊളിയുറോശൈ നാറാമെന്തെറതിൻ
വകൈ തെരിവാൻ കട്ടേ ഉലക

27

സ്വർശ, രൂപ, രസ, ഗന്ധ, ശബ്ദവും
സ്വർശിയാതെ യകലുന്നൊരുമയെ,
വശ്യമാക്കിയമരുന്നവനു വൻ
വിശ്വമിങ്ങു വശമായ് വരും ദ്രുവം.

പഞ്ചേന്ദ്രിയ ഗുണങ്ങൾക്കതീതനായവൻ ഈ വീശ്വരനെ തന്നുള്ളിൽ (സ്വ സ്വരൂപത്തിൽ) സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നു.

നിരൈമൊഴിമാന്തർ വെരുമൈ നിലത്തു

മരൈമൊഴി കാട്ടിവിടും

28

നിറന്നൊരീലോകമതും സ്വകീയമെ-

ന്നറിഞ്ഞുസർപ്പം പുണരുന്ന യോഗിമാർ

അറിഞ്ഞിടാതോതുവതും, മറഞ്ഞുനി-

ന്നെറിഞ്ഞപോലുള്ളൊരു, സത്യമായ് വരും.

സർവ്വവും എപ്പോഴും അറിയുന്നവൻ ഒന്നും പ്രത്യേകമായറിയുന്നവെന്ന്ില്ല. എറിഞ്ഞവൻ മറഞ്ഞുനിന്നുവെന്ന കാരണത്താൽ എറി തെറ്റിപ്പോവുകയില്ല. നന്യൂനിയുടെ യഥാർത്ഥനില മറയ്ക്കുവരുടെ അറിവിൽനിന്നും മറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതാണു്.

അറിഞ്ഞിടാതോതുവതും-ഓർമ്മിക്കാതെ പറയുന്നതും-ഓർമ്മിക്കുന്നു, ഓർമ്മിക്കാതിരിക്കുന്നു എന്ന ഭേദം സന്യസിക്കില്ല.

കണമെന്നും കൺറിനിൻറാൻ വെകളി

കണമേയും കാത്തലരിതു

29

കുന്നിനുള്ളൊരു നിശ്ചലത്വഗുണമാം

കുന്നികലേറി സ്വയം

നിന്നീടുന്നൊരു ധന്യനുള്ള ലുരകാ

കമ്പം തരിവെങ്കിലും;

വന്നെന്നാലുമുതൽക്കുണത്തിൽ മറയും,

പക്ഷേ ചെളിപ്പെട്ടപ്പോ-

യെന്നാലാരതിനെത്തട്ടു ചതിവി-

ന്നിമ്മന്നിലാളായ് വരും.

മുലപദ്ധതിയിലെ 'കണമെന്നും കുൻറു' നോക്കുക. ഗുണത്തെ കുന്നിൻറെ ഗുണത്തോടു താരതമ്യപ്പെടുത്താനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഔന്നത്യവും നിശ്ചയബലതയും കുന്നിൻറെ ഗുണങ്ങളാണു്. എന്നാൽ 'വെകളി' (ഇളക്കം) എന്ന പദത്തിനാൽ നിശ്ചലത്വത്തെത്തന്നെ അർത്ഥപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും.

അന്തണമെൻപോരവോർ മറുവുയിക്കു-
ഞ്ചെന്തെന്നെ പൂണ്ടൊഴുകലാൻ.

80

ധർമ്മത്തിൻ കെട്ടുകൊരതിനുടെ വഴിവാ-
യന്തണൻ ലാലസിപ്പു,
ധർമ്മംതൻ കർമ്മമാനെന്നു മയൊടതിനെ
ചെയ്തുപോരും നിതാന്തം;
കർമ്മാതാൻ ചെയ്തു, കീട്ടും ഫലമെന്തുമപര-
ന്നും തൻകൊപ്പമേകും
ധർമ്മത്തോടു ശിവാഴ്ചാനാഴുകിടുമവനും
വാരിപോൽ പാരിലെങ്ങും.

അധികാരം നാലു്.

അറൻവലിയുരത്തൽ—ധർമ്മപ്രചാരണം

വിറപ്പിനുഞ്ചെൽ വവുമീനുരുന്നിന്നു ഉ-
ക്കാക്കുമവനോ വുയിർക്ക

,1

വിഖ്യാതിയുംവേണ്ട നമുക്കിതും ത-
ന്നിക്കണ്ടവർക്കു മനുഗ്രഹിക്കാൻ
കെടുന്നു ധർമ്മത്തിൻ മാതൃമോത്താ-
ലൊക്കുന്നിതിന്നന്യമെതിന്നു പാരിൽ.

അറത്തിന്റ ഉക്കാക്കു മില്ലെയതന്നെ
മാഞ്ഞിറങ്ങിക്കില്ലേ കേട്ടു.

82

ധർമ്മം വരുത്തുന്നൊരു നന്മയെപ്പോൽ
ശർമ്മം ചെറാൻ മറെറൊരുനന്മയില്ലേ;
ധർമ്മം മറന്നെത്തിയ തിന്മയെക്കാൾ
ശർമ്മം പെട്ടം തിന്മയുമില്ലയന്യം.

ധർമ്മത്തെ കയ്യൊള്ളുന്നതു സുഖത്തിനും ധർമ്മത്തെ കൈ
വിടുന്നതു ദുഃഖത്തിനും കാരണമായിനില്ക്കും.

ഭല്ലം വകൈയാ നറവീണെ യോവാതേ
ചെല്ലം വായെല്ലാഞ്ചെയൽ.

83

കഷ്ടപ്പെട്ടും ദിക്കിലു, മൊട്ടുകററം
തട്ടാതെ ധർമ്മത്തെ നിരന്തരം താൻ
ശിഷ്ടം വിനാ സർവ്വവിധത്തിലും ചെ-
യ്ക്കാട്ടിപ്പുലത്തിടക ഭുജമാറാൻ.

മുൻധർമ്മലംഘനമേതുവാലാണു താൻ കഷ്ടപ്പെടുന്നതെ
ന്നോക്കതെ കഷ്ടം സഹിക്കവെച്ചതെ വീണ്ടും ധർമ്മതര കൃത്യ
ങ്ങൾക്കു വശംവദനായാൽ ഇരട്ടഗ്രഹപ്പിഴയായിത്തീരമെന്നു
സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

മനത്തുക്കുഞ്ചാ ചില നാതലക്കെന്നത്തറ-
നാകല നീര ചിറ.

84

മന്ത്രിന്റെ ധർമ്മം ശരിയായ് നടുത്താൻ
ചിത്തത്തിൽ മാലിന്യമകറ്റിവയ്ക്കൂ,
ചിന്തിച്ചിട്ടു ധർമ്മമിതൊന്നു താൻ, മ-
റെറന്താകിലും, ഭുജകരങ്ങളത്രേ.

ചിത്തശുദ്ധി സർവ്വസുഖങ്ങൾക്കും നിദാനമായിരിക്കുന്നു.

അഴക്കാറവാ വെങ്കളിയിന്നാച്ചൊന്നാക്ക
മിഴക്കാവിന്റെ തരം.

85

ഹാ! ഭർവിചാരത്തൊടമപ്പ, മീഷ്യാ
 മാടംപെറും നീചവചസ്സിനാലും
 തന്മാനസത്തികലഴുകെഴൊക്കെ
 നിമ്നോചനംചെയ്തു മത്സ്യധർമ്മം.

അൻററിവാമെന്നു തറഞ്ഞു മറയ്ക്ക
 പൊൻറുകാർ പൊൻറാത്തുതന്നെ

86

നേരംകാലവുമൊത്തപോലെഴറിവും
 വന്നിട്ടു ചെയ്യാം സഭാ-

ചാരം, ധർമ്മമെന്നു കാത്തുവെറുത്തേ
 കാലം കളഞ്ഞിടൊലാം,

നേരം തീരുവതെപ്പൊഴെന്നതറിയാ
 താൻചെയ്തു സൽക്കർമ്മമേ

മാരും വന്നുണയുന്നിടത്തു തുണയായ്
 നില്ക്കും നമുക്കെപ്പൊഴും.

ധർമ്മാചാരം മാത്രം സത്യജ്ഞാനിർവ്വൃത്തിക്കു പ്രയോ
 ജനപ്പെടുമെങ്കിൽ ഈ ധർമ്മാചരണത്തിനുമത്രം ഒരു നിശ്ച
 യവുമില്ലാത്ത 'നാളെ'യാകാം എന്നുമാറി വയ്ക്കുന്നതിൽ ഒരു
 ബുദ്ധിയുമില്ല.

അറയാറിതുവെന്നവേണ്ട, ശിവികൈ
 പൊറുത്താനോളർത്താനിടൈ.

87

ധർമ്മത്തിനളവെത്രയെന്നു മനമൻ
 കാണാൻ കൊതിയ്ക്കേണ്ടതി-

ക്കർമ്മത്തിൻ ചെറ്റുരേമൊട്ടുമൊഴിയും
 ചെയ്യാതിരുന്നീടുകിൽ,

ധർമ്മത്തിൻ ഭേദമറിയാത്ത നരന-
 ള്ളക്കെടുക്കും സഭാ,

ധർമ്മംചെയ്തതുതീർത്തു വന്നു സുഖമായ്
 വാഴാമതിന്നുള്ളിപ്പായ്.

ധർമ്മമെന്നതു ഒരു ഭാരമാണ്. ആ ഭാരം ഒഴിക്കാൻ
അതു ചെയ്യുതീർക്കു ഒന്നേ മാർഗ്ഗം എന്നു താല്പര്യം.

വീഴ്നാൾ പടാത്തമെന്നൻറാറിനഹ്തൊരുവൻ
വാഴ്നാൾ വഴിയടൈക്കൽ

38

അനർഘമിജ്ജീവിതവും, വൃഥാ, നാം
ഹനിച്ചിടാതുൺമയറിഞ്ഞുചെയ്താൽ
പുനഃപിറപ്പിൻ വഴിയെത്തടുക്കാൻ
തുനിഞ്ഞു നട്ടെന്നൊരു കല്പതാക്ഷം.

ജനിമൃതിഭുഖമൊഴിവൊക്കാൻ ഈ ജീവിതത്തെ പ്രയോ
ജനപ്പെടുത്തുകയാണു വേണ്ടതു്.

അത്താൻവരുവതേയിമ്പമരൊല്ലാം
പുറത്തു പുക്കുമില

39

പ്രകൃതിതന്നെയിരാം ജവധർമ്മമേ
വികൃതിയറസുഖം നരനേകീട്ടു,
പുകയുമന്യസുഖങ്ങളുരുത്തിട്ടും
പുകളുമാത്മസുഖങ്ങളുമുഴിയിൽ.

വിഴുക്കിനെ വിഴുക്കുകൊണ്ടു മാറുന്നപോലെ സംസാര
ഭുഖത്തെ സം.സാരധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു മാറുക.

ചെയർപാലത്തോരു മറനെയൊരുവർ
ക്കയർപാലത്തോരും വഴി

40

ചെയ്യേണ്ടതായുള്ളതു മത്സ്യനെന്നോ
പൊയ്ക്കുറുവോരുന്ന പ്രപഞ്ചധർമ്മം;
ചെയ്യാതുകുടൻതന്നെ വിടേണ്ടതോ, വൻ
തീയെന്നപോൽതീവനയെന്നമാത്രം.

ഇല്ലാവിധൻ—നാർഹസ്ഥം

അധികാരം അഞ്ചു

ഇത്വാഴ്കൈ—കടുബജീവിതം

ഇത്വാഴ്വാണെൻപാൻ ഇയ്യപ്പുഴയെ മുവക്കും
നല്ലാറിൻ നിൻറ തുളൈ.

41

ഹാ! ബ്രഹ്മചാരി, ഭൂവനത്തെ വെറുത്തവാന-
പ്രസ്ഥൻ, മുക്കുജനമെന്നിവർ മൂന്നുപേക്കും
അത്മാകൊടുത്തതേമേകി ധരിത്രിയെക്കാ-
ത്തത്മാശ്രമത്തിലമരുന്നു ഗൃഹസ്ഥനായോൻ.

തൂത്താക്കും തുപ്പാതവക്കും ഇറന്താക്കും
ഇത്വാഴ്വാണെൻപാൻ തുളൈ

42

ചുറ്റംതൂറുന്നു കഴിച്ചെന്നൊരു മാമുനിഷേ,
പെറ്റൊത്തുലഞ്ഞു കെടുമപ്പട്ടയാലകനും,
ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുവരുമാശ്രിതനും, ഗൃഹസ്ഥൻ
കൊറോകിടുന്നു ഭൂവനത്തിന്റ രക്ഷകൻപോൽ.

മെൻപുലത്താർ തൈവം വിരന്താക്കൽ താണെൻറാക
ഐന്മുഖത്താറു ഓമ്പൽ തളൈ

43

നന്നായ്, പിതൃക്കളഥ ഭേവനു മാവിരുത്തും
തന്നാത്ഥമിത്ര, മഥ, താനി, വരഞ്ചുപേക്കും
അന്നംകൊടുത്തു കഴിച്ചെന്നൊരു ധർമ്മഭേദം-
മൊന്നായ് ഭരിച്ചു മരുവുന്നു ഗൃഹസ്ഥനെന്നും.

വഴിയഞ്ചിപ്പാത്തുണ്ണ് ഉടൈത്തായിൻ ഇത്വാഴ്കൈ
വഴിയഞ്ചൽ എന്തൊൻറും ഇത്

44

സത്യം വെടിഞ്ഞ വഴി ചെന്നൊരു വിത്തമെല്ലാം
ചിത്തംഭേദം നളിയലോക ജനത്തിനെല്ലാം

മൊത്തത്തിലുള്ളതുപകത്തു ഭജിപ്പവനി-
ക്കെത്തുന്നതില്ല നിജവംശമഴിഞ്ഞഭീതി

പ്രത്യേകമൊരിടത്തുള്ളതു സ്ഥാനം തെറ്റുമ്പോൾ നശിച്ചു
പോകുന്നു. വ്യാപകമായി നിൽക്കുന്നത് നശിക്കുന്നില്ലെന്നു
താല്പര്യം.

അൻപും അറനും ഉടഞ്ഞൊഴിൻ ഇത്വാഴ്ക്കൈ
പൺപും പയനും അതു

43

ലോകംകൊരിട്ടു ഇണമെന്നതുപോൽ മനുഷ്യ-
നേകും, കനിഞ്ഞപല, മെത്രയുമേ സുഭിക്ഷം,
ആഴംപെറും കരുണയുമനുധർമ്മവും, താൻ
വാഴുംകടുംബമതിലേറി വളൻവെന്നാൽ.

അറത്താറിൻ ഇത്വാഴ്ക്കൈയാറിൻ പുറത്താറിൻ
പോരാഴ്പ്പൊവതു എവൻ

46

തൻജീവിതം ഭവനമൊട്ടു വെറുതുവിട്ടും
പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങൾ വഴിപോലെയടക്കിവെച്ചും
കാട്ടിൽ തപത്തിനതിമോഹമൊക്കോടുവേദം-
ക്കാട്ടികളെന്തുപരികിട്ടുപതിന്നു കഷ്ടം?

ഉപാധിയിലും കടുംബത്തിലുമിർക്കവേ തന്നെ ഉപാധി
യിലും കടുംബഭോഗങ്ങളിലും പററുതലറിരിക്കുന്നതു മെച്ചം.
ഭോഗവൈരാഗ്യത്തിന്നു കാട്ടിൽപോയിരിക്കുന്നതു പഞ്ചേന്ദ്രിയ
നിഗ്രഹത്തിന്നു ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതുപോലെതിരിക്കും.

ഇയത്പിന്നാൻ ഇത്വാഴ്ക്കൈ വാഴ്പവൻ എൻപാൻ
മുയൽവാങ്ങളെല്ലാം തലൈ.

47

കൊള്ളാമിപ്പോഴെന്നാലതിൽ നടുക്കുണറം
തിന്നിടം മെന്തുമോദം

കൊള്ളുന്നോൻ സാത്വിമാക്കും നിജകുലഗതമോം
മത്സ്യജനം ജഗത്തിൽ;

“അയ്യയ്യോ! മായയാണേ, ഷണ്ണികമിതുലകം
നശ്വരം, കാമതെല്ലാം
പൊയ്ക്കൊണ്ടെന്നോടിമണ്ടും മുനിയെയുമളവിൽ
കൊച്ചനാക്കും ഗൃഹസ്ഥൻ.

വിമോചനത്തിനാഗ്രഹിക്കുന്നതുതന്നെ ബന്ധത്തിനു ഘേ-
തുവായിത്തീരുന്നസ്ഥിതിക്കു് വിമോചനത്തിനുറവുതപം ചെയ്-
യുന്നമുനി വിമോചനത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയേ ചെയ്യാതെ
തന്റെ കർത്തവ്യകർമ്മനിർവ്വഹണത്തിൽക്കൂടി കർമ്മവിമോച-
നം പ്രായോഗികമായി സാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥന്റെ
മുമ്പിൽ ചെറുതായിപ്പോകാനേ തരമുള്ളൂ

ആറിൻകുഴി അറിയിക്കും ഇത്വാഴ്ക്കൈ
നോർപാരിൻ നോമൈയുടേതു

48

മാലിന്യമൊട്ടുമിയലാതെ ഗൃഹസ്ഥധർമ്മം
പാലിച്ചുവിണ്ണിലുയരുന്ന നംന്റെ റോട്ടം
കോലംനരിച്ചു തപമേറ തപസ്വിമാക്കും
മാലേന്തിടുന്നു, മനതാരിലസ്യ മയോഭേ

അറനെന്നപ്പെട്ടതേ ഇത്വാഴ്ക്കൈ അഹ്തം
പിറൻപ്പഴിപ്പതു ഇല്ലായിൽ നൻറ

49

ചേലുറധർമ്മ, മറിയു, ഭൂവിതന്റെയില്ലം
പാലിക്കുമൊത്തമസമുണ്ണകതാൻനരണാം;
ലോകംപഴിക്കുവേതിനായിട്ട നൽകിടത്ത
പാകത്തിലുള്ള മുനിക്കീവിതവും സുകാമ്യം.

തനിക്കേർപ്പെട്ടതു ചെയ്യുന്നതിൽ തൃപ്തിയുണ്ടാകുന്നു
സംതൃപ്തി ആസക്തിയെ ജനിപ്പിക്കാതിരിക്കും. ആന കരിയി-
ല്ലാതായിവരുന്നത് ആത്മനിർവൃതിയെ വിളയിക്കും.

വൈയത്തുറം വാഴ്വാങ്കു വാഴ്ചവൻ വാഴക്കൊയ്കും
തൈവത്തുറം വൈക്കപ്പെടും.

50

ഈ ലോകം, പരലോകമെന്നു മീരുവേ-
 രോടും ജഗത്സൃഷ്ടിത-
 ന്നാലംബം ഭവധർമ്മമെന്നതളവേ
 പാലിച്ചു, സന്ദൃഷ്ടമായ്
 ആനന്ദിച്ചുരമിപ്പവർ പരിപു-
 ണ്ണത്വംവരും, ലഭ്യമാ-
 ണ്ണനംവിട്ടെഴുമന്യലോകമതിലും
 സ്ഥാനം ചിരാനന്ദവും

അരികിക്കുന്നിടത്തു നിറഞ്ഞു പരിപൂണ്ണനായിരുന്നാൽ
 എവിടെയും പരിപൂണ്ണനായിരിക്കാം. കാലിൽ ചെരിപ്പുള്ള
 വസ്ത്രം എവിടെയും തോലിൽ ചെറുട്ടി സഞ്ചരിക്കാം.

അധികാരം ആദ്യം.

വാഴ്ചക്കെത്തുതാണെന്നല്ല

സഹധർമ്മിണീഗുണം

മനോരമമാണ് പൂക്കളെയാൾ ആകിത്തർക്കൊണ്ടാൻ
 വളർത്തക്കാരും വാഴ്ചക്കെത്തുതാണെന്നല്ല

51

സ്തിശബ്ദം മനോഹരവെളിക്കുകയോ വിളക്കായ്
 ഭക്ത്യാധവരൻറെ ധനമൊത്തു ഗൃഹംഭരിച്ചും
 നിത്യം മുദാപ്രിയഹിതത്തെ യറിഞ്ഞുചെയ്യും
 കാത്തോര കാന്ത നരനന്തമ ജീവിതാർദ്ധം

ചെളി --- പ്രകാശം,

കാത്തോരു-(ഭക്താവിന്റെ എല്ലാ ജീവിതസുഖങ്ങൾക്കും)
കാവലായിത്തീർന്നുവെന്നു.

മന്നൈമാഴ്ചി ഇല്ലാർകുൻ ഇല്ലായിൻ വാഴ്ക്കൈ
എന്നൈമാഴ്ചിത്തായിനും ഇത്

52

ഉണ്ടെങ്കിലെന്തമര ലോകസുഖം, സുസമ്പ-
ത്തുണ്ടെങ്കിലെന്തിതാ മോടികളേതു മെങ്ങും
ഉണ്ടീടുകില്ല സുഖമേവനമേ, ഗൃഹത്തിൽ
കുണ്ടില്ലയെങ്കി, ലരികത്തൊരു നൽകളത്രം.

ഉണ്ടീടുകില്ല-അനുഭവിക്കുകയില്ല

ഇല്ലതെൻ ഇല്ലവര മൺപാനാൽ ഉള്ളതെൻ
ഇല്ലവൻ മാണാക്കുകൈ

53

ഇല്ലെന്നുചൊല്ലിനിടമെറ്റു പൂമാനു പാർത്താ-
ലില്ലത്തിലുള്ള വധുവല്ലഭനെന്നുവന്നാൽ,
ഉണ്ടെന്നുചൊല്ലിനിടമെന്തതുപോൽ ഗൃഹത്തി-
ലുണ്ടെന്നു വന്ന വധുവാമടുമായിരുന്നാൽ.

ഗൃഹത്തിലുണ്ടെന്നുവന്ന-സഹധർമ്മിണിയായി ലഭിച്ചു.

പെണ്ണിൻപെരുന്തക്കുയാവുള കർപ്പേനും
തിൻമൈയുണ്ടാക പ്പെരിൻ

54

ചാരിത്ര്യമേപൊരുളു പാരിതിലംഗനയ്ക്കും
പാരിനു തുല്യമിളകാതെ യറയ്ക്കുമെങ്കിൽ
നേരായനർപ്പചരവിയ്ക്കു പട്ടുണിനില്ക്കാൻ
പാരൊന്നു പേറെയിളകാത്തതു ദിച്ചുപോലാം.

പാരിനു.....ങ്കിൽ- 1 ഭൂമിയെപ്പോലെ നിശ്ചഞ്ചലമാ-
യിരുന്നാൽ 2 ഭൂമിക്കുള്ള ചലനം ചാരിത്ര്യമാകുന്ന ഭൂമിക്കില്ലാ-
തെയിരുന്നാൽ

പാരൊന്നുപേറെ ചലനം (ഇളക്കം നാശം) ഇല്ലാത്ത-
തായ ഒരു ഭൂമി.

തെവംതൊഴാ അറികൊഴുന്ന് തൊഴുതെഴുവാൻ
പെയ്തെനപ്പെയ്യും മഴയെ.

55

മൈവത്തെ തൊഴുകില്ലപ്പിന്നെ-
നേരം പ്രസാദംതൊടും

കയ്യോടേ കണവന്റെ പാദകമലം

കമ്പിട്ടെണ്ണിറ്റീടുവോൾ,

പൊയ്യല്ലിസ്സതിതൻ വചസ്സിലുളവാ-

മെങ്ങും മഹത്താം ഘനം

പെയ്യുന്നിങ്ങിവൾ പൊല്ലിയെങ്കി

ലുടനേപെയ്യും മഹാമാരിയും.

പ്രസാ.....കയ്യോടേ-ഇതപരനെ ആരാധിക്കുന്ന ഭക്തി
യോടുകൂടി.

ഘനം-ഗന്ധം (മേഘം)

തർക്കാത്തുത്തർക്കൊണ്ടാ പേണിത്തകെശാൻ
ശൊർക്കാത്തുച്ചാർവിലാൻ പെൺ

56

തന്നെക്കാത്ത സ്വഭാവശുദ്ധിയതിനെ-

ത്താനും സമാകാത്തു, പിൻ

തന്നാമന്നുരു നന്മയെങ്ങുമരുളും

കൃത്യത്തിൽ നിത്യംകലര,

വന്ദ്യോക്തിക്കു വണങ്ങിയും ഗൃഹഭേ-

ദ്യേശങ്ങളൊന്നിക്കലും

തന്നിൽക്കുന്തിയറിഞ്ഞിടത്തേ നന്മയെ

പ്പെണ്ണെന്നു ചൊല്ലാംദ്രവം

ചിരൈകാക്കുപ്പു എവൻചെയ്യും മകളീർ

നിരൈകാക്കുപ്പേതലൈ

57

പാരിങ്കലേയ്ക്കുതടവും തരളാക്കിയാൾതൻ

ചാരിത്ര്യമാം നിധിയെയെങ്ങനെ കാത്തുനില്ക്കും?

താനേകലീനമറയ്ക്കളിലറിഞ്ഞു കത്താൽ
വാന്തത്തിനൊത്തു നിലനിൽക്കുമവരുകമാനം.

തടവു—സ്ത്രീകളുടെ ചാരിത്ര്യസംരക്ഷണത്തിനു സാധ്യം
എന്ന കല്പിച്ചുവരാറുള്ള കെട്ടുപാടുകൾ.

വാനം—സമഷ്ടി ആകാശം

മാനം—വ്യഷ്ടി ആകാശം

പെറാൻപെറിൻ പെറുവർ പെണ്ടിർ പെരുഞ്ചിറപ്പു-
പ്പുത്തേളിർ വാഴം ഉലക

58

തന്നെപ്രിയപ്രണയ ഭോജനമായ് വരിക്കും
തന്നാഥനെത്തടന്നു തന്നയിരെന്നപോലെ,
നന്ദിച്ചിടുന്ന കലമാനിനി, വൈഭവത്താ-
ലൊന്നാക്കിവയ്ക്കുമിഹ വിണ്ണിലച്ചമണ്ണും.

പുകൾപുരിന്ത ഇല്ലിലോക്കിപ്പെട്ട ഇകൾവാർമുൻ
ഏറുപോൽ പീടിനടൈ

59

തൻപ്രേയസിങ്കു പരിഹാസശരങ്ങളേല്ക്കും
തുമ്പത്തൊക്കെടുമഭിമാനമരുംമണാളൻ
വമ്പോതിടുന്നജനമദ്ധ്യമിറങ്ങിയൊ-
കൊമ്പൻകണക്കുതലപൊക്കി നടന്നിടാമോ?

മകലംഎൻപ മന്നൈമാഴ് ചിമറു അതൻ
നകലം നന്മക്കൾ വേറു.

60

ചാരിച്ചോരിപ്രപഞ്ചപ്പകലൊളിതിരളും
മന്ദിരേ, മംഗളാംഗീ

നേരിൽശ്രീതൻ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്കൊരുവടിവുവഹി-
ച്ചജ്ജലിക്കും നിതാണം,

വേദമക്കസ്തുരീഖണ്ഡം കരളിനുകൊതിയെ
ത്തത്തളിപ്പിച്ചുപോൽന-

ല്ലോമൽ സന്താനവാസ്തീ ഗൃഹമതിനനഘം
രത്നമാച്ചം ഭവിക്കും.

സ്ത്രീയുടെ ചാരിത്ര്യശുദ്ധി വീട്ടിപ്പഴക്കം സന്താനം ബ്ലി
അതിന്നൊരാഭോണവുമാണു്.

അധികാരം ഏഴ്.

പുതൽവരെപ്പെരുതൽ—സന്താനലബ്ധി

പെരുമവരും യാമറിവതില്ലെ യറിവറിന്ത

മക്കൾപ്പേരല്ല പിറ

61

അക്ഷയമായ് നിലനിൽക്കും നിധികളാ

യിഷ്ടിതിയിൽ പെരുമെന്നവയിൽ

വെല്ലമറിവറിയും പുത്രനെപ്പെരും

തുല്യതയല്ലിട്ട് പേറല്ലാതെ,

പേറെന്നസത്യത്തിൽ ചൊല്ലാൻതകുന്നതായ്

വേറൊന്നും ഞാനറിയുന്നതില്ലേ.

അറിവറിയും—(അജ്ഞാനത്തെയല്ലാതെ) അറിവിനെ
 തന്നെ അറിവ് എന്നറിയുന്ന-ദേഹത്തെ ആത്മാവെന്നു കരു
 തുന്നപോലെ അജ്ഞാനത്തെയാണു് അറിവെന്നു വ്യവഹാ
 രം ലോകം അനുസരിച്ചുപോരുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സന്താന
 ത്തിന്റെ ലബ്ധിയെ (പേറിനെ) ലബ്ധിയെന്നു (പേറെന്നു)
 പറയാം.

ഏഴുപിറപ്പും തീയവൈതീണ്ടാ പഴിപിറക്കാ-

പ്പുണ്യപട്ടെ മക്കൾപ്പെരിൻ

62

കാറമറമേളാരു പുത്രനെപ്പുണ്യത്താൽ

പെറുമുള്ള മത്സ്യനിമ്മന്നിടത്തിൽ

ചെറൊരാളുദോഷവും പററുന്നതില്ലമേൽ

പററുവോരൊതു ജന്മങ്ങളിലും

തന്മാനും തന്വതം മക്കൾ അവർപൊരു

തത്തംവിനെയൊൽവതും

63

സ്വത്തെന്നഹങ്കരിക്കാനുള്ളതൊന്നതം-
 നത്തമപ്പത്ര സമ്പാദ്യമത്രേ;
 സ്വത്തിതിൽ മത്സ്യന്റെ പുണ്യപാപങ്ങൾ വേ-
 ന്നൊത്തകണക്കു തെളിഞ്ഞുകാണാം

മക്കാളപ്പള്ളാൽ പിതാവിനെ മനസ്സിലാക്കാമെന്ന്
 താല്പര്യം.

അമിഴ്തിനും ആറാവിനിതേ തമ്മക്കൾ
 ചിറക്കെക്കു അളവിയകൂൾ 64

മക്കൾമെയ്തിണ്ടു ഉടക്കിമ്പം മറാവർ
 ശൊർക്കേട്ടൽ ഇമ്പഞ്ചെവിക്ക് 65

കുഞ്ഞിന്റെകൊച്ചുകുരങ്ങളുലമ്പിയ
 കഞ്ഞിമധുരമൃതം മേൽ,
 കോൾമയിർക്കൊള്ളും മകന്റെനല്ലേമന-
 പ്പുമേനി ഞാനൊട്ടുവന്നാൽ,
 ഇമ്പക്കലടിമുണ്ടു ഞാൻ ചുംബിച്ചി-
 ട്വംബരത്തേ ഉമുചൻ നിൽപ്പും
 ഉമ്മകൊടുത്തു ചില്ലുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചം
 ഉണ്മയിലെത്തുടമനരികിൽ
 എന്തെന്നെന്നേനി വട്ടുചിരിയുമ്പോ-
 ലെന്മേനിയെന്നയിർ വിട്ടുപോലെ
 മന്ദനക്കണന്റെ നന്മനർപോകുമ്പോ
 ലെന്നയിർപോകുന്നുവെന്നതോണം

ജടലൈതന്യസമ്മിശ്രമായ പിതാവിന്റെ ഉയിർ
 പ്രത്യേകം മുത്തിമത്തായതാണു മകൻ എന്നു വിവക്ഷ

എന്നയിർ പോകുന്നു—തന്റെ ഉയിർ തന്നെപ്പിരിഞ്ഞു—
 തന്നെ അപേതനമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രത്യേകരൂപം കൈയ്ക്കൊ-
 ന്നു് അകന്നകന്നു പോകുന്നപോലെ.

കഴലിനിതിയാഴിനിതെൻപതം മക്കൾ
മഴലൈച്ചൊൽ കേളാതവർ

66

തേനൊളിതുകും മുളീനിനദവും
വാണൊലിവിണയും, വേറെയേതും
കേമമെന്നേതുംതൻ കണ്മണിക്കുഞ്ഞിന്റെ
കോമളക്കൊഞ്ഞകേൾക്കാത്തവൻതാൻ

തന്നെമകർക്കാറുന്നൻറി അറവെയത്തു
മുന്തിയിരുപ്പച്ചയൽ

67

മാനസമാനം പരന്ന സഭസ്സിലും
മാനിച്ചുമുന്നിലിരുത്തിവയ്ക്കും
സ്ഥാനത്തിനപ്പുറം വളഞ്ഞങ്ങതാണതൻ
നന്ദനനേക ചാനുള്ളനന്ദി

മാനസമാനം—1. ആകാശംപോലെ വിശാലമായ

2. മാനസത്തിന്റെ മാനം (അറിവ്);

വിജ്ഞാനങ്ങളെ സഭസ്സിൽ എന്നർത്ഥം.

തമ്മിന്തം മക്കൾ അറിവുടൈമൈ മാനിലത്തു
മന്യയിർക്കെല്ലാമിനിതു

68

തന്നെയുംവെന്നിടും വണ്ണമറിവുതൻ
നന്ദനനുള്ളതായ് കണ്ടുവെന്നാൽ
നന്ദിച്ചിടുന്നത്ര കോടിക്കണക്കുള്ള
മന്നിദവാസികൾ വാച്ചുമോദാൽ

ഈൻറപൊഴുതിൻ പെരിതുവക്കുംതന്മകനെ
ച്ചാൻറാനെന്നക്കേട്ടതായ്

69

പെറാപ്പോൾകുഞ്ഞിനെക്കണ്ടെഴുമതിസുഖമോ
ടൈയും തീവ്രമാംത-
ന്നീററിൻനോയ് വിസ്തരിക്കും ജനനിയ, മവർത-
ന്നാനനം സുപ്രസന്നം;

ചുറ്റുംമാലോകർ പിന്നീടവനത് ഗുണവാൻ
 സത്തമോത്തഃസമെന്നം-
 കൊട്ടിഗ്ലോഷിച്ചുകാതിൽപെട്ടമളവതുലാ-
 നന്ദബാഷ്പത്തിൽമുങ്ങും

ആത്മജമുഖ പ്രഥമദർശനം മാതാവിന്റെ ഇരുന്നേറേ
 യിനു ശാന്തിയരുളുന്നു. മകനെപ്പറ്റിയുള്ള ലോകപ്രശംസയാൽ
 അപക്വാത്മാനന്ദവും ലഭിക്കുന്നു. ഭൂഖനീവൃത്തിയും ആനന്ദ
 പ്രാപ്തിയും ഫലമെന്നു സൂചന.

മകൻതന്നെക്കാരും ഉതവി ഇവൻതന്നെ
 എന്നോറാൻ കൊല്ലെൻഞ്ചൊൽ

70

ആർട്ടിപമതീജഗത്തിലിതുപോൽ
 കത്തിച്ചുവച്ചുപ്പിതാ-
 വാരാലെന്നു തപംവരിച്ചിതിവനെ-
 സ്തിലിക്കുവാൻ പുത്രനായ്,
 ആരാജുന്നതിനീ വിധത്തിലുകും
 തന്താതന്നെത്താൻ പെരും
 പേരാലാക്കിവിടുന്നതാണു മകനും
 ചെന്തേണ്ടതിന്നല്ലനായ്

താൻപെരുംപേരാൽ—താൻ നേടുന്ന സല്ലേഹിനാൽ
 ഒരു സല്ലതൻ സുപ്രസിദ്ധ പിതാവിനെപ്പെരുന്നതിനു
 ഘോരവായി വരുന്നു.

അധികാരം എട്ടു്

അനുഭവമെ—സ്നേഹം

അമ്പിഷ്ഠം ഉണ്ടോ അടൈക്കുംതാൾ ആർവലർ
പുൻകണീർ പൂശൽതരം

71

ആഹാ! പ്രപഞ്ചത്തെച്ചുമുളളടയ്ക്കും
സ്നേഹത്തിനുണ്ടേതൊരു പൂട്ടടയ്ക്കാൻ?
സ്നേഹംനിറഞ്ഞൊന്നതെളിയ്ക്കിലും, മേ-
ലൂഹിച്ചിടാ, മക്കി നിറഞ്ഞിടുമ്പോൾ.

ജഗത്തിന്റെ നിലനില്പിനു ഹേതുവായി ബ്രഹ്മത്താൽ തി-
ക്കുന്ന അഖണ്ഡസ്നേഹം കൈകാലത്തും വൃഷ്ടിയെന്നോണം
ഖണ്ഡിക്കപ്പെടുമെന്നുള്ളതല്ല

അമ്പിലാരെല്ലാം തമക്കുരിയർ അനുഭവയാർ
എന്നും ഉരിയർ പിറക്കു

72

അനുഭവിച്ചിപ്പാത്ത ജനജഗത്തിൽ
തൻ പറി ലിവത്തൊടു വാണിരിക്കും,
അനുഭവിച്ചി ചിത്തീഹമന്നിലേതു
സമ്പത്തുമൊന്നെന്ന വിചാരമോടും.

സ്നേഹത്തിനു സമപ്തിവൃഷ്ടിദേഹം ഇല്ല വൃഷ്ടിദേഹത്താൽ
തന്റേതുകൾ എന്നു തോന്നുന്നതു സ്നേഹമല്ലാ. സ്നേഹമില്ലായ്മ
യാണു്.

അന്വേഷിയെന്തവഴക്കൻപ ആതയിക്കു
എന്വേഷിയെന്തൊടർപ്പു

73

നോവു ജടം ജീ ചനിലാണ്ടിരിക്കാ-
നാവുന്നതും സ്നേഹമിതെന്നിന്റാൽ താൻ,

ദേഹായഥാ ദേഹീയതിൽ, തഥാ മുൻ
സ്നേഹത്തിലേ ജീവനതു ജനിക്കും

അൻപിന്നും ആർവം ഉടൈമൈ അതീന്നും
നൺപെന്നും നാടാച്ചിറപ്പു

74

ഏദയമവ്യവളത്തിവരുന്നവ-
ന്നദയമാമതി ഭൂതദയാഗുണം;
ഇതു മനന്തരമേകീടുമാക്കുമി-
ക്കിതിയിലക്കുതമാമതിഭൂതികൾ

അവ്വാരമർന്ന വഴക്കെൻപവൈയകത്തു
ഇവ്വാരാർ എഴും ചിറപ്പു

75

ക്കിതിവെടിഞ്ഞളവുന്നത സ്വർഗ്ഗമേ-
ററതിസുഖത്തൊടു വാണവരോക്കുവിൻ,
ചതിവെടിഞ്ഞിഹ തൻ സഹജീവിയിൽ
പതിച്ചുമമ്പൊടു വാണവരാണെടോ

അറത്തിർക്കേ അൻപുശാർപെൻപ അറിയാർ
മറത്തിക്കും അഹ്തേ തുളൈ

76

ഇതുസുധർമ്മ സുഖത്തിനമാത്രമി-
ന്നതകമെന്നറിവറവരോതിടും,
നരനധർമ്മ ഭൂഷാമൊഴിച്ചിട്ടു-
ന്നതിനമിന്നിതുതാൻ ശരണംവരം

സ്തേഹഹത്തിനു ശിഷ്ടഭൂഷാഭേദമില്ല.

എൻപിലതന്നെ വെയിൽപോലക്കായുമേ
അമ്പിലതന്നെയറം

ധർമ്മവിട്ടൊരിക്കൽത്തു നാശമരുളാൻ
ധർമ്മനു സാധിച്ചിടാം,
ധർമ്മമാറിയുമമ്പിരിക്കിലരുതി-
ധർമ്മനുമാനാനുമേ;

ചുട്ടീടുനിനസ്ഥിരൻ പഴുവെ-

ത്തന്നേസമം, ധർമ്മം

ചുട്ടീടാമുയിർ, തന്നകത്തു മരുവം,

സ്നേഹം നശിച്ചെങ്കിലേ

സ്നേഹമറിയിലറുപോമുയിർ

സ്നേഹമറി വിളക്കുപോൽ എന്നു സാരം.

അമ്പകത്തില്ലാ ഉയിർവാഴ്ചക്കു വമ്പാർക്കു

വറൽമരം തളിത്തറ

78

ഉള്ളിലമ്പിനിടമറി ജീവനി-

ഒള്ളുഭംവിനിലയറതായ് വരും,

വെള്ളമറുവറളുന്ന പാർന്നില-

ത്തുള്ളാരത്തരുതളിത്തുതറപോൽ

ജഗത്തിന്റെ നിലനില്പിനും സ്നേഹംതന്നെയാണു്
ആധാരം.

പറത്തുറപ്പല്ലാമെവൻ ചെച്ചുംയാക്കെ

അകത്തുറപ്പുമില്ലവെ

79

അന്തരംഗമതിലമ്പിനാലെഴും

കാന്തിപൂരമിയലാതിരിക്കിലോ

ചന്തമെന്തതു പുറത്തുകാട്ടിയും

ബന്ധമെന്തൊരു പ്രയോജനംവരാം?

അമ്പിൻ വഴിയതുയിർന്നിലെ അഹ്തിലാക്കു

എന്യുതോൽ പോർത്തളപ്പു

80

അന്ധാണിന്നയിരിന്നമെങ്ങുമുയരാം

പോരും മഹാശക്തിയാ-

യെമ്പാടുംപടരും പ്രപഞ്ചപടലം

കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതും;

അമ്പാണിനു ജഗത്തിൽ ജീവനലയും
കാലം കുറിക്കുന്നതും,
അമ്പില്ലാത്ത ശരീരമോക്ഷതൊലികോ-
ത്തോരസ്ഥിതൻ പഞ്ചരം
ജഗത്തിൽ സൗമ്യ സർവ്വവും അൻപുമാരും.

അധികാരം ഒൻപതു്.

വിരന്തോമ്പൽ-- ആതിഥ്യം

മൂലം

ഇരന്തോമ്പിയിൽ വാഴ് വതെല്ലാം വിരന്തോമ്പി
വേളാബ്ബൈ ചെല്ലൻ പൊരുട്ടു്

81

ഭാഷ

ഇല്ലത്തിനാതിഥ്യമതേ വിശേഷം
ചൊല്ലീട്ടുവാനെന്നു ഗൃഹസ്ഥന്യം?
ഇല്ലംനിറഞ്ഞുള്ള കടംബസരച്ചും
ചെല്ലം പശിക്രൂം കൊടുത്തവീട്ടിൽ.

സാരം

അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ വിശക്കുന്നവനെ സൽക്കരി
ക്കുന്നതു് ആതിഥേയന്റെ ഭാവിയിലെ പഴ്സിപ്പോടുത്തു.

വിരന്തപുറത്തു താത്താൻമേൽ പാവാ
മരന്തെനിന്നും വേണ്ടപാററൻ.

82

ആരാകിലും വീട്ടിൽ വരുന്നവനെ
 ച്ചിമൊത്തു മാനിച്ചു സൽക്കരിക്കൂ,
 ജീവനുപേണം സുധയാകിലും നീ-
 യാവുന്നവനേകിയശിക്ക മിച്ചം.

ജീവരക്ഷയ്ക്കു കരുതിവെച്ചിരിക്കുന്ന വിശേഷസംധാനമാ
 യാലും അതിഥിയെയൊളിച്ചുതിന്നരുത്.

വരുവിതതു വൈകല്യമോസുവാൻ വാഴ്ക്കൈ
 പരുവതു പാഴ് പടുതലിൻറു

83

തന്നെത്തന്നെ നിനച്ചു വീട്ടിൽവരുവോ-
 ക്കല്ലാം വിരുന്തേകവാൻ
 തന്നില്ലത്തെ യരിച്ചുരിച്ചു സകലം
 തീന്നെന്നവൻ പിന്നെയോ,
 തന്നത്താൻ പശിയാറുവാൻ മൊടുവിൽ
 താൻ മുട്ടിയെന്നും വരം-
 മെന്നാലുംശരി സർപ്പശക്തനവനെ-
 പ്പൊട്ടാതെ പോററിടുമേ.

അകനമർത്ത ചെച്ചൊളുരെയു മകനമർത്ത
 നൽവിരുന്തോസുവാതിൽ

84

ഈലോകത്തൊടുചേൻ ലോകമിനിയു-
 ളെന്നാലിണ്ടും സദാ
 കാലം വാഴ്ത്തവരം ഗൃഹസ്ഥവേനം
 ദർശിക്കുവോരാരെയും
 ചേലേറും മുഖലക്ഷ്മികാട്ടിയെതിരേ-
 ററിടുന്നു വെന്നാലതേ-
 കാലം ശ്രീ പിരിയൊതെയെന്നമവിടെ-
 ത്തങ്ങുവെറും ദാസിയായ്

അതിഥിയോടു ഐശ്വര്യമുഖം കാട്ടുന്നവൻ സ്വന്തം
 ഐശ്വര്യം വർദ്ധിച്ചുവരുന്നു

വിതുമ്പിടൽവേണ്ടും കൊല്ലാ വിരുന്തോവി
മീച്ചിൻ മീയൈവാൻ പുലം

85

നേരേനിന്നു, വിശന്നവന്റെ പശിതീ-
ക്കാന്നമിട്ടിട്ടതിൻ

ചാരത്തങ്ങിൽമിച്ചുമുള്ളതൊടുവിൽ

താനും ഭൂമിച്ചീടുവോൻ

ആരാൽവിത്തുവിതച്ചിടാതെ, വിളയും

പാടം സ്വയംകൊയ്തുകൊ-

യ്തുരിൽതാൻ പാന്നൻമിട്ടതികവാ

ലെന്നും ഭൂമിച്ചീടുമേ.

ചെൽവിരുന്തോവി വരുവിരുതുപാത്തിരിപ്പാ
നൽവിരുതുവാറത്തവകു

86

വന്നുള്ളൊരതിഥിയ്യൻ പശിയെ

ത്തീർത്തിട്ടു, മറന്നുമേൽ

വന്നെത്തുന്നതിനുള്ളതെന്നു മനതാ-

രാമഞ്ഞു പിന്നംസ്വയം,

തന്നുണിനിടകത്തുനിന്നൊരതുലോ-

ദാൻ, പെരുംമേന്മയാ,

ലൊന്നാമത്തെ വിഭന്തനായിവരുമേ

വണ്ണോക്കു വിണ്ണികലും.

ഒന്നാമത്തെ—ഏറ്റവും ആദരണീയനായ

ഇന്നെത്തുന്നതെന്തെന്തൊൻറിലൈ വീരന്തി-
ൻറുണെത്തുന്നതെ വേരവിപ്പയൻ

87

അല്പംപോലെയനല്ലമെന്നൊരളവും

കല്പിക്കുവാനില്ലയീ-

കല്പത്തിൻ ഗുണമുള്ള ധർമ്മമൺവെ-

ന്നാലും 2 ഫത്തെത്രയും

കല്പിക്കാമൊരുവേളനൽകിയചിരു-

ന്നൊട്ടെന്നു വന്നെങ്കിലും

കല്പാന്തായത വായ്ക്കുകൊണ്ടമഹിതം

യജ്ഞത്തിനെപ്പൊയിടും

പരിന്തോവിപ്പറ്റററമെൻപർ വിരന്തോവി

വേദവിതലൈപ്പടാതാർ

88

നന്നായുററു പരിശ്രമിച്ചു, ധനവും

ധാരാളമാർജ്ജിച്ചു, മേൽ

കന്നിക്കും നിധി 'ഭൂത' മെന്നവിധമായ്

കാത്തും മഹാകഷ്ടമേ,

തന്നെച്ചുട്ടപരിയ്ക്കുതിക്കവേതിനും

പറ്റാതെ ഭുജിച്ചിടാം

തന്നില്ലത്തിൽ വരുന്നവന്റെപരിയെ-

ത്തിന്റെന്നതില്ലാത്തവൻ

ജന്മത്തിനാകാരഭേദമുള്ളതുപോലെ ജീവനില്ലല്ലോ. വശപ്പാറുന്നതു ജീവനെപ്പോറുന്നതിനായതിനാൽ അന്യന്റെ വിശേഷിച്ചും തന്റെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്നവന്റെ വിശപ്പിനെ തന്റെ വിശപ്പിനെപ്പോലെ കരുതേണ്ടതാണ്.

ഉടൈമൈയുളിൻമൈ വിരന്തോവഴലാമ്പാ

മടമൈ മടവാർകണ്ടുണ്ടു

89

കാണാൻവീട്ടിൽവരുന്നവന്റെ പരിയും

മാറാൻ മടിക്കുന്നെന്താ

വീണൻവേണ്ടതുവച്ചുകൊണ്ടമഹിതം

ഭാരിദ്രുമോതീടുമേ,

താന്നി,ല്ലായ്, ഗൃഹത്തിൽവന്നൊരതിഥി-

യ്ക്കോതുനിരപ്പാളിപോ-

ലാണതപംവിടുമീവഴക്കമധികം

കാണാം മഹാഭോഷരിൽ

അതിഥിക്ക് കൊടുക്കാതിരിക്കാൻവേണ്ടി, തനിക്കില്ലാ
തെപോയാലും തരക്കേടില്ല എന്നാശ്ചരിച്ചുപോകുന്ന മായ
നാഥം ഈ ലോകത്തുണ്ടു്.

മോപ്പക്കുഴയുമനിച്ച മുക്കന്തിരിയ്ക്ക
നോക്കക്കുഴയ്ക്കും വിരട്ട

90

പ്രാണിച്ചിടുമുന്മുഖ കഴഞ്ഞെന്നിപ്പോ
കാണിച്ചുപോൽ തന്നെതൊതിമേയൻ
കോണിച്ചിടുമുന്മുഖ മുഖം, വിരട്ട
നാണം, മുഖംവാടിവിഴംവിരട്ട

അണിച്ചു—അണിച്ചപ്പോൾ (ഇതു് തൊട്ടാൽ വാടുന്ന
താണു്.)

അണിച്ചപ്പോൾ തൊട്ടാലേ വാടുകയുള്ളൂ അതിഥിയോ
ക്കട്ടെ, ആതിഥേയൻ തന്നെക്കണ്ടു് മുഖംതിരിച്ചുതന്നെ
വാടിപ്പോവു്.

അധികാരം പത്തു്

ഇ നിയമപെട്ടാൽ—മധുരഭാഷണം

ഇൻചൊലാലീമയ്ക്കെ ഇപ്പടിറിലവാ—
ഞ്ചെമ്പൊരു കണ്ടാർ വായ്ച്ചൊൽ

91

കേൾക്കുന്നോക്കേതുവാക്കും ചിതറിനമധുവിൻ
മട്ടിലിമ്പാ കൊടുത്തു,
പാക്കുതൻമനിലാക്കും ചെറുതൊരുചതിവും
ചെയ്തിരിൽ ചേർത്തിടാതേ,

വായുവും ലോകത്തുസൃഷ്ടിപ്പെരുമയുമതുതൻ

ധർമ്മവും കണ്ടു, ചുറ്റും

വായുണ്ണായീരമോതും മൊഴി, മധുമധുരം

മറുത്തൊന്നെത്തുചൊല്ലാൻ.

ഇതരം-ആർദ്രത.

അകനമർത്തിതലിനന്തേറ മകനമർ-

ന്തിൻപൊലനാകപ്പിൻ.

92

ഏത്തിൽതള്ളം പ്രസന്നത്തികവൊടു വലുതാം

ഭാനമേകുന്നതേക്കാ-

ളെത്രയ്യും മെച്ചമായിക്കരുതിടുമനഹം

ധർമ്മമായ്തന്നെ ലോകം,

ഏത്തിനെക്കാട്ടിനില്ലും മുഖമതിലലയും

മുശുവകൂറ്റ പ്രസഭം

ചാത്തിക്കൊണ്ടാരൊടും തൻമുദുമൊഴിമധുരം

തുകമാറോതുചെങ്കിൽ.

മുഖം ഏദയത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണ്. വെളിയിൽ നാററമറിയാതിരിക്കാൻ അകം ശുദ്ധിച്ചെത്തേണ്ടിവരുന്നതു പോലെ ചെറുമാറവും സംസാരവും നന്നാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഏദയവും ക്രമേണ അങ്ങനെയായിത്തീർന്നുകൊള്ളുമെന്നുള്ള ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി നല്ല സംഭാഷണത്തിന്റെ മഹിമയെ ഉപദേശിക്കുന്നു.

മകത്താനമർത്തിനിതു നോക്കിയകത്താനാ

മീൻ ചൊലിനത്തേറം.

93

കാണമ്പോളടനേ വിടിൻ ഏദയ-

ത്തോടും മനസ്സിൽ കീള-

ന്നാളും സ്നേഹമൊടും വിശുദ്ധിവിളയും

വശത്രപ്രസാദത്തൊടും,

തന്നെക്കണ്ടരികത്തു വന്ന പരനെ
 കണ്ടുള്ള സത്തുഷ്ടിയാ-
 ലെന്നായമ്മധൂരം നിറഞ്ഞതൂരചെ-
 യ്ക്കുന്നാലതേ ധർമ്മമാം.

മുഖംതെളിയുന്നതിന്നു അകം തെളിയാതെ തരമില്ല. മനുഷ്യന്റെ ധർമ്മം താൻ സന്തോഷിക്കുന്നതോടുകൂടി മററുള്ളവരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ആയതിനാൽ ഈ ധർമ്മത്തെ പാലിക്കാൻ അകത്തുളള അനിർവ്യാജമെന്നുപദേശിക്കുന്നു.

തൂൻപുറുളളവ്വാമൈ യില്ലാകുംയാർമാടു-
 മിൻപുറുളളമിൻചൊലവക്ക.

94

ക്ഷമയിതിൽ സുഖസംധനമാക്കി മീ-
 ക്ഷമയെഴും സ്തിതഭാഷിതമേ ശ്രവം;
 അമിതഭുജിതനാഥി, ഭരിത്രനായ്,
 ചമയുകില്ല പരന്നിനിതോതുവേദൻ

ആരെയും സന്തോഷിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നവൻ" അസന്തോഷം എങ്ങനെയുണ്ടാകാൻ.

പരന്നു — അസന്ന (സർവ്വയിടത്തും)

പണിവുടൈയനിൻചൊലനാതലൊരുവർ-
 ക്ഷണിയല്ല മറുപ്പിറ.

95

പണിവു മാന്യശുഭനാത്തമെന്നു, മീ
 ഗുണമൊഴേ മധുവിച്ചതുരപ്പിടിൽ
 അണിയുവാതൊരുവന്നിതിലും മഹാ
 ഗുണമെഴും മരുഭൂഷണമില്ലടോ.

ഒരുത്ത മാത്രം വിനയത്തോടുകൂടിയ മധുസംഭാഷണമാണ്.

അല്ലവൈ ദേയവാംപെരുക്കനല്ലവൈ
 നാടിയിനിയ ചൊലിൻ.

96

പരന്നതിന്മയൊഴിഞ്ഞ മ നന്മയെ-
 ക്കെതിസന്മധുരം മൊഴിതുവുകിൽ,
 ധരയിലിന്നതു ഭോഷമരത്തര-
 ത്തുമിടം വളരാൻ നരധർമ്മവും.

തിന്മയൊഴിഞ്ഞും നന്മയെ ആഗ്രഹിച്ചും ഉള്ള വാക്കുകൾ
 ലോകത്തിൽ മാനുഷധർമ്മം വളരാനുള്ളതാകുന്നു.

നയനീൻറ നൻറിപയക്കും പയനീൻറ
 പൺപിറാലൈപ്പിരിയാച്ചൊൽ

97

സഫലമായ് ഗുണമൊട്ടുമകന്നിടാ
 തുഭയപക്ഷവു മോത്തുരചെയ്യുകിൽ,
 അരുളമായതു നീതിയിഹത്തില-
 പ്പാമധർമ്മമടുത്തുപരത്തിലും

ചിറമെയുണീങ്കിയ വിൻചൊന്മരമെയ്-
 മിമെയ് മിമ്പന്തരം.

98

ഏകീകൃതപമരത്തു, ഗുരുത്വമാം
 ദുഃഖചസ്സകുളതുലകത്തിലും
 അധികരിച്ച സുഖംതരുമാറു നി-
 ന്നതിരുമിമ്പ മനർഗ്ഗമേർക്കണം.

ഇൻപൊലിനിതീൻറൽ കാൺപാനെവൻകൊലോ
 വൻചൊൽ വഴുവതു.

99

പരന്നുഷ്ടിസദാപി വളത്തുവര-
 നരുവിളാ മധുരമാക്കിതരും പലം
 രുചിയറിഞ്ഞവനെന്തിനു നീരസം
 കലരുമുക്തികളുന്വൻരസ്തും

ഇനിയവുളവാക വിന്നാതകുറൽ
 കനിയിരിപ്പൊയ് കവൻററ.

100

മധുരഭാഷിനമെപ്പൊഴുമേകിടും
 മധുസുഖത്തെവെടിഞ്ഞു മറിച്ചുതാൻ,
 മധുരമനതരയ്ക്കുകിലോ കനി-
 ഞ്ഞതിനെവിട്ടൊരു പിഞ്ചുപരിച്ചുപോൽ

അധികാരം പതിനൊന്നാം

ചെയ്തനൻറിയറിതൽ - പ്രത്യുപകാരബോധം

ചെയ്താമർച്ചെഴുതുക വൈയകമം
 വാനകമുമാറാലരിതു്

101

തൂണമൊരുവകയിങ്ങോട്ടില്ലയെന്നുള്ളിടത്തും
 തൂണയപരത്താനായേകമെന്നാൽവിശേഷം;
 തൂണയിത'നെതിരില്ലെഴിഞ്ഞോ, പിന്നെയെങ്ങും
 ഘനമുരുവിടുമഭൂതംമെന്തെന്നുതോന്നാൻ?

പകരമായൊന്നും ലഭിക്കാനില്ലെന്നിടത്തു ചെയ്യുന്ന ഉപ-
 കാരമത്രേ ഉപകാരം.

കാലത്തിനാർചെയ്ത നൻറി ചിരിതെന്നിൻ-
 ഞ്ഞാലത്തിൻ മാണപ്പെരിതു്

102

ചെറുതതുമുപകാരം തക്കകാലത്തുചെയ്താൽ
 പെരുകിടമതുപിന്നീടേണ്ണിയമെന്തപാരം,
 ധരയിഹചെറുതാണെന്നാലതിൻ ചുറ്റിനുംമേൽ
 പെരുകിയഗഗനംകാണാൻ ബുദ്ധത്തെന്നപോലെ

ഉപകാരം ചെറുതാണെങ്കിലും അതിനെ സ്വർശീകരണ
 പ്രത്യുപകാരസ്തരണ ഭൂമിയെ സ്വർശീകരണ ആകാശത്തെപ്പോ-
 ലെ വലുതായിമിക്കണം.

പയൻറുക്കാർചെയ്തവർ നയൻറുക്കി
നൻമൈ കടലിർ പെരിതു

104

ഉതവികളെതുമട്ടും തൽഫലാപേക്ഷകൂടാ-
തിതരനപരിമോദാൽ ചെയ്തിട്ടു, ചെയ്തവെന്നാൽ
പ്രതിഫലനിനവെന്യേ മേലുപർഷാദിയാലി-
ക്ഷിതിയതിനയിരേകും വാരിധിക്കും മഹത്തരം

ഭൂമിക്കാവശ്യമുള്ള ജലം മുഴുവനും പ്രതിഫലമല്ലകൂടാതെ
സംഭാവനചെയ്തും തന്റെ മഹത്വത്തിന്നു ഹാനിസഭവിക്കാ-
തെയിരിക്കുന്ന വാരിധിയോടു് ഒരു പരോപകാരിയെ താര-
തമ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ സ്വാരസ്യവും കാര്യകാരണൈ-
ക്യവും കണ്ടറിയുക. കാര്യകാരണൈക്യം മുൻ ശ്ലോകത്തിൽ
സ്ഥാപിക്കുന്നതും ഇതുപോലെ സ്പഷ്ടമാണ്.

തിന്നെത്തുണൈനൻറിയെയിനും പന്നെത്തുണൈയാ
ക്കാരവർ പയൻററിവാർ

104

പരകൃതമുപകാരം തുല്യമാണെങ്കിലും നാം
കരുതുകവല്ലതാണെന്നെന്നമേ നഷ്ടിയോടേ;
നരനിതുവിധമാത്മസ്നേഹമുണ്ടാക്കിവന്നാ-
ലമ്മയൊടുപ്പിന്നും പെററിടുംവൻഫലജരം

ലഭിച്ച ഉപകാരം ചെറുതായാലും വലുതെന്നാക്കിപ്പാൽ
ഉപകാരംചെയ്തവൻ വീണ്ടും ചെയ്യാൻ സന്തോഷം തോന്നും.

ഉതവിവരൈത്തൻറുതവിയുതവി
ചെയ്പ്പട്ടാർ ചാൽപിൻവരൈതു

105

എവനെവനെതുമട്ടിൽ ചെയ്തവനെണ്ണിനോക്കി-
ട്ടവനവനതുമട്ടായ് വീട്ടുവോനെതുന്നപ്പൻ?
ഒരുപരിഗണനയ്ക്കും കീഴടങ്ങാതെവണ്ണിൻ
മറവാടുമരുചീടും സത്തൈത്താൻസ്തർക്ക

വ്യക്തിഭേദാതീതമായുള്ളതുമത്രമേ സാക്ഷാൽ ഉപ-
കാരമാവൂ

മറവുക്കുമാശ്വഹാർ കേൾക്കെ തുറവുക്കു

തുൻപത്തുട്ടുപ്പായാർനടപ്പു

106

അകമതിലതിദുഃഖം തൊന്തനേരംലഭിക്കും

മികവെഴുതുപകാരം ദൈവതുല്യംസ്തുരിക്കു,

ത്വട്ടതിയിലതിദുഃഖം നന്മയെപ്പൊറുപോരും

നറകടൽ മണിയെത്തന്നുള്ളിൽനിന്നെന്നപോലെ

ഏഴുമൈയെഴുപിറപ്പുമുള്ളവർ കങ്കുൻ

വിഴുമത്തുടൈത്തവർ നടപ്പു

107

ഇടരൊടുമരുവുന്നാരം തന്നടുത്തെയിയിമ്പാ-

ലിടരുക്കളൊഴിവാക്കിക്കണ്ണനീർ മാച്ചുവന്നായ്

ചുനരെയെഴുമെഴുതും മംഗളംവന്നുചേരാൻ

മനമതികൊതികൊണ്ടാ നന്മയെത്തന്നെന്നേത്ര.

നൻറീമറപ്പതു നൻറൻറുനൻറല്ല-

തന്നേറ മറപ്പതുനൻറ

108

തുണയൊരുചെറുതുംതാൻ കൈവരിച്ചെന്നതൊട്ടൊ-

ട്ടുണയരു, തൊരുകാലം വിസ്തരിക്കാതിരിക്കു;

പിണിയിനിയൊരുവൻ ചെല്ലെന്നതും പിന്നെയുംമേൽ

പണികളെയൊഴിവാക്കാൻ ചെല്ലുവാറേ മറക്കു

അയ്യൻ തിരുചെയ്തതിനെ അന്നതൊട്ടേ മറക്കുവാനൊക്കുന്നു

പറയുന്നതെന്തിന് എന്ത കാരണം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

കൊൻറന്നവിന്നാചെയിനുമവർചെയ്ത

വൊൻറുനൻറുള്ളൊക്കെട്ടാ

109

കരുപൊഴുതുപകാരം ചെയ്തവൻതന്നെ പിന്നീ-

ടൊരുപൊഴുതുപകാരം ചെയ്തിലും ബുദ്ധിയോടേ,

കരുതണമവരാദും നന്മയെച്ചെയ്തതെന്നാ-

ലരുതവനുടേദോഷം തീണ്ടുവാൻതമ്മെയൊട്ടും

എന്നൻറികൊൻറാക്കു മുയ്‌വുണ്ടാ മുയ്‌വിലെല്ല
പെയ്‌ന്നൻറികൊൻറ മകക്കു.

110

ഭൂവിപലപല ധർമ്മ്‌ഭംഗമുണ്ടാകിലും മേ-
ലവപരിഹരണം ചെയ്തുലരിക്കാമൊരിക്കൽ;
ലവമളവുപകാരം ചെയ്തിടത്തേറിവച്ചോ-
രവമതിതരുമിതിസ്തില്ലമേൽ ശാന്തിയൊന്നും

പരിഹരിക്കാനൊക്കാത്തമട്ടിൽ സ്വായം നശിക്കുന്നതിന്നു
തന്തിച്ചവനെ നിന്ദിക്കുന്നതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു കാരണം
വേണ്ടാ.

അധികാരം പത്രണ്ടു്.

നടുവുനിലെമൈ-നിപ്പുക്കുപാതിതപം

തകുതിയെന്നവൊൻറനന്റൻ പകുതിയാർ
പാർപ്പുതൊഴുകപ്പെറിൻ

111

ആളും, തരം, പ്രകൃതിയും ശരിയായറിഞ്ഞു
കാലത്തിനൊത്തുപരി, മദ്ധ്യമിരിക്കയോഗും,
പാലൊത്തൊരിയുലകുവൈഭവമാണു മന്തു-
ന്നാലംബമിബ്‌ഭവന ജീവിതദുഃഖമാറാൻ

ചെപ്പമുടൈയവനാക്കഞ്ചിതൈവിൻറി
യെച്ചുത്തിർക്കൈപ്പുടൈത്തു

112

തൻസത്യസന്ധത വളർത്തിവളർത്തുല-
നിപ്പുക്കുബുദ്ധിയുളവാക്കിയ വൃദ്ധിയേതും
സന്താനവാംശമതിവും മുറതെറിക്കാതെ-
യന്നസ്സമേത്തൊഴുകുനിന്നിടുമെന്നൊക്കു

നന്ദൻതരിനു നടുവീകന്മാമാക്കത്തെ
യന്ദൻയൊഴിയവിടൽ

118

എന്തെന്തതീതസുഖമേകനു പക്ഷപാത
ചിന്തയ്ക്കുഴന്നഫലമായ് വരുമെങ്കിലും, മേൽ
ചിന്തിച്ചൊഴിക്കയിതു, നീതിയിൽനിന്നുതെറ്റാ-
തന്ത്യംവരെയ്ക്കുമതുനിത്യസുഖംവിതയ്ക്കും

തക്കാർതകവിലരെൻപതവരവ-
രൊച്ചത്താൽ കാണപ്പെട്ടും.

114

കൊള്ളാമൊരുത്ത നപരൻ ഭൂവിനീചനെന്ത-
മുള്ളൊരുതകമതിനത്തര മോതിനിൽപൂ,
ഉള്ളുംപടിയ്ക്കുവരവകു പിറന്നുവാഴാ-
നുള്ളൊരുമക്കളിയലും നിലലോകമെങ്ങും

ഉരത്തിന്റെ വൈഭവം ഉരത്തിൽ കണ്ടറിയാൻ പ്രയാസം.
ഫലത്തെക്കണ്ടറിയാം. അതുപോലെ ഒരുത്തന്റെ പ്രവൃത്തി
യുടെ ഗുണഭോഷം പ്രവൃത്തിഫലമാത്രമായിച്ചു നില്ക്കുന്ന മക്കളെ
ക്കണ്ടറിയേണ്ടതാണ്.

കേടുംപെരുക്കുമില്ലല്ലനെയ്ത്തു
ക്കോടാമൈ ചാൻറാക്കുണി

115

വൃദ്ധീകുലയങ്ങൾ സഹജം സകലത്തിനുംപി-
ന്നിദ്ധാത്രിവാസിജനമെന്തിനതിൽ ഭൂമിപ്പൂ;
എന്തെന്തിലും ഭൂമൊഴിഞ്ഞു സദാപിമദ്ധ്യം
വർത്തിപ്പതാണഴകു പണ്ഡിതനേതിടത്തും

കെടുവൽയാനെൻപതറിക തൻനെയ്തു
നടുവൊരിയല്ലെല്ലെചെയിൻ

116

കേടിജ്ജഗത്തിലറിയാതെ ഭവിച്ചുകയ്ക്കു-
പ്പാടുള്ളതാകു, പറയാമതു തന്റെനെയ്തിൽ
കേടന്യുന്തവതിനോങ്ങിയ പക്ഷപാതം
പാടിപ്പറന്നവിനചെയ്തവനാ,രവനേ

കെട്ടുവാകവൈയതുലകനട്ടുവാക

നന്ദിക്കട്ടങ്കിയാൻറാഴ്വ

117

നിപ്പുക്കുനായി സമുദ്രച്ചിയൊടേവസിച്ചി-

ട്ടിപ്പാരിലാരുമൊരുവേളയധഃപതിച്ചാൽ

നൽപ്പുള്ളിലോകമവനങ്ങനെയാണ്ടു പോകാൻ

കൽപ്പിക്കയില്ല; യരുളന്നു സഹായഹസ്തം

ചമൽചെയ്തു ചീർത്തുക്കുംകൊലമൈന്തൊരുചാർ

കോഴാമൈ ചാൻറൊക്കണി

118

പക്ഷപാതരഹിതൻ. പരന്നു ന-

ല്ലിഷ്ടനായുഭയമദ്ധ്യവർത്തിയായ്

ത്രാസ്യതന്നരീയ സൂചിയെന്നപോൽ

വാസ്തവംചീരമറിഞ്ഞുരച്ചീടും

ചൊർകോട്ടമില്ലതു ചെപ്പമൊരുതലൈയാ

വുട്കോട്ടമിൻമൈ പെറിൻ

119

ഉള്ളിനില്ലൊരു വശത്തുചാഞ്ഞതാ-

യുള്ളുകോട്ടമണപോലുമെങ്കിലോ,

ചൊല്ലിനുവരുകയില്ല വാട്ടമൊ-

ന്നെള്ളിടയ്ക്കു, മിതുകാണകാഡ്യരിൽ

വാണികഞ്ചെയ്വാൻ വാണികപേണി

പ്പിറവുത്തമപോർചെയിൻ.

120

വാണിജന്നു മുയരേണമീശ്വരം,

കാണൊലാപരധനത്തെ യന്മുമായ്

പേണിയാരെയു മപക്ഷപാതിയായ്

താണവന്നി ലുയരുന്ന വാണിഭം

അധികാരം പതിമൂന്നു് അടക്കമുടമൈ—അടക്കം

അടക്കമരരുളയ്ക്കുമടങ്കാമൈ
യാരിരുളയ്ത്തുവിടും

121

അടക്കമാം മുഖ്യമനുഷ്ടധർമ്മം
കൊടുക്കുമാക്കും സുരലോകസൗഖ്യം;
അടക്കമില്ലായ്മയെവെന്നെയും കൊ-
ണ്ടുചിട്ടം നീണ്ടോരു കൂരിരുട്ടിൽ

കാക്കപ്പൊരുളാവടക്കത്തെയാക്ക-
മതനിശ്ചയിക്കെയുയിർക്ക

122

ജഡത്തിനും ജീവൻമാക്കുമേക-
ന്നടക്ക,മാക്കത്തിനു മൂക്കിതത്രേ;
മഹാനിധിക്കൊപ്പമിതെന്നീനെത്താൻ
മഹർഷിമാരും ഭൂവികാത്തിടുന്നു

ചെറിവറിതു ചീർമൈപായക്കുമാറിവി-
ത്താറി നടക്കപ്പെറിൻ

123

അടക്കമാണിന്നറിവെന്നറിഞ്ഞി-
ട്ടടങ്ങിയാരും നെറിയോടുവാണാൽ
പുകഴ്ത്തിടും പണ്ഡിത മണ്ഡലംപിൻ
പരന്നിടുംവ്യാതി ജഗത്തിലെങ്ങും

നിലെയിററിരിയാതടങ്കിന്റേറാറ-
മലെയിനു മാണപ്പെരിതു

124

ജഗത്തടക്കം പൊളിയെന്നു തള്ളാ-
തകത്തടക്കുന്ന ഗുഹസ്ഥനോർത്താൽ,
അകംമഹാമേരുവിനും മഹത്താ-
യകുന്നടുത്തുംബരമൊത്തുചേരും

ശക്തിയായടിക്കുന്ന കാറ്റിന്റെ ഗതിക്കെതിരായി നില്ക്കുന്ന വസ്തുവിനെ കാറ്റടിച്ചു പറത്തിക്കൊണ്ടുപോയി നശിപ്പിക്കുന്നു. അനുലോമമായി നിൽക്കുന്ന വസ്തുവിനു മേല്പറഞ്ഞ നാശം സംഭവിക്കുന്നില്ല. അതുപോലെ മായാജഗത്തിന്റെ അംശമായിത്തീർന്നുപോയ ജീവാത്മാവു മായയിൽപെട്ട തന്റെ നിലയിൽനിന്നു മിന്നിക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ അതിനനുഗുണമായി അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചാൽ മായ തനിക്കു വശംവദയായിവരുകയും അങ്ങനെ മായയെ തരണംചെയ്യുകയും ചെയ്യും. ഈ തത്വത്തെയാണ് “നിലയിൽ തിരിയാ തടങ്കിയാൻറററം” എന്ന മൂലഗ്രന്ഥവരികൾ കുറിക്കുന്നത്.

നിലയിൽ തിരിയാതെ-തൻ (മായ-സൃഷ്ടി) നില ജ്ഞാത്തനിനം

അടങ്കിയാൻ- (മായയെ അടക്കാൻവേണ്ടി) അറിഞ്ഞു കൊണ്ടതിന്റെ പിന്നികളെപ്പൊറ്റുന്ന അതിനോടു ഇണങ്ങി, അടങ്ങിനില്ക്കാൻ കെല്പുള്ള ധീരോഭാത്തൻ.

മഹത്തായക-ചേരും-മായയുടെ വൃഷ്ടിവൈഭവത്തിൽ നിന്നും അകന്നു അതിന്റെ സമൃദ്ധിവൈഭവത്തെ കാണുക അതായതു ള്ളഭവേതുകമായ അവിദ്യാരൂപിണി (വൃഷ്ടി) യായ മായയുടെ കടുസ്സായ സ്വരൂപത്തിൽ നിന്നും നിങ്ങൾ ബ്രഹ്മത്തായ അതിന്റെ വിദ്യാരൂപത്തെ കാണുക. ആകാശമുഖ്യമായ മായയുടെ വിദ്യാസ്വരൂപത്തെ കാണുന്നവനെ വിദ്യാസ്വരൂപിണിയായ മായ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ഇതോടുകൂടി ജീവാത്മാവു തന്റെ സത്യമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ സ്വയം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

എല്ലാക്കുന്ററം പണിതലവരുള്ള-

ഞ്ചൽവരേൻ ചെൽവന്തകൈത്തു

125

വണക്കമാണിന്നുകാൾ മാസതം

ഗുണം പ്രഭുക്കൾക്കെല്ലാ ഭൂഷണംതാൻ.

പണിത്തുവാഴും പ്രഭുവിൻ പ്രഭുതം
മണംപരത്തും പുകൾമെടുമോങ്ങും

ഒരു മെയ്യുളാമൈപോലെന്നടക്കലാറി-
നെഴുമെയ്യുള്ളമോപ്പുടൈത്തു

126

അവയവമവയഞ്ചും തള്ളിടാതും വലിച്ചു-
ങ്ങവയൊരു തനുവുള്ളിൽ കൊള്ളുവോരമയെപ്പോൽ.
ഭൂവിനരനൊരു ജന്മത്തിങ്കലഞ്ചും ജയിച്ചു-
ലവനതുചലജനം കൊണ്ടുകിട്ടേണ്ടതേകും.

ആമ അവയവങ്ങളെ ഇഷ്ടാനുസരണം പുറത്തുനിട്ടുകയോ
അകംവലിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ഇഷ്ടാനുസരണം
ഉപയോഗിക്കുന്നവൻ അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവനായിത്തീ-
രുന്നു. ഇതു സാധ്യമായിവന്നാൽ ഇതേജനം കൊണ്ടുതന്നെ
മോചനവും കൈവരുമെന്നുസാരം.

യാകാവാരായിഅനുകാക്ക കാവാക്കാർ
ചോകാപ്പർ ചൊല്ലിഴിക്കപ്പട്ടു.

127

ക്ഷിതിയിതിലൊരുമേ നീകാക്കുകിപ്പെങ്കിലും കേൾ
ചിതമൊട്ടു നിജനാവെക്കാത്തു കൊറുകെന്നുണ്ടായും,
അതിനൊരു ചെറുവാട്ടുതട്ടിയാൽ കോട്ടമുണ്ടാം
മതികലുഷിതമാകും, നിത്യദുഃഖം ഫലിക്കും

ഒൻറാനുന്തിച്ചൊർ പൊരുട് പയനണ്ടായി
നൻറാകാതാകിവിടും.

128

മൊഴികളിലണപോലും മറൊരുത്തന്നു ദുഃഖം
തഴുവതിനിടയായാലായതിൻ ഹേതുവാൽതാൻ
മൊഴിയുവതവിലം മേൽകൈവരുത്തുന്നനന്മം
പഴികളു മതുഭേതെത്തന്നെയെങ്ങും കൊടുത്തും

തീയിനാർ പുട്ടു പുണ്ണുള്ളൊരു മറാതേ
നാവിനാർ ചുട്ടുവട്ടു.

129

ഉടലതു ചുട്ടുമേ തീലോലമാം തൻറനാവോ
 ചുട്ടുമുയിരിനതുലും മുഖമാം മാനസത്തെ,
 ഉലിഹവളരുമ്പോൾ തൻപ്രണം മാഞ്ഞുപോകാ
 മൊട്ടുവിലുമാനോളം പാടുമായാതിരിക്കും.

കതങ്കാത്തുകുറുകകലാററവാൻ ചെമ്പി
 യറം പാർക്കുമാറിനഴെത്തു

130

അറിവൊട്ടു നീയതംതൻ മാനസം താനടക്കീ-
 ടുറിവതിലലയുത്താറാക്കിടുന്നോരഭിജ്ഞൻ
 മരുവിടുമീഹലോകം കൈതൊഴും വിശ്വധർമ്മാ-
 വലിചിരമടി പറെക്കുറവിടുന്നോരു നാട്ടിൽ

അധികാരം പതിന്നാലു്

ഒഴുക്കുമുടമൈ — സദാചാരം

മൂലം:

ഒഴുക്കുവിഴുപ്പന്തരലാണൊഴുക്കു-
 മുയിരിനുമോമ്പപ്പെടും

131

ശ്രേഷ്ഠം സദാചരണമേ ഭവജീവിതത്തെ
 പ്പുഷ്പിപ്പെടുത്തു മതിനാലിഹബുദ്ധിയുജ്ജ്വാൻ
 ശ്രേഷ്ഠതമേദുമുയിരിന്നു മതിതമായി-
 സൂക്ഷിച്ചിടുന്നിതിനെ യേതൊരുകാലവും കേൾ

സാരം:

ഉത്തമമായലോകജീവിതത്തിൽ വിജയംകൈവരാത്തവന്നു് മേൽ
 സാക്ഷാല്പരമാഗ്നം സുഗമമായിരിക്കയില്ല സംസാരജീവിതത്തിന്റെ

ഉത്തമത്വം മനുഷ്യന്റെ സദാചാരനിഷ്ഠയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ബുദ്ധിമാന്മാർ സദാചാരത്തെ ഉയിരിനെപ്പോലെ പരിപാലിക്കുന്നു.

പരിന്തോമ്പിക്കാക്കുവാഴ്ക്കത്തെരിന്തോമ്പി—

തേരിനമഹ്തേ തുണൈ

132

എമ്മട്ടുമെന്തു വിഷമങ്ങൾസഹിച്ചു, മയ്യോ
നമ്മൾക്കൊഴിക്കുമിഹിക്കാക്കുകതന്നെ വേണം
ഇമ്മന്നിലേതുമതിശോധനചെയ്തു കാണു
സന്മാഗ്ഗമൊന്നവന മേവനു മേതിടത്തും.

ഒഴിക്കുമുടൈമൈ കിടിയൈയിഴുക്ക—

മിഴിന്ത പിറപ്പായ് വിടും

133

ആചാരമുള്ള നരനാണു കീലീനനായോ—
നാചാരഹീനനതിനീചകുലോത്ഭവൻതാൻ ;
രഞ്ജിച്ചിരണ്ടുതരമാളുകളും പിറക്കും
മുജ്ജന്തകണ്ഠഫലയോഗ്യതയോടുമന്നിൽ.

മറപ്പിനുമൊത്തുകൊളലാകുംപാർപ്പാൻ

പീറപ്പൊഴിക്കുന്റൊക്കെടും,

വേദം പഠിച്ചതതുപിന്നെ മറക്കിലും, പിൻ,
ഖേദിക്കവേണ്ട പരിലാളനയാൽ പുതുക്കാം.
വേദജ്ഞർ വർണ്ണമുറവിട്ടു നടന്നുവെന്നാൽ,
ചോദിക്കവേണ്ട, കിലവും കെടുമൊന്നടക്കം.

അഴക്കാറുടൈയാൻകണാക്കും പോൻറിലല്ലെ

യൊഴിക്കുമിലാൻ കണ്ണയർവു.

135

ഉള്ളതുള്ളച്ചവിധമേറുമസ്സയയുള്ളോ—

നില്ലാതെയൊക്കെ മലീവുദ്ധിയെന്നപോലെ
ആചാരമൊട്ടുമൊരുവനുവരാതെപോയാ—
ലാശിക്കവേണ്ട പുനരുൽഗതിതെല്ലാമേ, മേൽ.

ഒഴുക്കത്തിനൊൽകാരുവോരിഴുക്കത്തി

നേതം പടുപാക്കറിതു

136

കേടും, ദുരാചാരമതേററിവയ്ക്കും
പാടും സ്തുരിക്കും ഭൂധചിത്ത രെന്നും
നാടും സദാചാരമതൊന്നിലല്ലാ-
തോടുന്നതില്ലേ മന, മന്യുമൊന്നിൽ.

ഒഴുക്കത്തിനെയ്ക്കുവർമേനെയിഴുക്കത്തി-
നെയ്ക്കുവരെയ്ക്കാപ്പഴി

137

പാരില്പരുന്നിഴയൊടേതൊരുത്തൻ
നേരേ സദാചാരമതിൽ ചരിപ്പു,
നേരായ്വരും മേന്മയവന്നു, മററാ-
ളാരാലനാചാരവിഷം വമിക്കും.

നന്റിക്കുവീത്താകനല്ലൊഴുക്കത്തിയൊഴുക്ക-
മെൻറമിടുവൈ തരും.

138

ധാത്രീക്കു ധർമ്മം വിളയിച്ചു, വീത്താ-
യെത്തും സദാചാരമതെന്നപോലെ
ധാത്രീക്കുദോഷത്തെയറിഞ്ഞു ചെയ്യാൻ
ചത്തും ദുരാചാരമുണർന്നിരിക്കും.

ഒഴുക്കമുടൈയവർക്കെല്ലാവേതീയ
വഴുക്കിയും വായാർ ചൊലാർ

139

സദ്പുത്തി സൗഖ്യത്തിനെയെന്നപോലെ
ദുർപുത്തി ദുഃഖത്തെയുറാനയിക്കും
സത്തുക്കൾതൻചൊല്ലിലബദ്ധമായു-
മെത്താദുരാചാരവചസ്സുതെല്ലും

ഉലകത്തോടൊട്ടു വൊഴുകൽ പകലറ-
ങ്കല്ലാരറിവിലാതാർ !

140

കാലേ പുരാണങ്ങൾ പഠിച്ചറിഞ്ഞും,
ചേലോടു ശാസ്ത്രങ്ങൾ ചുഴിഞ്ഞുപാത്തും
ഈലോകമയ്ക്കാദെറിഞ്ഞതില്ലേ-
നാലോമമറാദോഷനവൻ ജഗത്തിൽ.

അധികാരം പതിനഞ്ച്.

പിറനിൽവിഴയൊമൈപരസ്വവിരതി

— 0 —

പിറൻപൊരുളാടൂപെട്ടൊഴുകും പേതൈമൈക്കാലം
 ത്തരം പൊരുൾ കണ്ടാർക്കണിൽ 141
 അന്യനേററുഭവിച്ച പരസ്വം
 തന്നിലാശകിളരുന്ന ജളതം
 മൂവനൊക്ക,മീതു ധർമ്മൊടത്ത്
 തേടമെന്നൊരറിവാളിയിലില്ലേ.

അൻറക്കടെ നിൻറാരുളെല്ലാം പിറൻറക്കടെ
 നിൻറാരിർ പേതൈയാരിൽ 142
 എത്രതന്നെ പഴിയമ്മതിനായ്
 ചേർത്തുവെച്ചാരു നരാധമനുംമേൽ
 അന്ധനായിഹ പരാത്മസുഖത്തെ—
 ചിന്തിപ്പുന്ന നരനേറെനിട്ടുഷ്ടൻ ?

വിളിന്താരിൻ വേറല്ലർമൻറതെളിന്താരി—
 ററീമൈ പുരിന്തൊഴുകുവാർ 143
 തൻപ്രിയന്നരികിൽ വാണവന്നു ത—
 ന്നൻപിനെപ്പകരു മൂലലാക്ഷിയിൽ
 മാൺപടഞ്ഞ കൊതികൊണ്ടുവൻസ്വയം
 നാമ്പടഞ്ഞനരനന്യനല്ലെടോ.

എന്നെത്തുണയരായിനുമെന്നാത്തിനെത്തുണയ—
 ന്തേരാൻ പിറനിൽപുകൽ. 144
 അണവുമുള്ളിലപോകേശങ്കവി—
 ട്തനുശരാർത്തിയാടേ പരപത്നിയിൽ
 മനമയപ്പതു, മന്നവനാകിലും,
 ഘനമിടിച്ചുനിലത്തു നിരത്തിട്ടും
 അപോദകം—വിഷം.

എളിതെന വില്ലിറപ്പാനെയ്തുമെഞ്ഞാൻറും
വിളിയാതുനിർക്കും പഴി.

145

സുഗമമെന്നു ഗിനച്ചൊരുമങ്കതൻ
ഭേസുഖാത്തിവളത്തിവരുന്നവൻ
ഗഗനമുള്ളുവും ഭൂവിയെടുമേ
ലഗിത ദുർഭേ ദുഷ്ഠകളേററിടും
ലഗിതപററിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന

പകൈപാവമയ്യും പഴിയെന്നാൻകു-

മികവാവാമില്ലിറപ്പാൻ കൺ

146

സ്രീലമ്പടന്നു വളരുന്നിതു ശത്രുദോഷം
ദുഷ്ടേർ, യോ, പെരിയപാപവുമെന്നാലും
അന്തസ്സലേൻ നരനില്ല രസം തരിവും
ചന്തം പരന്നു പകരും മടവാരിലൊട്ടും.

പരന്നുപകരും-അന്യന്നു (പരക്കെ)പ്രദാനംചെയ്യുന്ന

അറനിയലാനിൽവാഴ്വാനെൻപാൻപിറനിയലാരും

പെൺമൈ നയവാതവൻ

147

ധർമ്മത്തിനൊത്തപടിതന്റെ കുടുംബധർമ്മം
ചെമ്മേനടത്തി വഴിപോലെയിരുന്നിടുന്നോൻ
അന്യൻവരിച്ചു സഹധർമ്മിണിയാക്കിവച്ചു
തനപംഗിയെപ്പുണരുവാൻ കൊതികൊള്ളുകില്ലേ.

പിറൻമന്നെ നോക്കാത പേരാൺമൈചാൻറാൻ-

ക്കറനൊൻറാവാൻറ ഒഴുകു

148

അന്യൻമുക്തൻ മധുരാംഗിയിലാശയാൽ തൻ
പിന്നിൽ തിരിഞ്ഞു നയനങ്ങളെറിഞ്ഞിടാഞ്ഞാൽ
പിന്നെത്തുചന്തമൊരുവന്നു വരേണമോക്കിൽ
പിന്നന്യമേതുനരനിതിയുമുണ്ടു ചൊല്ലാൻ.

നലക്കുരിയാർയാരെനിനാമനിർവൈപ്പിർ
പിറർക്കുരിയാടോയാതാർ

149

നന്മയ്ക്കിരിക്കുമവകാശിയതാരു ? കേട്ടീ
ടുന്മാമേററു, കടലേഴുവരിഞ്ഞ ഭൂവിൽ
മുന്നംപരാംഗരസമുണ്ടവരും തന്റെറയംഗം
തന്നെക്കവൻ പുണരാളെയിരിക്കുവോൻതാൻ.

മുൻ.....പ്പവൻ-താൻ പരാംഗനയിൽമോ-
ഹംകൊള്ളുരുതെന്നപോലെ പരാംഗനതന്നെ
കവരാതെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും സൂചന.

അൻറവരെയൊരും അല്ലശെയിനും പിൻറവരെയൊരും
പെൺമൈ നയവാമൈ നൻറ

150

എന്തെന്തധർമ്മമരുത്തതുചെയ്യിലും പി-
ന്നെന്തെന്തെളുപ്പമരികത്തു ലഭിക്കിലും കേൾ
സ്വന്തം വെടിഞ്ഞു, പരപതിയിലുന്തിടുംപെൺ
ചന്തത്തിലുള്ള തിരിയാതെയിരിക്കുന്നനാം.

അധികാരം പതിനാറു.

പൊറൈയുടൈമൈ-ക്ഷമാശീലം

— o —

അകഴ്വാറൈത്താങ്കം നിലംപോലത്തത്തെ
യികഴ്വാർ പൊറത്തററലൈ

151

താങ്ങിടുംധരണിതന്നെ വെട്ടുവാ-
നോങ്ങിനിന്നെതിരു ചെയ്യുവോനെയും;
തന്നിലേററമിടരേളമേ പൊറ-
ക്കുന്നതാണിഹ മഹാനുമുതമം.

പൊറത്തലീറപ്പിന്നെയെൻറമതന്നെ
മറത്തലതനിനും നൻറ

152

ദൃഷ്ടനോത്ത ദുരിതങ്ങളിൽ ദുഃഖം
തട്ടിടാതവ പൊറുപ്പതുയോഗ്യം.
കേടേതും പരനണച്ചതു പാടേ
മുടിവിട്ടവ മറക്കുകിൽമെച്ചം

ഇൻമെയ്യളിൻമൈ വിരന്തൊരാൽവൻമെയ്യര
വൻമൈ മടവാർ പൊരെ.

153

കഷ്ടതിലും കഷ്ടമൊരുത്തനത്ഥി-
ക്കഷ്ടിക്കിടും വസ്ത്രവിലക്കിനിന്നാൽ
അന്തസ്സിലന്തസ്സതു മൃഗരെല്ലാം
ക്കുന്തവ്യരെനുള്ളിലുണന്നതും കേൾ.

നിയറയുടെമൈ നീങ്കാമൈവേണ്ടിൻപൊരെയുടെമൈ
പോററിഞ്ചൊഴുകുപ്പും.

154

മന്തുനനുഞ്ഞൊരഭിപുലികുറഞ്ഞിടാതെ
നിത്യംനിറഞ്ഞു നിലനില്ക്കണമെങ്കിലോകേൾ
എന്തുംപൊറുത്തുകഴിയുന്ന ഗുണത്തിനായ്ത-
ന്നനംകൊടുത്തുമരുവീടുക ബുദ്ധിയോടെ

ഒരുത്താരെയൊൻറാക വൈയാരേ വൈപ്പ
പൊറുത്താരെ പ്പൊൻപോർപൊതിരു.

155

ക്കുമകെട്ടവനെപ്പച്ചി
ച്ചെറിയുന്നിതു ദൂരെയായ്;
ക്കുമയുള്ളവനെപ്പൊന്നായ്
പ്പൊതിയും ഭൂവിസർവ്വതും :

ഒരുത്താക്കൊരു നാളെയിമ്പൊറുത്താക്ക
പ്പൊൻറുത്തുനൈയും പുക്കൾ

156

കോപത്തിലുണ്ടായ്വരുമിമ്പമേറം
ലോപിച്ചുമായുന്നൊരുനാളിനുള്ളിൽ :
താപത്തിലും തൻക്കുമകാട്ടുവോ നി-
ല്ലാപത്തു,ചേരും ചിരകിത്തിയുംമേൽ

തിരനല്ല തർപ്പിൻ ചെയ്യിനു നോനൊ-
ന്നാനല്ല ചെയ്യാമെ നൻറ.

157

പരനാഞ്ഞു തനിക്കേക്കും
ദുരിതം തന്നിൽ നൊന്നുനീ,
അരുതാത്ത പ്രതീകാരം
കരുതാതെന്നതുതമം.

മികുതിയാർമിക്കുവൈ ചെയ്യാരെത്താത്ത-
ന്നകുതിയാൻ വെൻറ വിടർ.

158

പരനേറിയ സ്വാർത്ഥതാൽ
നൈറികെട്ടെന്തുമെന്തിലും,
വിജയിക്കയവന്നിൽ തൻ
സഹതാപം ചൊരിഞ്ഞു നീ

തുറന്താരിമുയ്ക്കുമെയ്യുടെയരിന്താർ വാ-
യിന്നാച്ചൊനോകിർപവർ

159

നൈറികെട്ടവരോതീടും
തെറിവാക്കും ചൊറക്കുവോൻ
മറയോർ തൻതപം താനേ
നീറയും മേന്മയുള്ളവൻ

ഉണ്ണാതുനോർപാർപെരിയർ പിൻച്ചൊല്ല-
മിന്നാച്ചൊനോർപാരിർ പിൻ

160

ഉണ്ണില്ലാപ്രതമാചരിച്ച മുനിയും
പിന്നെച്ചിരം ഭൂമിയിൽ
കാണുംദിവ്യമഹാജനങ്ങളെവരും
നിൽക്കുംപുറംപത്തിയിൽ,
പ്രാണൻനൊന്നുവിഴംവിധത്തിലതിയാ-
യന്മുൻ പഴിക്കും പഴി-
ക്കുണെന്നോണമെതുംചൊറത്തുപ്രതിതാൻ
മിന്നും മുഖപ്പത്തിയിൽ:

അധികാരം പതിനേഴ്.

അഴിക്കാരാമൈ-അസുയാരാഹിത്യം

— 0 —

ഒഴിക്കാരാക്കൊരുകവാരവൻറൻ നെഞ്ചെ-
ത്തഴിക്കാറിലാത വിയൽപ്പു.

161

ഇല്ലതന്നി,ലപരന്റെ വൃദ്ധിയിൽ
തെല്ലസുയ ഹൃദയത്തി,ലെന്നു താൻ
കൊള്ളണം മഹിയിലാരുമേ തനി
ക്കുള്ള ജീവിതമതിന്റെ മർമ്മമായ്.

വിഴ്പ്പേറ്റിനതൊപ്പതില്ലെയാർ മാട്ടു
മഴക്കാരനിതൊെ പെറിൻ

162

ഏറ്റവും മഹിമയുള്ള സത്ഗുണം
പോരറവാൻ മതികൊതിച്ചു മാനുഷൻ,
മാറിയാൽ മതിയസുയയുള്ളിൽനി-
ന്നറുപോയ വിധമെന്നുമോത്തിട്ടു

അറനാക്കുംവേണ്ടതാനെൻപാൻപിറനാക്കും
പേണാതഴക്കുറപ്പാൻ

163

ധർമ്മമുറൊരഭിപുദ്ധിയെന്തിനായ്
നമ്മിലെന്നജന,മന്യവൃദ്ധിയെ
ശുദ്ധവൃത്തിയൊടു പേണികാതതിൽ
സ്വർദ്ധിച്ചു ഹൃദയം കലക്കിട്ടും.

അഴിക്കാറിനല്ലവൈ ചെയാരിഴക്കാരനി
നേതം പട്ടുപാക്കറിതു

164

ഇർഷ്യയുള്ളിൽ വളരുന്നവന്നെഴും
ദ്രുഷ്ടമൊക്കെയുമുണൻ മാനുഷൻ
ഇതർഷ്ടയാലപരനങ്ങിടപലേ
ദോഷമുണ്ണുവതിനാശകൊണ്ടിടാ

അഴിക്കാറുകൾക്കു ചാലുമൊന്നാർ
വഴക്കിയുണ്ടേടിൻപതു 165

സത്യമാ, യൊരുവനറ്റംശം, തൻ
ഏതിലൊത്തമരവോരസ്യതാൻ,
മറമൊറലർ മടിക്കിലും, തനി-
ക്കുറന്നാശമിതു കൈവരുത്തിടും.

കൊടുപ്പത്തഴിക്കുറപ്പാൻ ചുറ്റുമുടുപ്പുള്ള-
മുൻപുള്ളമിൻറിക്കെടും. 166

അനൃനൊന്നൊരുവനേകിടുംവിധേയ,
ചെന്നുനിന്നതുചെറുത്തവന്നെഴും
സ്വന്തസ്വന്തതികളുണ്ടുടുകൂടാ-
നെന്നുപായവുമടഞ്ഞഴിഞ്ഞിടും

പവ്വിത്തഴിക്കാറുകൾക്കെന്തെ ചെച്ചുവ-
ടവെഴുതയെക്കാട്ടിവിടും 167

അസ്യയപെറേറീന നാററമോടേ
വസിപ്പവൻ മുൻതിരുമങ്കയാളും
അസ്യയയെക്കാട്ടിമുഖംതിരിച്ചാ-
ഹസിച്ഛമൃതേവിവരച്ചുകാട്ടും

അഴിക്കാറൊന്നൊരു പാവി തിരുച്ചെറ-
ത്തിയുഴിയുയ്ക്കുവിടും 168

ഗുണത്തിനാകാത്തൊരസ്യയ, നമ്മോ-
ടിഞ്ഞിവാഴും തിരുമങ്കയാളെ
പിണക്കിവിട്ടിട്ടു, ദുരന്തദിക്കി-
ന്നുണ്ടിച്ചിടും നമ്മളെയേതുകൊണ്ടും.

അവ്വിയനെഞ്ചത്താനാക്കുമുഞ്ചവ്വിയൻ
കേട്ട നിന്നെക്കുളപ്പടും 169

കുടില ചിത്തനെഴാമുദയങ്ങളും
ജ്ജിമതിക്കുയരും പതനങ്ങളും

കുപടവേഷമെടുത്തവ, തന്നടി
 സ്തംഭപകടസ്ഥിതി രണ്ടിനുമൊന്നുതാൻ

അഴുക്കറകുൻറാരുമില്ലെയതില്ലാർ
 പെരുക്കുത്തറിറീർന്നാരുമിൽ 170

അസ്യയയില്ലാത്ത നരൻനശിച്ചും
 അസ്യയതീരാതെപുരോഗമിച്ചും
 വസുന്ധരാവാസികളാരുമില്ലെ-
 ന്നസംശയം കാട്ടിവരുന്നലോകം

അധികാരം പതിനെട്ട്.

വെഹ്കാമൈ—ദുരാഗ്രഹരാഹിത്യം.

— 0 —

മൂലം.

നടുവിൻറിനൻപൊരു വെഹ്കീർ കുടിപൊൻറി-
 കുററവും ആങ്കേ കെട്ടം 171

ദുരാഗ്രഹത്താൽ സമചിന്തതെറി-
 പ്പരാപഹാരം മുതിരുന്നമത്തുൻ,
 ഹരിച്ചീടുംതൻകലമേന്മ, മേന്മേൽ
 പരത്തുമേ തന്നപകീർത്തിനാട്ടിൽ

പടുപയൻവെഹ്കീപഴിപ്പടുവചെയ്യാർ
 നടുവൻമൈ നാണുപവർ 172

അന്യായമോഹത്തിനെയും ഭവിഷ്യ-
 ത്തന്യുനമായ്ത്തിന്നതറിഞ്ഞവിദവാൻ
 തിന്നെന്നതിൽ കണ്ട വിഷം ഭയന്നി-
 ടുന്യുത്തിലായം ഹൃദികൊള്ളുകില്ലേ

ചിറ്ററിമ്പം വെഹ്കീയറനല്ല ചെച്ചുരേ
 മറ്ററിമ്പം വേണ്ടു പവർ 173

തൽക്കാലമെന്തും ചെറുസൗഖ്യമോർത്തി-
 ട്ടെക്കാലവും ധർമ്മവിഹീനമൊന്നും
 പിൽക്കാലമെന്തും ചിരസൗഖ്യമെന്നും
 നിൽക്കേണമെന്നുള്ളവർ ചെയ്തുകയില്ല.

ഇലമെൻറു വെഹ്കുതൽ ചെയ്യാർ പുലമെൻറു
 പുൻമെയിൽ കാട്ചിയവർ 174

ഇല്ലെന്നു വന്നു നെറികെട്ടു, ധർമ്മം
 കൊല്ലുന്ന ദുർവൃത്തികൾ ചെയ്തുകയില്ലേ ;
 പൊല്ലാത്തതെയ്യവനെത്തിരിഞ്ഞു
 കൊല്ലും പലേകാഴ്ചകൾ കണ്ടുവിട്ടോൻ

അഹ്കിയകൻററിവെന്നാം യാർമട്ടും
 വെഹ്കി വെറിയ ചെയിൻ 175

നരന്നു തൻ ശൂരത വിട്ടുമാറാ-
 തിരുന്നിടുന്നോരറിവെന്തിനാവോ ?
 വിരഞ്ഞു മാലോകരിലാരിലും താ-
 നറിഞ്ഞു താൻ ദ്രോഹമണയ്ക്കുന്നോ ?

അരുവെഹ്കിയാററിൻകണ്ണിൻറാൻപൊരുവെഹ്കി
 പ്പൊല്ലാത ചൂഴ്ക്കെടും. 176

ലഭിച്ചു പോരാത്തതും, സദാചാരം
 ലഭിച്ചു സന്മാർഗ്ഗമതിൽ ചരിപ്പോൻ
 പരന്നെഴും വസ്തുവിലാശയോടേ
 സ്തുരിക്കിലും കേടതിനാലെഴും മേൽ

വേണ്ടർക്കു വെഹ്കിയാമാക്കും വീളെ വയിൻ
 മാണ്ടക്കുരിതാം പയൻ 177

പരന്റെ സമ്പത്തു കവർന്നുകിട്ടും
 പെരുപ്പമുള്ളിൽ കരുതായ്ക്കയാരും ;
 അറിഞ്ഞിടുന്നിപ്പൊരുളുണ്ടിടുന്നോർ
 വെറുക്കുമാറുള്ളൊരതിൻ രഹസ്യം

അഹ്കാമൈശ്വര്യത്തിൽ കിയാതെന്നിവെഹ്കാമൈ
വേണ്ടും പിറൻ കൈപ്പൊരുൾ 178

പുരോഗതിക്കിങ്ങു വിശ്വാതമൊന്നും
വരാതിരുന്നീടണമെന്ന മർത്യൻ
പരൻ സുഖിക്കും പൊരുളൊന്നിലും താൻ
പരന്നു, നെഞ്ചിൽ കൊതി കൊള്ളുകിലേ

അറനറിതു വെഹ്കാവരിവുടൈയാർച്ചേരു-
ന്തിരനറിന്താങ്കേ തിരു. 179

ധർമ്മത്തെ നല്ലോണ മുണൻ വീചോൻ
ചെമ്മേ പരസ്വത്തു കൊതിക്കയില്ല
നിർമ്മോഹിയായോരിവനുള്ളിടം പോയ്
പ്ലമാതു തൻ പുഷകൾ ചെയ്തു നില്ക്കും.

ഇറലീനമെണ്ണാതു വെഹ്കിൽ വിറലീനം
വേണ്ടാമെയെന്നഞ്ചെരുക്കു 180

പുറം വേദിപ്പുത്തു മറന്നു, മന്യം
പറിച്ചീടും മർത്യനധഃ പതിക്കും ;
മറയ്ക്കുവെക്കുള്ളതു മാറിവയ്ക്കാ-
നേറും ജയശ്രീ നിജ ജീവിതത്തിൽ

അധികാരം പെത്താൻപതു്.

പുറം കൂറാമൈപരളുഷണ വിഹീനത

— o —

അർക്കുറാനല്ല ചെയിന മൊരുവൻ
പുറങ്കറാനെൻറ ലിനിതു് 181

ധർമ്മത്തിനാകാത്തതു ചെയ്തിലും കേ
ളുന്മാദ മന്യന്നുര ചെയ്തിടായ്ക്ക,
വന്മോദ മേകുന്നിതെവന്ന മന്യൻ
സന്മാർഗ്ഗമല്ലാത്തതൂർച്ചിടായ്ക്കിൽ

അറനഴിതു അല്ലവെ പെണ്ണലിററീതേ
പുറനഴീ ഇപ്പൊയ്തു നകൈ 182

ധർമ്മം വെടിഞ്ഞനൂറുപറ്റവും ചെ-
യ്തിമ്മന്നിൽ വാഴുന്നതിലും കരോരം
ഉന്മൂലനാശം പരന്നുന്നിറയ്ക്കും
നിർമ്മൂല ദോഷങ്ങളുരച്ചുവെന്നാൽ

പുറംകൂറിപ്പൊയ്തുയിർ വാഴ്ത്തലിർ ചാത-
ലറംകൂറമാക്കത്തരം 183

തിരിഞ്ഞു നിന്നനൂറു ഭുഷ്ഠപ്രവാദം
ചൊരിഞ്ഞു ജീവിച്ചു വരുന്നതോടെ,
മരിച്ചു വെന്നാലതു താൻ, ജഗത്തിൽ,
പെരുംമഹാലർത്ത ഫലത്തെനരകം

കണ്ണിൻകു കണ്ണറച്ചൊല്ലിനഞ്ചൊല്ലിൽ
മുന്നിൻകു പിന്നോക്കാച്ചൊൽ 184

മുഖമൊട്ടുമുഖമായ്ത്താൻ നിന്നനേരംപരം തൻ
മുഖമതിമുറിയുന്മാരേതുമേ ചൊല്ലിപ്പാലും,
മനമതിലനുകൂലിച്ചെന്ന ഭാവങ്ങൾ കാട്ടി
പ്പനരതി പ്രതികൂലം ചെയ്യുമാരോതീടൊല്ലേ.

അറഞ്ചൊല്ലെന്നഞ്ചരഗാർത്തനെ പുറഞ്ചൊല്ലും
പുറഞ്ചൊൽ കാണപ്പട്ടം 185

ധർമ്മപദേശങ്ങൾ പരന്ന ചൊല്ലി,
ധർമ്മം പുറത്തുവോട്ടുമേ നടിച്ചും,
ചെമ്മേ നടക്കും ചീലർ. ഹേതു കാണാ-
നോന്മീക്ക, മരറന്ത, പർ ചെയ്തെന്നായ്.

പിറൻ പഴിക്കുറവൻ തൻപഴിയുള്ള-
ത്തിറഞ്ഞെത്തു കൂറപ്പട്ടം, 186

അനൂന കുറഞ്ഞുളയ്ക്കുവാനാ-
യെണ്ണുന്നവൻ, തനുടെ കുറമെല്ലാം

അന്യന്റെ കണ്ണുങ്ങനെ കണ്ടുപോരു-
മെന്നുള്ളതേ, കാണക വേണമാദ്യം.

പകച്ചൊല്ലിക്കേളിർപ്പിരിപ്പർ നകച്ചൊല്ലി
നടുപാടൽ തേറാതവർ

187

അന്നയനങ്ങളുരച്ചു രിപ്പുകളെ-
ത്തഴുകി രജ്ഞന ചെയ്തു വരാത്തവൻ,
കുനയനായ്, നിജബന്ധു കലത്തെയും
കനിവെഴാതെ പിണക്കിവിടും ക്രമാൽ.

തുന്നിയാർ കുറമുത്തുറു മരപിനാർ
എന്നെ കൊൽ ഏതിലാർ മാട്ടു :

188

ബന്ധുതപമോടുകൂടി വസിപ്പവർഷം
ചന്തത്തിലാക്കേപ ശരങ്ങളെയോൻ,
ചീന്തിക്കിലന്യകുപവാദമേറാ-
നെന്നൊക്കെയും ചെയ്തുകയില്ല മേലിൽ

അറനോക്കിയാറുകൊൽ വൈയം പുറനോക്കി
പുൻചൊല്ലുരെപ്പാൻ പൊരെ.

189

കള്ളം നിറഞ്ഞുള്ളവയന്യനോതീ-
ക്കൊള്ളിച്ചവനുളൊരു ഭാരവും, താൻ
കൊള്ളുന്നതേ തന്റെ ധർമ്മമെന്നും,
തള്ളാതെ കൊണ്ടുപോയി പൊറുത്തിടുന്നു.

ഏതിലാക്കുറംപോൽ തങ്കരം കാൺകിർപ്പിൻ
തീതുണ്ടോ മന്നുമയിർക്കു

190

അന്യന്റെ കുറങ്ങൽ തനിക്കു നാറം
തന്നെന്നവൻ, തന്നുടെ കുറവും കേൾ,
അന്യനു മേകും ബഹുനാറ,മെന്നും,
ചൊന്നാൽ സുഖത്തിന്നിനിയെന്തു വേണം?

അധികാരം ഇരുപതു.

വൃതമമോതാജ്ഞം.

— o —

പല്ലാർ മുനിയപ്പയനില ചൊല്ലുവാൻ
എല്ലാമും എളുപ്പമുമാം..... 191

സന്തതം ബഹുജനം വെറുക്കുമാ-
റെന്തുമേ ഫലമെഴാത്തതോതുകിൽ,
എന്തുകേവല,മതെന്തു ഹീനമാ,-
ണാന്തരാ, പരിഹസിക്കുമേവരും,

പയനില പല്ലാർ മുൻചൊല്ലാൽ നയനില
നട്ടാർകട് ചെയ്തലിർ തീതു 192

കഷ്ടമാറിയവനും തരുന്ന ത-
ന്നിഷ്ടനായ് കെടുതി ചെയ്തുപോകിലും,
നഷ്ട ചിത്ത,നറിവാളികൾക്കു മുൻ
ക്രിഷ്ടവാർത്തകൾ പറഞ്ഞുപോകൊലാ.

നയനിലനെൻപതുചൊല്ലും പയനില
പാരിത്തുരൈക്കും ഉരൈ 193

നീഷ്പ്രയോജനകരം വചസ്സിനാ-
ലെപ്പൊഴും ചപലനോതിടും പദം,
നീതിയും നെറിയുമാറതെന്ത താ-
നോതിടും, ബഹുജനം ധരിത്രിയിൽ.

നയൻചാരാ നന്മെയിൻ നീക്കം പയൻചാരാ
പൺപിൽചൊൽ പല്ലാറകത്തു 194

ഒട്ടുമേ ഫലമെഴാത്തതന്യനാ-
യൊട്ടിയൊട്ടിയൊരുവൻ കമിച്ചീടിൽ,
ഒട്ടുതാഴുമടനേ നികൃഷ്ടനായ്
നഷ്ടമാംപല ഗുണങ്ങളുംജവം

ചീർമൈ ചിറപ്പൊട്ടു നീകാ പയനില
നിർമൈയുടൈയാർ ചൊലിൻ 195

നേർമയുള്ള നരനാകിലും, ഫലം-
ധർമ്മൻ പലതും പുലമ്പുകിൽ,
ഭൂമിതന്നിലവനേന്തിടും മഹാ
മേന്മ മാറിയപഹാസ്യനായ് വരും.

പയനിലചൊൽ പാരാട്ടുവാണെ മകനെൻ
മക്കട് ചതടീയെൻ 196

ശൂന്യവാണികൾ വദിച്ചു പണ്ഡിത-
ത്തന്യനായിയലയും മനുഷ്യനെ,
മാന്യരായ ജനമെക്കെയോതീടും
മാനുഷ്യതിരതെ,ന്ന നിശ്ചയം.

നയനിലചൊല്ലിനും ചൊല്ലുക ചാൻറാർ
പയനില ചൊല്ലാമെ നൻറ. 197

മന്നിലുത്തമരനീതി ചൊൽകിലും
ചൊന്നിടട്ടെയൊരുമാപ്പു നൽകീടാം,
മന്നിടത്തിൽ ഫലമറ വാരിയെ-
ച്ചൊന്നിടാതമരുമെങ്കിലോ മതി.

അരം പയനായും അറിവിനാർ ചൊല്ലാർ
പെരും നില്ലാത ചൊൽ 198

ഭൂരിസദുഗ്രണമനന്തരം വരും
മാറുരയ്ക്കു മറുവുള്ള സജ്ജനം
നേരഴുന്നൊരിവർ ചൊല്ലുകില്ല മേൽ
സാരമറ പദമൊന്നു പോലുമേ

പൊരുതീർത്ത പൊയ്യാത്തുഞ്ചൊല്ലാർമരുതീർത്ത
മാശുറ കാട് ചീയവർ 199

നശപരം തിമിര ബാധവിട്ടെഴും
സംശയേതര വിശാലദൃഷ്ടകൾ,
ഉച്ചരിച്ചിടുകയില്ല പാഴുവാ-
ക്കൊച്ചയിട്ടീഹ മറന്നുപോലുമേ.

- ചൊല്ലുകചൊല്ലിർ പയനടൈയ ചൊല്ലർക്കു
 ചൊല്ലിർ പയനിലാച്ചൊൽ 200
- ചൊല്ലുകിൽ ചെറുതുമിന്നു മാനുഷൻ
 ചൊല്ലണം മൊഴി പ്രയോജനാത്മകം;
 ചൊല്ലിനുള്ളൊരു ഫലം വരാത്തതാ-
 യുള്ളതൊന്നുമുറിയാടിടൊല്ല കേരം.

—o—

അധികാരം ഇരുപത്തിഒന്ന്.

തീവീനെയച്ചും—ദുഷ്ട്ക്കർമ്മഭീതി

- തീവീനെയൊർ അഞ്ചാർ വിഴുമിയാർ അഞ്ചുവർ
 തീവീനെയെന്നുംചെരുകു 201

ദുഷ്ടരായവർ ഭയപ്പെടുന്നതി-
 ല്ലൊട്ടുപോലുമൊരു ദുഷ്ടപ്രവൃത്തിയിൽ
 ശിഷ്ടരൊട്ടു നിനയ്ക്കുന്നതിനുമുൻ
 ക്കിഷ്ടികൊണ്ടു തളരും ഹൃദയം.

- തീയവൈതീയ പയത്തലാൽതീയവൈ
 തീയിനും അഞ്ചപ്പടം 202

കെട്ടുവൃത്തി നരനത്രചെയ്യുകിൽ
 കേടുതന്നെ ഫലമായ് വരും ധ്രുവം,
 തീയവൃത്തിയതുകൊണ്ടു, കത്തിടും
 തീയിനും കൊഴിയതായ്, ഭയക്കണം.

- അറിവിനുള്ളല്ലാത്തലെയെൻപതീയ
 ചെറുവാർക്കുഞ്ചെയ്യാവിടൽ 203

മോഹമോടരികുലത്തിനും കൊടും
 ദ്രോഹമൊന്നുമറിയാതിരിക്കിലോ,

അനുജല്ലയിതുതന്നെ, യേററവും
ധനുമാമറിവുമന്ത്യനെങ്ങുമേ.

മറയ്ക്കുപരൻകേടുചുഴർക്ക ചുഴിൻ

അറഞ്ചുഴഞ്ചുഴ്ന്നവൻകേടു

204

മാനസം മറവിക്കൊണ്ടുപോലുമി-

ങ്ങാനയിക്കരുതു ദുഃഖമന്യനായ്

അനുനെച്ചുടവതിന്നെടുത്തതീ,

തന്നെയും ചുടുമടുത്ത ഭതാക്കണ്ണം.

ഇലനൈൻമ തീയവൈചെയ്യർക്കചെയ്തിൻ

ഇലനാകമററുപ്പെയത്തു

205

ഇല്ലതെല്ലൊരു നിവൃത്തിയും തനി-

ക്കല്ലലുണ്ട നിശമെന്ന ഹേതുവാൽ

അല്ലലന്യനു വരുത്തിയാൽ, വളർ-

ന്നല്ലലുള്ളതിലുമേറിവന്നിടും

തീറ്റപ്പാലതാൻ പിറർക്കുൻ ചെയ്തുകൊനയേ പാല

തന്നെ അടൽവേണ്ടതാൻ

206

തന്നിൽനിന്നുമുള്ളവായ ദുഷ്ടകൃതം

തന്നെവിട്ടു പിരിയില്ലൊരിക്കലും,

എന്നറിഞ്ഞഥ തനിക്കൊരല്ലൽ വേ-

ണ്ടെന്നവൻ പരനു പീഡയേകൊലാ

എന്തൊപ്പകെയ്യൊറൊരു മുയ്വാർ വിനൈപ്പകൈ

വിടയാതു പിൻ ചെൻറടം

207

നേരിടാമൊരുതരത്തിൽ രക്ഷ, താ-

നാടിയോരപര ദുഷ്ടകൃതങ്ങളിൽ

ഒട്ടുമന്യഹൃദയം തപിക്കുവാൻ

വട്ടുപാപമതു പട്ടുപോയിടാ

തീയവൈ ചെയ്ക്കാർ കെടുതനിഴരന്നെ

വീയാതടിയുണൈന്തറേറ

208

പാപകർമ്മമുളവാക്കിടം ഫലം
രൂപമൊത്തുനിഴലെമ്പോലവെ
ജീവനോടുമരുവുന്നതിന്റെ ക-
ത്താവൊക്കാത്തവനുള്ളവോളവും

തന്നെത്താൻ കാതലനായിനീനൈത്താൻ
തുനക് തീവീനെപ്പാൽ

209

താനേ, തനിക്കുയിരിനെ പ്രണയിച്ചു, തന-
ത്താനേ,യതിൽ കരുണയുള്ളവാനയിരുന്നാൽ
മന്നികലനുമുയിരൊന്നിനെയും ഹനിക്കാ-
ന്നതില്ല, മനമേതൊരു ഹേതുവാലും

അരുങ്കേടനെൻപന്തരിക മരുങ്കോടി
തതീവീനെ ചെയാനെനിൻ

210

നേരേ തുറന്നമരുമുത്തമവൃത്തിയും വി-
ട്ടാമാൽ വളഞ്ഞവഴി തേടിനടന്നുചെന്ന്,
ആരാകിലും പരന്ന തിന്മകൾ ചെയ്തിട്ടുനോ
നാരാക്കുസേശ, നയമായമ, നോക്ക് ഭൂവിൽ

അധികാരം ഇരുപത്തിരണ്ട്

പ്ലേവറിതൽ-പരോപകാര ബോധം

കൈത്താറ വേണ്ടോ കടപ്പാടു മാരിമാ-
ട്ടെന്നാറുകൊല്ലോവുലക

211

പാരിനെന്ന് മുപകാരമേകിയും
മാരിയൊന്നു പകരം കൊതിച്ചിടാ,
പാരിലാരുമിതുപോൽ പരസ്പരം
ചാരിടാതെയുപകാരിയാകണം.

- താജാററിത്തന്ത പൊരുളെല്ലാന്നക്കാർക്കു
 വോളാൺമൈ ചെയ്വർ പൊരുട്ടു 212
- പാടുപെട്ടു മനുജൻ മഹീതലേ
 നേടുമെന്ന പൊരുളും നിരന്തരം
 കേടുപെട്ടുഴലുവോർക്കു കേടക-
 ററീടുവാൻ, ചെലവഴിച്ചതുത്തമം
- പുത്തേളുകത്തു വീണ്ടും പെലെരിതേ
 യൊപ്പരവി നല്ല പിറ 213
- വീണ്ണിലോക്കിതിയിലോ പിറക്കുമെ-
 നെണ്ണിടേണ്ടയിനിയൊന്നു ചൊല്ലുവാൻ
 വാണിടത്തൊരുപരോപകാരിയായ്
 വാണവെന്നതിനു തുല്യമാംഗുണം
- മത്തതിവാന്തയിർ വാഴ്വാൻ മരൈറയാൻ
 ചെത്തൊരുവു വൈക്കപ്പെട്ടും 214
- തന്റെ ദേഹമുലകിന്നു വേണ്ടിയാ-
 ണെന്ന മത്തുനയിരോടെ വാഴുവോൻ
 അന്നുനെബ്ബിമുവി മരിച്ചു പേരിലൊ-
 നെന്നു തന്നെ കരുതും മഹാജനം.
- ഉത്തണിനീർന നൈന്തറേയുകവാം
 പേരറിവാളൻറിയ 215
- പാരിനുള്ളൊരുപകാരിതൻധനം
 ഭാരമറു കുറയാതിരുന്നിടും,
 ഉരരിലുള്ളവർ കൂടിച്ചിടും കൂളും
 കോരിയും' നിറയുമെന്നപോലവെ.
- പയനരമുള്ളർപ്പുഴത്തറാർ ചെൽവ
 നയനക്കൈയാൻ കട്പടിൻ 216
- ആരിലും കരുണയുള്ള മർത്യനെ-
 ച്ചാരിനില്ലൊരു വിരൂതിഹൃദയമാം

ഉൾനിളിൽ ഫലവൃക്ഷമൊന്നുകാ-
ച്ചാരെയും മധുരമുട്ടിടും വിധം.

മരുന്താകിത്തപ്പാമരത്തററാർ ചെൽവം
പെരുന്തകൈയാൻ കട്പടിൻ 217

മഹാമനസ്ക്കുന്നു ധനംവളന്നാ-
ലഹോമഹാ ഭാഗ്യമതുരീലാക്കും
അഹന്നീശം നിന്നു മരുന്നു നൽകും
മഹീരുഹം നാട്ടിൽ വളർന്നപോലെ

ഇടനിൽ പരുവത്തുമൊപ്പുവീർകൊൽകാതാർ
കടനരി കാട്ചിയവർ 218

ദ്രീഢലോകത്തൊട്ടു മററുലോകം
പെരും കടപ്പാടറിയുന്ന വിപോൻ,
നിവൃത്തിയില്ലാത്ത യിടത്തുമന്യം
നിവൃത്തിനേടിത്തുണചെയ്യുമാക്കും

നയനയെന്തൊ നർകൂർത്താനാതൽ ചെയുന്നീര
ചെയ്യാതമൈകലാ വാറ 219

പരോപകാരം വ്രതമാക്കി വാഴും
വരൻ, ദ്രീഢനസമം, തചിക്കും
പരോപകാരങ്ങൾ പരന്നു ചെയ്യാൻ
തരം വരാതുള്ളൊരു നേരമെല്ലാം.

ഒപ്പുവീനാൽ വരുങ്കേടനിനഹ്തൊരുവൻ
വീരറക്കോട്ടക്കുതെടൈതു 220

വേദിക്കൊലാ, തൻറപരോപകാരം
മേദിച്ചിടും തൻപൊരുളൊന്നതെല്ലാം
മേദിക്കിലെന്തായതുതന്നെ വീരറം
സാധിച്ചിടേണ്ടുന്ന മഹാധനംതാൻ.

അധികാരം ഇരുപത്തിമൂന്നു.

ഇതുകൈ-ഉദേശീലം

—o—

- വരിയാർക്കൊൻറീ വരേയികൈമറല്ലാ-
കുറിയെതിർപ്പെ നീരതുടൈത്തു 221
ഒന്നുമില്ലയിനിയെന്നവന്നുനൽ-
ജന്നതേ, ഭൂവി, കൊടുത്തതായിട്ടു,
അന്നുമാമെതു കൊടുപ്പു, മന്നതൊ-
ട്ടൊന്നിനൊന്ന പകരം കുറിച്ചതാം
- നല്ലാരെനിന്നുകൊളറീതുമേലുക-
മില്ലെനിന്ന മിതലേ നൻറ 222
നല്ലകായ്മതിനെനിരിക്കിലും,
നല്ലതല്ലറിക വാങ്ങീടും ഗുണം,
ഇല്ലയെന്നവരിലും കൊടുപ്പതേ
നല്ലതോർക്കുക മരിക്കുവോളവും.
- ഇലനെന്നു മെച്ചൊരുമൊഴൈയീതൽ
കലനടൈയാൻ കണ്ണെയുള 223
ഇല്ലയെന്നൊരു ദരിദ്രവാക്കിനെ-
ചൊല്ലിടാതെ പരനേകീടും ഗുണം
നല്ലവംശമതിലുത്ഭവിച്ചവ-
ക്കുള്ളശീലമതു കാണകാഡ്യരിൽ
- ഇന്നാതീരിക്കുപ്പുതലിരത്തവ-
രിന്റുകകാണമളവു 224
ഭീക്ഷനരുകവതിനറീടത്തു താൻ
ഭീക്ഷുവായിവരുവാൻ കൊതിച്ചുപോം,
ഭീക്ഷു, ഭീക്ഷയിലകം തെളിഞ്ഞതായ്
സാക്ഷിനിന്നറിയുമേ, മഹാപ്രഭു.
- ആറുവോരാരാൻ പശിയാർലപ്പശിയെ
മാറുവോരറേലിർപിൻ 225

വിശപ്പുകക്കെന്നാരു മേന്മയാൽ താൻ
യശസ്സുകൂടനായതീശപരനും
യതിക്കെഴും ക്ഷുത്തു മറത്തു നിൽക്കും
ഗുഹസ്ഥനേന്തും നിലയെന്തപാരം?

അറാരഴിപശിതീർത്ഥഹ്തൊരുവൻ
പെറാരും പൊരുൾ വൈപ്പുഴാ 226

നശിച്ചു സർവ്വം കഴയുന്നവൻതൻ
വിശപ്പുകക്കും പ്രളവിൻ ശ്രമം, തൻ
വശത്തടക്കുന്ന നനം നശിക്കും
വശംതടക്കുന്നതിനൊപ്പമാകും.

പാത്തുൺമരീജയവനെപ്പശിരയന്ന-
ന്തീപ്പിണിതീണ്ടലരിതു 227

ഇടയ്ക്കു, തൻ ക്ഷുത്തിനെടുത്ത, തംശി-
ച്ചടുത്തവനും പശിയാററുവോനെ
അടുത്തിടല്ലേതൊരുമേതുവാലും
ചുട്ടംപശിപ്പിച്ചു മരിക്കുവോളം

ഈത്തുവക്കു മീൻപമറിയാർ കൊറുമുടൈമൈ
വൈത്തിഴക്കും വൻകുണവർ 228

അറുത്തകൈയ്ക്കുപ്പമിടാതെ, ഭാനം
കുറച്ചു, വേണ്ടും മുതൽകൂട്ടിവച്ചും,
മരിക്കുവോൻ കാണുകയില്ല, ഭാരൻ
മരിച്ചുടൻ നേടിയ സ്വർഗ്ഗസൗഖ്യം

ഈത്തലനിന്നാരുമൻറ നിരപ്പിയ
താമേ തമിയരുണൽ 229

ധനം കുറഞ്ഞിടരുതെന്നു, നിത്യം
മനാ കൊതിച്ചാറുത കൈവെടിഞ്ഞു
തനിച്ചുതാൻ തിന്നുവരും നികൃഷ്ടൻ
പിണത്തിലുംകെട്ടു പിണത്തിനൊക്കും

ചാതലിനിന്നാതതില്ലെയിനിയതു ഉ
മീതലിയെയൊക്കക്കൊ

230

മരിച്ചുപോകുന്നതിലും വിപത്തായ്
വെറുത്തിടാനില്ലിനിയെങ്കിലും മേൽ
മരിപ്പതും ധാർമിക നിഷ്ഠമാംവ-
ന്നിരവന്നേകവതിന്നെഴാഞ്ഞാൽ

മരൊരുത്തൻ കൊടുക്കാൻ കൈവശമൊന്നുമില്ലെന്ന
വരുമ്പോൾ ധാർമികനുണ്ടാവുന്ന വേദന മരണവേദനയെ
ക്കാൾ അസഹ്യമായിരിക്കും.

അധികാരം ഇരുപത്തിനാലു്

പുകഴ്—പുകൾ

—o—

ഈതലിയെ പടവാഴ്തലതുവല്ല
തൂതിയമില്ലെയുയിർക്ക

231

ഉദാരനെന്നുള്ള യശസ്സുനേടും
വിധത്തിൽ ജീവിക്കുക മന്നിലാരു,
ഇതൊന്നൊഴിച്ചില്ല നരന ഭാവി
ജ്ഞാതുകി വജ്ജാൻ, നിജ ജീവിതത്തിൽ.

ഉരൈപ്പാരുരൈപ്പവൈയെല്ലാമീരപ്പാർക്കൊ-
ൻറീവാർമേ നിർക്കുംപുകഴ്

232

മഹീതലത്തിൽ സ്തുതിപാഠകന്മാ,-
രഹർന്നിശം വാഴ്ത്തിവരുന്നതെല്ലാം,
മഹാദരിദ്രന്റെ വിശപ്പുമാറും
മഹാമനസ്കന്റെ ഗുണങ്ങളെത്താൻ

ഒൻറാവുകത്തുയർന്ന പുകഴല്ലാർ
പൊൻറാതു നിർപ്പതൊൻറിൽ,

233

ഉയന്നു നിൽക്കും പുകൾ വിട്ടുവേറൊ-
ന്നു,യന്നു താഴ്ന്നുള്ള മഹീതലത്തിൽ,

വീയതഃപഥത്തിങ്കലു, മേതിടത്തും,
ലയംവിനാ നില്പതിനീല്പതെല്ലം.

നിലവരെ, നീരപകുഴാറിൻ പുലവരെ
പ്പോരാതു പുത്തേളുക

234

പരന്ന പാരിൻ മരസിമയോളം
പരക്കവേ കീർത്തിചൊരിഞ്ഞുവെന്നാൽ,
തിരിഞ്ഞു ദേവാളിയെ മാറിയും തേ
തരം ഘനം, മാനവു, മുമ്പർലോകം

നന്തംപോൽകേടും ഉളതാക്കും ചാക്കാടും
വിത്തകർക്കല്ലാലരിതു

235

ചത്തിടത്തുരു തെളിഞ്ഞു, രത്നമാ-
യുദ്ധരിച്ച ചെറു ചിപ്പിപോലെയും,
വെട്ടമായ് കെടുമിരുട്ടുപോലെയും,
മട്ടുവിജ്ഞരിലൊഴിച്ചുസാധുമാം.

ഈ പദ്യത്തിന്റെ വിശദമായ അർത്ഥം മുഖപുരയിൽ
ഈതര വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതെയുള്ളതിനുദാഹര
ണമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

തോൻറിർപുകഴൊട്ടുതോൻറുക വഹ്തിലാർ
തോൻറലിറോൻറാമൈനൻറ

236

പിറക്കിലോതൻപുകഴ് പാറുവനായ്
പിറക്കണം, വാനൊളി വാരിവീശാൻ
പിറന്നമിങ്ങായതിനൊത്തിടാഞ്ഞാൽ
പിറന്നിടാത്തുള്ളതന്നെ ഭേദം

പുകഴ് പടവഴൊതാർതന്നോവാർ തന്തെ
യികഴ് വാറെ നോവതെവൻ

237

ഒഴുക്കെഴും, പേരെടു വാണിടാനായ്
കഴിഞ്ഞതില്ലെന്നതിലല്ലവരോൻ,
വഴിക്കുമാറുള്ളവർ തന്നെ നോക്കി-
പ്പഴിക്കിക്കലത്തിന്നതിൽനൊന്തിടേണം?

വശൈയെൻപ വൈയത്താർക്കല്ലാമീശൈയെന്ന
മെച്ചം പൊരാ അ വിടിൻ 238

പ്രസിദ്ധിയാം സന്തതിയെപ്പൊരാതേ
വസിച്ചിടം മാനുഷനെ, ജ്ജനങ്ങൾ,
ഹസിച്ചിടം സന്തതിയറ്റത്താണെ—
ന്ന, സംശയം പൂർവ്വസത്തൊടൊക്കും

വശൈയിലാവൺപയൻ കുൻറമീശൈയലാ
യാക്കൈ പൊറുത്തനിലം 239

ചിരം, യശസ്സറ്റവപുസ്സ താങ്ങും
ധരാതലം, തൻപശ്ശയറ്റത്തായും,
ഉരംകുറഞ്ഞും, വിളവറ്റത്തായും,
വരുന്ന, നിത്യം തരിശിട്ടത്തായും,

വശൈയൊഴിയവാഴ വാദേ വാഴ്വാർ ഇശൈയൊഴിയ
വാഴ്വാദേ വാഴാതവർ 240

കീർത്തിഭംഗമിയലാതെ വാഴുവോൻ
മാത്ര, മെങ്ങു മുയിരോടെ വാണവൻ:
കീർത്തിയാമുയിരുവിട്ടു വാഴുവോൻ
ചത്തെന്നീറു നടമാടിടം പിണം.

സന്യാസശുദ്ധർമ്മം—വൃതം

അധികാരം ഇരുപത്തിഅഞ്ച്

അരുളുടെമൈ—കാരണ്യഗുണം

അരുചെൽവം ചെൽവത്തുറചെൽവം പൊരുചെൽവം
പൂരിയാർക്കുണ്ടു മുള 241

ഐശ്വര്യമെന്നതെതിലും ഭൂവിസത്യമായോ—
രൈശ്വര്യമിന്നരുളിനാലുളവായതത്രേ,
സമ്പത്തിലന്യമെന്തുമിങ്ങുവരാമെളപ്പ,
മിമ്പം കൊടുക്കാതിന, പ്രജനത്തിനുംകേരം

നല്ലാരാനാടിയരുളാരക പല്ലാരാ—

റേരിനു മഹ്തേതുണ്ണൈ.

242

നന്മയ്യയൻ കരുണാനിധിയായ് വരാനീ
സന്മാഗ്ഗമൊന്നവരമേവനമീജഗത്തിൽ
മേന്മൽ പുരാണമിതിഹാസവുമെത്രപാത്തു—
മിത്താഗ്ഗമേ, ഇണമനുഷ്ടന, മീശപനും.

അരുചേർത്ത നെഞ്ചിനാർക്കീല്ലെയിരുചേർത്ത

വിന്നാവുലകം പുകൽ

243

ഇരു നിറഞ്ഞിടറിന്നുറവാകമാ—
മരണഭൂമിയിലേറിയ ജീവിതം,
കരുണയിൽ കിളിതും ഹൃദയം പര—
ന്നരുകുമെന്നവനില്ലൊരു കാലവും,

മനയിരോമ്പിയരുളാരവാർക്കീല്ലെൻപ—

തനയിരഞ്ചും വിനൈ

244

കരുണയുള്ളിലുയർന്നിരേതിനും
ശരണമേകിടുവാനിടരേതിലും
ഉയിർഭയംവരുവാനിടയില്ല. നിർ
ഭയമവനമരം ഭൂവിയെങ്ങുമേ,

അല്ലലരുളാരവാർക്കീല്ലെ വളിവഴക—

മല്ലന്മാണാലകരി.

245

ഉയിരിനാശ്രയമായ് കരുണാതുതം
ചൊരിയുവാനിടമുണ്ടുലകെങ്ങുമേ,
പെരിയ കാരനിണങ്ങി, വിശാലമായ്,
മരുവുശ്ശിയിതിന്ന നിദർശനം.

പൊരുണികിപ്പൊച്ചാത്താരെൻപരരുണികി

യല്ലവൈ ചെഞ്ചൊഴുകുവാർ

246

പൊരുളുതന്ന സുഖത്തിനു പാത്രമായ്
മരുവിടാതമരുന്നവനോർക്കിലോ,
അരുളുവീട്ടരുതാത്തവചെയ്തു, മുൻ
പൊരുളൊഴിഞ്ഞു ജനിച്ചവരാണെടോ

അരുളില്ലാർക്കുവും ലക്ഷ്മിപ്പെ പൊരുളില്ലാർ—
ക്കുവും ലക്ഷ്മില്ലാതിയാക,

247

പൊരുളുവിട്ടവനില്ലിഹലോകജീ—
വിതസുഖങ്ങളൊരിക്കലുമെന്നപോൽ
അരുളുവിട്ടവനത്ര പരത്തിലും
വരുകയില്ലൊരുസൗഖ്യവുമോക്കുണം

പൊരുളൊരാൾ പുപ്പുരൊരുകാലരുളൊരാ—
രൊരാൾ മറൊരുതലരിതു

248

പൊരുളൊരിക്കൽ നശിക്കുകിലുംവരാം
തീരിയെ മാനുഷനുഴിയിലെങ്കിലും
കരുണയറവനറതുതന്നെ പി—
ന്നരുതുമീളുവതിന്നൊരുമാറ്റവും

തെരുളാതാൻ ചെയ്തപ്പൊരുൾ കണ്ടൊരാറേരരി
നരുളാതാൻ ചെയ്തുമരും

249

ജ്ഞാനംതരിവുമറിയാത്ത നരന സത്യ—
ജ്ഞാനോദയം വരുകിലായതുപോലിരിക്കും
കാരണ്യമൊട്ടുമിയലാത്ത നരൻ നടത്തി—
പ്പോരുന്ന ധർമ്മമതുമെന്ന ധരിച്ചിടേണം.

വലിയാർമുററന്നെ നീനൈക്കതാൻറന്നിൻ
മെലിയാർമേർ ചെല്ലുമിടത്തു

250

തന്നിലുംചെറിയവന്റെ മുമ്പിലായ്
നിന്നിടുന്ന സമയത്തുറയ്ക്കണം
തന്നിലും വലിയവന്റെ മുമ്പുതാൻ
നിന്നിടുമ്പൊഴുതെഴുന്നതൻനില.

അധികാരം ഇരുപത്തിയാറം

പുലാൻമരുത്തൽ—പിണവർജനം

കഴിഞ്ഞ അധികാരത്തിൽ കരുണയുടെ മഹിമയെപ്പറ്റി
പ്പറഞ്ഞു. ഇനി കരുണ ആർജിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ആദ്യ
മായി മാംസവർജനത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു.

തന്നുൻ പെരുക്കർകുത്താൻ പിറയുനൺപാ-
നെങ്ങനമാളുമരുൾ.

251

തന്നടനുവലുതാക്കിടുവാനാ-
യനുമൊന്നിനെ ഹനിച്ചതുകൊള്ളും
ധനുമാമുടലുറത്തു ഭൂജിക്കും
മന്നനിൽ, കരുണയെങ്ങനെയാളും?

പൊരുളാട് ചീ'പോററാതാർക്കിലെയരുളാട് ചി
യാങ്കിലല്ലെ യുൻറിൻപവർക്കു

252

പോററിക്കായൊരു ധൂതന.മത്ഥം
പററിനിന്നയങ്കിലുതുപോലെ,
അറജീവനതകും ജഡമുണ്ടോ,
നറതന്നുടലുനിഷ്പ്രഭമാകും

പടൈകൊണ്ടു ന്നെഞ്ചുംപോനൻറുക്കാതൊൻറ
നടൽചുവൈയ്ക്കുണ്ടാർമനം

253

വാളെടുത്തു പടൈകൊണ്ടവനുള്ളും
കോളതെറ്റിയിളകുന്നതുപോലെ
കൊന്നുതിന്നരുചികൊണ്ടവനും തൻ
നെഞ്ചിലുള്ളനെറിയൊക്കെ നശിക്കും.

അരുളല്ലതിയാതെനിർകൊല്ലാമെ കോറൽ
പൊരുളല്ല തവ്വുൻറിനൽ

254

ഏതിനും കരുണയററതറം കൊ-
ല്ലാതെ കൊല്ലുവതു ജീവിയെയൊരും;
കൊന്നതിന്റെ പിണമുണ്ണുവതുംനര-
കുന്നതില്ലെവനമെണ്ണിയനേട്ടം

ഉണ്ണാമെയുള്ളതുയിർനിലെ യുനുണ്ണ
വണ്ണാത്തൽചെയ്യാതളു

255

ദേഹത്തെയുണ്ണാതെയിരുന്നവെന്നാൽ
ദേഹിക്കു നീണ്ടാര നിലനിന്നുപോരാം
ദേഹമുറിച്ചുണ്ടുവളന്നെഴും തൻ
ദേഹത്തിനും കേടിഹ സംഭവിക്കും.

തീൻപൊരുട്ടാർ കൊള്ളാതുലകെനിൻയാരും

വിലൈപ്പൊരുട്ടാലുൻറുവാരിൽ 257

തിന്നുന്നതിന്നായൊരു ജന്തുവേയും
കൊന്നുന്നതില്ലാതിഹ വന്നുവെന്നാൽ
ഉണ്ടാകയില്ലഴിയിലാമിഷ്ഠത്തെ—
ക്കൊണ്ടാടുവാനാളുകൾ, വില്ലുവാനും

ഉണ്ണാമെ വേണ്ടും പുലാത്തൽ പിറിതൊൻറൻ
പുണ്ണുതണർവാപ്പൊറിൻ 257

അന്യജീവിയെയെടുത്ത പുണ്ണുനാം
തിന്നിടും, പലലമെന്നറിഞ്ഞിടിൽ,
പിന്നെ നാമുയിരരുത്തേഴും ജഡം—
പ്പുണ്ണ തിന്നുവരുമെന്നതെന്തവം?

ചെയിരിററലൈപ്പിരിന്ത കാട് ചിന്യാരുണ്ണാ—
രുയിരാററലൈപ്പിരിന്തവുൻ 258

മായയാം കൊടിയ കൂരിരുട്ടുപോയ്,
കായമററ, നിജകാഴ്ചയുള്ളവൻ
ഞായ്, മിന്നയിർ വെടിഞ്ഞൊരൊച്ചിലായ്
ചിയു, മീശവമശിപ്പതില്ലൊടോ

അവിചൊരിന്തായിരംവേട്ടലിനൊൻറ
നയിർചെകുത്തുണ്ണാമെ നൻറ 259

യജ്ഞമായിരമതും, ഹവിസ്സിനാൽ,
സഞ്ചയിച്ച സുകൃതത്തിലും തുലോം
മെച്ചമാണയിരിനെപ്പിരിച്ചതിൻ
മിച്ചമായ ജഡമുണ്ടിടായ് കിലോ,

കൊല്ലാരു പുലാലൈമരുത്തോന്നൈക്കൈക്കൂപ്പി
യെല്ലാവുയിരുത്തൊഴും. 260

ഹിംസയാർക്കുമരുളാതിരിക്കുവാൻ
മാംസമുണ്ണുതൽവെറുത്ത മർത്യനെ

അസ്ഥികാക്കുമയിരിനു തുല്യമാം
 വസ്തുവെന്നു തൊഴുമേതു ജീവനും
 താൻ, ഏതുയിരുകളെപ്പേണന്നുവോ ആ ഉയിര
 കരക്കായിരായിരിക്കും.

അധികാരം ഇരുപത്തിയൊഴു്

തവം—തപസ്സു്

ഉററനോയ്നോൻറലുയാർക്കുറക്കുൺ ചെയാമെ
 യറേതവത്തിക്കുരു

261

തനിക്കുചേരും ദുരിതങ്ങളെല്ലാം
 തനിച്ചു നിന്നതു പൊറുപ്പു,തൊപ്പം,
 ജനിച്ചൊരാമന്നയിരേതിനും തീ
 നിനച്ചിടാതുളളമേ. തപസ്സാം

തവമുന്തവമുടൈയാർക്കാകുമവമതനെ
 യഹ് തിലാർ മേർകൊറവതു

262

തപസ്സുമിങ്ങുതമ,മോക്കിലുള്ളിൽ
 തപസ്സിനൊക്കും ഗുണമുള്ളവർക്കേ,
 തപോഗുണംവിട്ടുവ,നായതിന്നായു്
 തപിക്കിലാക്കേപമതിന്നമാത്രം.

തുറന്താർക്കുതുപ്പുരവുവേണ്ടി മറന്താർ കൊൽ
 മറൈയവർകടവം

263

മുററും തുറന്ന മുനിമാക്കുതപസ്സിനൊട്ടും
 തെറൊതെനിന്നുപചരിക്കണമെന്നമട്ടിൽ
 ചുററുംഗുഹസ്ഥർ തപമെന്നതുവിട്ടു, തെറൊ
 തേറുള്ള കുത്തമഖിലം ഭൂവിചെയ്തിടുന്നു.

കുന്നാർതെറലുമുവന്താരൈയാക്കുലു—

മെണ്ണിതവത്താൻവരും

264

ശതക്കുളായവരെയുഴിയിൽനിഗ്രഹിച്ചും
മിത്രങ്ങളായവരെയൊക്കെയനുഗ്രഹിച്ചും
ചിത്തം നിനച്ചപടി താപസനെത്തുമൊക്കും
ചിത്രം തപസ്സിനെഴുമുക്കമപാരമല്ലോ

വേണ്ടിയവേണ്ടിയാക്കെയ്ലാർ ചെയ്തവ-

മിണ്ടുമയലപ്പടം 265

താനേ തപസ്സുതളമാർക്കുമടുത്തജനം
താനാഗ്രഹിച്ച ഫലമൊക്കെയുമായതിനാൽ
നന്നിത്തപസ്സുഗ്രഹവൃത്തിയിലുള്ളവനും,
മീനും, ഗ്രഹത്തിലുയരുന്ന തപോപപീഠം.

തവഞ്ചെയ്വാർ തങ്കമഞ്ചെയ്വാർ മറെറല്ലാ

രവഞ്ചെയ്വാറാചെയ്യുപട്ടു 266

ഓർത്താൽ തപസ്സുശരിയായി നടത്തുവോൻതൻ
കർത്തവ്യകർമ്മമീഹ ചെയ്തവനായ് വരുന്ന,
ചിത്തേന്ദ്രമാശയതിൽ മാനുഷജീവിതത്തെ-
ക്കോർത്തിട്ടുവെന്ന പിഴചെയ്തിട്ട, മന്യരെല്ലാം.

ചുടച്ചുടരും പൊൻപോലൊളിവിടുത്തവ-

ച്ചുടച്ചുട നോർക്കിപ്പവകു 267

കായുംതോറുംവെളിയിലൊളിവി-
ശുന്നതകത്തിനെപ്പോൽ
കായുംഹൃത്തങ്ങുകീയുതകി
ത്താണ സംശുദ്ധമാകും,
മായും ദുഃഖക്കരകര, മനവും,
ബുദ്ധിയുംവിട്ടു, മോളിൽ
പായും ജ്യോതിസ്സുതളമരുളാ-
നന്ദ നിത്യപ്രകാശം !

തന്നയിർതാനറപ്പൊറാനെയേനെയ

മന്നയിരെല്ലാത്തൊഴും 268

തന്നുള്ളിലനൃത്തം കണക്കു, തന്നെ-
യനൃത്തിലും, തന്മയമാക്കിവിച്ചു

താനറബോധത്തൊടുവാഴുവോനെ—
ത്താനേ തൊഴും മന്നയിരാകമാനം.

കുറങ്കുതിത്തലുകെകൂട്ടനോറലി—
നാറററലൈപ്പട്ടവക്ഷ 269

മനം, തപം തന്നിലഴിഞ്ഞവനെ—
ക്കുനിച്ചിടാനന്തകനും പ്രയാസം,
ജനിച്ചപോലിങ്ങുമരിച്ചവീഴും
വീനയ്ക്കുവൻ പിന്നൊരുപണ്ടമല്ലേ.

ഇലർപലരാകിയ കാരണാനാർപാർ
ചിലർ പലർ നോലാതവർ 270

ഇല്ലെന്നുവന്ന ദൂരകൊണ്ടു തപിച്ചിടുന്നോ—
രല്ലോ ജഗത്തിലമരുന്നവർ ഭൂരിപക്ഷം.
ചൊല്ലാം തപോഗുണമയന്നുവരല്ലമായ
തില്ലെന്നുവന്ന ജനമേറെയുമാകയാലേ

തനിക്കേർപ്പെടുന്ന ഇടമകളെ സ്വയം പൊറുത്തുകൊ
ള്ളുകയും ഇനിയൊരു ജീവിക്കു ഇടരുന്നിടവരുത്താതെ യിരിക്കു
കയുമെന്ന തപസ്സുള്ളവർ കുറവായതിനാൽ ഈ ലോകവാസിക
ളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ദുഃഖികളായിരിക്കുന്നു.

അധികാരം ഇരുപത്തി എട്ട്

കൂടാകഴക്കും—നിഷിദ്ധാചാരം

വഞ്ചമനത്താൻ പടീരൊഴുക്കും പുതക—
ളെത്തുമകത്തേനകം 271

വഞ്ചകനു നിജനെഞ്ചിലെപ്പൊഴും
സഞ്ചരിക്കു മപചിന്ത കണ്ടുടൻ,
പുഞ്ചിരിക്കു മകമേ, യവന്റെമെയ്
സഞ്ചയിച്ചു, പരപഞ്ചഭൂതവും.

വാന്യർത്തോരമെവൻ ചെയ്യതന്നെഞ്ച

ന്താനറി കുറപ്പടിൻ

272

ഉണ്മയെന്നകമറിഞ്ഞതും മറ
ച്ചാത്തവഞ്ചനയിലുള്ളതാഴുകിൽ,
വിൻമുഖം വരെയുയർന്ന നന്മയും,
മേന്മയററിഹ, നിലം പതിഞ്ഞിടും.

വലിയിനിലൈമെയൊൻ വല്ലഭവം പെററം

പുലിയിന്റൊൽ പോർത്തു മേയ്ന്തററ

273

യമന്നൈവെല്ലം നില നേടിക്കാതി
യമിക്കെഴും വേഷവിധാനമെന്നേ?
പുലിത്തൊലിച്ചട്ടയണിഞ്ഞു, കാലി-
ക്കലം, തുണം മേഞ്ഞതിനൊപ്പമാകും.

തവമരണല്ലവൈ ചെയ്തൽ പുതൻമരൈതു

വേട്ടുവൻ പുട്ചിമിഴ്ത്തററ

274

സന്യാസവേഷത്തിൽമറഞ്ഞൊളിച്ചി-
ട്ടന്യായകൃത്യങ്ങൾ നടത്തിയാലോ,
വന്യാന്തരത്തിൽ, പരവം കുറിച്ചാ,
വന്യേചരൻ പക്ഷി പിടിച്ചൊപ്പാം

പറററൈമെൻപാർ പടിറൊഴുക്ക മെറൈറൈ

ന്റേറതം പലവുന്തര

275

മനമൊരുവനു പറററൈനു ചുത്താനടിച്ചാ-
ലനുവേമതു പററിപ്പോയിടും പെട്ടപാടേ;
മന,മിതി, വഴിതെറിപ്പോയ തായുരത്തപിച്ചി-
ട്ടിനിയൊരു ഗതിയററം കേഴുവോരുണ്ടനേകം

നെഞ്ചിറററവാർ തുറന്താർപോൽവഞ്ചിത്തു

വാഴ്വാരിൻകുണാരിൽ

276

മുഴുതല്ലൊരുവ,നെങ്കിലും സ്വയം,
മുഴുതവെന്നു നടമാടിയെങ്ങുമേ,

മർത്തൂരിൽ ചരികൾചെയ്തുപോരുവോ-
 നൊത്ത മറെറാരു കരോരനീല്ലെടോ

പുറങ്കൻറികണ്ടനെയരേനു മകങ്കൻറി
 മൂക്കി കരിയാരുടെത്തു. 277

പുറവശമതുപാത്താലോമനപ്പൊന്നിനേറും
 നിറമൊടു പടതല്ലും മേനികൊണ്ടാത്ത ശോഭം,
 മറുവശമിരുളായും കണ്ടിടാം, കൊച്ചുകുന്നി-
 ക്കുരുവിനു കരിമൂക്കിൽ, പററിനില്ക്കുന്നപോലെ

ജനത്തതുമാശാക മാണ്ടാർ നീരാടി
 മറെറെന്തൊഴുക മാന്തർ പലർ 278

കൊടുമകൾ പലതും ചെയ്തിന്നിയും ചെയ്തിടാനായും
 കൊടുമറ, മുനിവേഷം തന്നിലേമുങ്ങിനിന്നും,
 കടവുളുവടിവായ് വന്നെന്നവണ്ണം തനിക്കു-
 ഇളവുക, ഉതിഭ്രം, കാട്ടുവോരുണ്ടനേകം

കണ്ടൈകൊടിതീയാഴ്കോടു ചെവ്വിതാങ്കന
 വിനൈപടു പാലാർകൊളൽ 279

കാണുന്നതിന്നു കണചെച്ചൊടിരുന്ന്, മയ്യോ
 കാണിച്ചിടുന്ന പിണിയാരു സഹിച്ചുനിൽക്കാൻ
 കാണാൻ വളഞ്ഞുമൊരു വീണ മനോഹരംനാം
 കാണേണമേതുചെച്ചൊരു വൃത്തിയിൽ താൻ.

മഴിത്തലും നീട്ടലും വേണ്ടാവുലകം
 പഴിത്തതൊഴിഞ്ഞുവിടിൻ, 280

കെട്ടിപ്പടുത്ത ജടനീട്ടുകവേണ്ട, രോമ-
 മൊട്ടും വഴിച്ചു നറുമുണ്ഡനവും മുനിക്കു്
 കയ്യും പീഴച്ചു തപ,മെന്നു മഹാജനം, കൈ-
 കൊട്ടിച്ചിരിപ്പുവതിനായിടനലുകിടാഞ്ഞാൽ

അധികാരം ഇരുപത്തൊൻപത്

കള്ളാമൈ-നിർവ്യാജനം

എള്ളാമൈ വേണ്ടുവാനെൻപാനനെത്തൊൻറ-
കള്ളാമൈ കാക്കത്തന്നെഞ്ചു 281

കുറംപെടാതേ ഭവമുക്തിനേടാൻ
പാറുന്ന ജിജ്ഞാസയിൽ വാണിടുന്നോൻ
മററുള്ളവർക്കുള്ളതിലാണിലും, താൻ.
പറരാതെ സൂക്ഷിക്കുക തന്റെരയുള്ളും,

ഉള്ളത്താലുള്ളപ്പുന്തിതേ പിറൻപൊരുളെ
ക്കള്ളത്താർ കൊറവേ മെനൽ 282

ഉള്ളത്തിനാൽ ചെററനിനയ്‌പതും കേ-
ളെള്ളോളമെന്നാകിലുമെത്രനീചം.
കള്ളത്തൊടന്യങ്ങളെതും ഹരിക്കാ-
നുള്ളോരുപായങ്ങൾ വചിച്ചിടാമോ

കളവിനാലാകിയ വാക്കമളവിറ-
ന്താവതുപോലക്കെടും 283

കള്ളത്തിലുണ്ടായൊരു മേന്മയേതും
വെള്ളത്തിലായ് പോയിട്ടമെന്നു ഞായം
സമ്പാദ്യമൊന്നാദ്യമിരിക്കിലും പിൻ,
മുമ്പേ തനിക്കുള്ളതുമസ്തമിക്കും!

കളവിൻകട്കൻറിയകാതൽ വിളൈവിൻകുൻ
വീയാവിഴമന്തരം 284

കള്ളം നിനച്ചോരുവിധം നടത്താൻ
കൊള്ളുന്നമോഹം ഫലമാകിലും പിൻ,
പൊള്ളംഫലം മൂത്തു കരിഞ്ഞിടുമ്പോൾ
കൊള്ളാത്തതായ് വന്നിടുമാത്തിയാക്കും

അശുരുകരുതീയൻപുടൈയരാതൽ പൊരുരുകരുതി
പൊച്ചാപ്പാർപ്പിർകണിൽ 285

അയ്യംപൊതിച്ചന്യൻ നാശമൊന്നും
ചിത്തത്തിലോരുന്നവനസ്തലബ്ധം,
സ്നേഹം സമസ്സൃഷ്ടികളോടു കാട്ടാൻ
ദോഹിച്ചിടത്തുറിയ ദൈവയോഗം.

സർവ്വസമൃഷ്ടികളോടും തുല്യമായിത്തോന്നുന്ന
അഖണ്ഡപ്രേമനെന്ന ഈശ്വരസ്വരൂപമെന്ന വിവക്ഷ

അളവിൻകണിൻറാഴ്കലാരാർ കളവിൻകറ
കൻറിയ കാതലവർ 286

നിത്യം ഹരിക്കുന്നതിലുറബലശ്ശം—
ശ്രദ്ധൻ, തന്മാനവനീതിയോ. പിൻ
പുതമചിക്കിണങ്ങും മനുധർമ്മോ, സൽ
കൃത്യങ്ങളോ, കണ്ടിട്ടുവാണസാധ്യം

കളവെന്നങ്കാരവിവാൺമൈയളവെന്നു—
മാറൽ പുരിന്താർ കണിൽ 287

ഹരിച്ചിട്ടും ശീലമുരുകിയുള്ളും
കരുത്തിരുണ്ടേറി വരുന്ന മൗഢ്യം
ഇരുന്നിടാ സൃഷ്ടിരഹസ്യമെല്ലാ—
മറിഞ്ഞവൻ തന്നെയുള്ളിലൊട്ടും

അളവറിന്താർ നെഞ്ചത്തറംപോലെ നിർകു—
കളവറിന്താർ നെഞ്ചിർകരവു 288

സ്നേഹംസമസ്സൃഷ്ടികളോടുകാട്ടും
ദേഹിക്കു ധർമ്മോദയമെത്തിട്ടുംപോൽ
മോഹം പരസ്വത്തിലുണർന്നദിക്കും
ദ്രോഹിക്കദിക്കുന്നിതു കൂരിരുട്ടും.

അളവല്ല ചെമ്പ്താങ്കേ വീവർകളവല്ല
മറൈയതേറാതവർ 289

നേരുള്ളതെങ്ങും കണികണ്ടിടാതേ
നേരററതേ കണ്ടുവരും മനുഷ്യൻ

നേരം മുടങ്ങാതെ പരന്ന നാശം
നേരുന്നതിനൊത്തു സ്വയം നശിക്കും

കരവാർക്കത്തുള്ളുമുയർ നിലെ കള്ളാർക്ക
ത്തള്ളാതുപുത്തേളിലടി

290

മായം നടത്തുന്ന മനുഷ്യനോ, താൻ
കായത്തിനാപത്തു സ്വയം ഭവിക്കും
മായം വെടിഞ്ഞുള്ള നരൻ സ്വജീവാ
പായം ഭവിക്കാത്തയിടത്തുചെല്ലും

അധികാരം മുപ്പതു്

സത്യസന്ധത

വായ് മെയെനപ്പട്ടവതിയാതെനിൻ യാതൊൻറ-
തീമെയിലാത ഹൊലൽ

291

സത്യസന്ധത,യെതെന്ന ചൊല്ലീടാ-
മിദ്ധരിത്രീയിലൊരൊറ്റ ജീവനും.
ഏതിടത്തുമൊരു ദോഷവും വരാ-
തൊത്ത തുമൊഴിയുരച്ചിടുന്നതാം

പൊയ് നെയ്യും വായ് മെയിടത്ത പുരെ തീർത്ത-
നനെ പയക്കുമെനിൽ

292

സത്യമൊഴികൾക്കുമുണ്ട,തിൻ
സത്യസന്ധത ശരിക്കു നോക്കിയാൽ,
മറ്റൊരുത്തൻ വരുന്ന സങ്കടം
തട്ടിമാറാവതിനായ് ഫലിച്ചിടിൽ

തന്നെഞ്ചറിവതു പൊയ്ക്കു പൊയ്ത്തപി-
ൻറന്നെഞ്ച തന്നെ ചൂടും

293

അനൂരാജമറിയില്ലയെന്നുറ-
ച്ചൊന്നുമോതരുതസത്യമാരുമേ.

ചെന്നതന്യനറിയുന്നതിന്നു മുൻ
തന്നെയിങ്ങിതു ചുടുന്നു തന്മനം

ഉള്ളത്താർ പെയ്യാതൊഴുകിനലകത്താ-
രുള്ളത്തുള്ളല്ലാമുള്ളൻ 294

മായമൊന്നു മകതാരിലോത്തിടാ-
തായമട്ടിലമരുന്ന മർത്തുനെ.
ആയപോലെയുലകം വണങ്ങിടാ-
നായണച്ച ഹൃദയത്തിൽ വച്ചിടും

മാനത്തൊടു വായ്‌മൈയീറവത്തൊടു
താനഞ്ചയ്‌വാരിറവലെ 295

രക്ഷയായി മനുജനെഴുംമന-
സ്സാക്ഷിതൻ നിലമറച്ചിടാതെ തൻ
സത്യമോതുവതു നീത്യദാനമോ-
ടൊത്തവൻതപമതിന്നു മുത്തമം

പെയ്യാമെയന്ന പുകഴില്ലെയെയ്യാമൈ
യെല്ലാവരമുത്തരം 296

പൊയ്‌വിടുന്നതിലുമേറെ നല്ലതായ്‌
കൈവരാനിതര കീർത്തിയില്ലെടോ
പൊയ്‌വരുത്തൊരിടമെത്തിടും സ്വയം
പെയ്യാവാൻ മനുജധർമ്മമേ

പൊയ്യാമൈ പൊയ്യാമൈയാകിനറം പീറ
ചെയ്യാ മൈ ചെയ്യാമൈ നൻറ 297

സത്യസന്ധതയതിന്നു വേണ്ടി നീ,
സത്യസന്ധത പുലർത്തുമെങ്കിലോ
മർത്യധർമ്മിഹ ചെയ്തിടാതെയും
കാത്തുചെയ്തു ഫലമെത്തിടും സ്വന്തേ

പുറത്തുയ്‌മൈ നിരാനമെയുമകത്തുയ്‌മൈ
വായ്‌മൈയാർ കാണപ്പിടും 298

ബാഹ്യമായുടലിനേർപ്പെട്ടും മലം
മരീടം സലിലസേചനത്തിനാൽ
സത്യമാം ജലമതിൽ കുളിപ്പതീ-
ന്നൊത്തകത്തെ മലവും മറഞ്ഞിട്ടാ

എല്ലാവിളക്കും വിളക്കല്ല ചാൻറാക്കും -

പ്പൊയ്യാവിളക്കേ വിളക്കു

299

ചൊല്ലുവാനിഹ വിളക്കേതും വിള-
ക്കല്ല, തന്നിഴലിലല്ലകാണുകേടോ
പൊയ്ക്കുറന്നൊരു മനോവിളക്കു, തൻ
മെയ്യിനും വെളിതരുനു സർവ്വഭാ

യാമെയ്യാക്കുന്നുവറുളിപ്പെഴയെന്നെത്തൊൻറും
വായ് മെയി നല്ലപിറ

300

എത്രയോ പലതു ഞാൻ പഠിക്കിലും,
ചിത്ത, മോക്ഷവതിനൊന്നുമില്ലേടോ,
സത്യസന്ധതയൊഴിഞ്ഞു, വേറെയി-
ങ്ങുതമം മഹിതരത്നമാം ഗുണം.

അധികാരം മുപ്പത്തിഒന്ന്.

അക്ഷുബ്ധത

—o—

ചെല്ലിടത്തു കാപ്പാൻ ചീനകാപ്പാനല്ലിടത്തു
കാക്കിനെൻ കാവാക്കാലെൻ

301

ചെല്ലുന്നിടത്തെങ്ങുമടക്കിടുന്നോ-
നല്ലോ സഭാ കോപമടക്കിടുന്നോൻ,
ചെല്ലാത്തിടത്തായ തടക്കിയാലെ-
ന്തില്ലെങ്കിലെന്നൊന്നു വരാനമില്ലേ.

ചൊല്ലാവിടത്തു ചീനന്തിതു ചൊല്ലിടത്തു
മില്ലതനിറിയ പിറ

302

ചെല്ലാത്തീടത്തോങ്ങിയ കോപമെന്നും
 ചൊല്ലാത്തതാണെന്നറിയും ഫലത്താൽ
 ചെല്ലുന്നിടത്തുശകളോടു കാട്ടി-
 കൊല്ലുന്നതിൻ മേലൊരു നീചമില്ലേ

മറത്താൽ വെകളിയെ യാർമാട്ടുനിയ
 പീറത്തലതനാൻവരും.

303

കോപംനിമിത്തം നരനൊട്ടനേകം
 താപങ്ങളുണ്ടായ് വരുമായതിനാൽ
 കോപം മറന്നിടുകീ, ലാരിലും, ത-
 ന്നാപത്തതിന്നൊപ്പമൊഴിഞ്ഞുമാറും
 നക്കെയുമുവക്കെയും കൊല്ലുഞ്ചീനത്തിർ
 പക്കെയുമുള്ളവോ പിറ

304

സുഖം മനുഷ്യനു മുറയ്ക്കുന്നതുകും
 മുഖപ്രസാദത്തെയുമായതൊപ്പം
 മനം പെരും മംഗളവും ഹനിക്കും
 ചിനം, ചിനംപോലൊരു ശത്രുവില്ലേ

തന്നെത്താൻ കാക്കിർ ചിനംകാക്ക കാവാക്കാ-
 ററന്നെയേ കൊല്ലുഞ്ചീനം

305

തനിക്കുതാൻകാക്കണമെന്ന വിചാൻ
 നിനച്ചിടും കോപമൊഴിച്ചുവയ്ക്കൂ
 നിനയ്ക്കിലിനല്ലവിടല്ലവും മേൽ
 ഹനിച്ചിടും തന്നെയുമന്യരേയും.

ചിനമെന്നുമാത്രം താക്കുകൊല്ലിയിനമെന്ന-
 മേല്പെടുന്നെ പൊച്ചുടും

306

ഏരിച്ചിടും തീയിതുന്നെന്നയാലും
 പരന്നടുത്തുള്ളവനെക്കരിക്കും
 അടുത്തിടും ബന്ധുജനങ്ങൾ തന്നിൽ
 പെരുംനരും മൈത്രിയുമിരിക്കുവാരൻ

ചിനത്തെപ്പൊരുളെൻറ കൊണ്ടവൻകേട്ട
 നീചത്തരൈന്താൻ കൈപിഴയൊതററ.

കൂട്ടന്നുതൻകോപമതെന്നുവന്നാൽ
 കൂടെപ്പിറപ്പായിടത്തും പിറക്കും
 മുട്ടൻ നിലത്തോങ്ങിയടിച്ചുകയ്യിൽ
 തട്ടാതിരിക്കില്ലിടരെന്നപോലെ

ഇന്നരരിതോയ് വന്നവിന്നാ ചെയിനും
 പുണരിൻ വെകളാമെന്നൻറ 308

കത്തും നെരിപ്പിന്നിടത്തും തനിക്കു
 ചേർത്തുകിലും കോപമുയർത്തിടായ്ക
 ഏതുതരിടും ദുഃഖജലത്തിനാൽ മേ-
 ലുറുത്തീകെട്ടം. നിശ്ചലനായിരുന്നാൽ
 ഉള്ളിയവെല്ലാമുടനെയ്തുമുളുത്താ-
 ലുള്ളാൻ വെകളിയെന്നിൻ 309

ചിത്തം പിളർക്കും വിധമായ് പിറക്കും
 ചിത്തം പിറക്കാതെ മറക്കുമെങ്കിൽ
 ചിത്തം നിനയ്ക്കും പടിയനുമെല്ലാം
 മൊത്തം ഫലപ്രാപ്തിയിലെത്തിനില്ക്കും
 ഇറന്താരിറന്താരനെയർ ചിറത്തെ-
 തുറന്താർ തുറന്താർ തുണൈ 310

ക്രോധോദ്ധനോ ജീവനൊടേയിരുന്നും
 ബോധംവിനാ ചത്തവനൊപ്പമത്രേ:
 ക്രോധോജ്ജ്വലിതൻ സർവ്വമറത്തുവാഴും
 ബോധേശ്വരൻ മാമുനിയുലുനത്രേ

അധികാരം മുപ്പത്തിരണ്ടു്.
 ദ്രോഹവൃത്തിവിഹീനത

ചിറപ്പിറച്ചെൽവം പെരിനും പിറർക്കിന്നാ
 ചെന്താമൈ മാശററാർ കോരം 311

ഏന്തിനും കഴിയുമാറുശേഷിയു-
 ബന്തമരൊരുവനെനിരിക്കിലും
 നൊന്തനൃത വരുത്തിടാത്ത താ-
 നെന്തിലും വിഹിതമുത്തമർക്കെടോ

കുരുത്തിനാപെയ്യവക്കണ്ണ മരുത്തിനാ
 ചെയ്യാമെ മാശറാർ കോരം

312

തന്നൊടന്നുനെതിരറ വൈരമോ-
 ടിനചെയ്ത പിഴുതന്നിലും, പരം
 വീണവായ്പ് പകനിനച്ചിടാത്ത താ-
 നെന്നു മുക്കുമെ പൊത്തിനാശ്രയം

ചെയ്യാമർചെറാർക്കു ചിന്നാതചെയ്ത പി
 നയ്യാവിഴമം തരം

313

താനൊരുത്തനപകാരമൊന്നുചെ-
 യ്യാനൊഴായെയുമവൻ വരുത്തിടും
 തീതിലും പകവിട്ടു, വിടായ്കിലി
 ഹേതുവിൽ ചെറുമനസ്സുമേറെമേൽ

ഇന്നാചെയ്യാരെയാരുത്തലവർ നാണ
 നനയച്ചെയ്തു വിടൽ

314

കുറമിന്നെരുവനേറിവച്ചുതീ-
 ന്നറശിക്കുയുടനേ കൊടുക്കു നീ
 ഉറനന്തയെതുമേകി, ലജ്ജയാ-
 ലറിടും പടിയവനു തരുവം

അറിവിനാകുവതുണ്ടോ പിരിതിനോയ്
 തന്നോയ്പോർ പോരാക്കുടൈ

315

അന്യവേദന തനിക്കുകൊണ്ടതെ-
 നെണ്ണിയെണ്ണിയതു മാറുവാൻ സ്വയം
 നെണ്ണിടാത്തൊരിവിങ്കലില്ലതി-
 നെണ്ണിടേണ്ട ഗുണമല്ലമെങ്കിലും

ഇന്നാവെനത്താനുണർത്തവെ തുന്നാമൈ
വേണ്ടും പിറൻ കട് പൊരു

316

അയ്യമെന്നൊരു തരത്തിൽ നാം വെറു-
ത്തായതൊന്നു പുനരെന്നിനന്ദനായ്,
ചെയ്യുവാൻ കരുതിട്ടു, കേട, തും
ചെയ്യുകിൽ തരുമുടൻ തനിക്കും

എന്നെത്താനുമെത്താൻറും യാർക്കുമനത്താനാ
മാണാചെയ്യാമൈ തല്ലെ

317

എത്രതന്നെ ചെറുതെന്നിരിക്കിലും
ചിത്തമോർത്തൊരപരാധ, മാർക്കുമേ,
ഏതിനടുത്തുമെതുകാലവും, ലവം
ചെയ്യിടാത്തതു മനുഷ്യധർമ്മം

തന്നയിർക്കിന്നാമൈ താനറിവാനെൻകൊലോ
മന്നയിർക്കിന്നാ ചെയൽ

318

ചെറുവെറേ പരന്റെ ചെയ്തിയാ-
ലേറെ, തന്നയിർ, ശരിക്കറിഞ്ഞവൻ,
എന്തിനാണിതര ജീവികൾക്കു താൻ
നൊന്തിട്ടും കൃതികൾ ചെയ്തുവതന്ധനായ്?

പിറക്കിന്നാമുർ പകർ ചെയ്തിററമക്കിന്നാ
പിർപകററാമേ വരും

319

മുന്ദു നാം വിനകൾചെയ്തു ചെയ്തു, വൻ
തുവന്ദുന വരുത്ത വയ്ക്കുകിൽ,
പിമ്പെതും പിഴകൾ ചെയ്യിടാത്തതും
തുവമിങ്ങനുഭവിക്കുവാൻ വരും

നോയെല്ലാനോയ്ചെയ്തുൻ മേലവനോയ് ചെയ്യാൻ
നോയിതൈ വേണ്ടുപാർ

320

ഇനിക്കോടിക്കണക്കുള്ളയിരകളിൽ
പെട്ടു ദുഃഖിക്കിലും കേ-

ഉളന്നും, താൻതന്നെ, താൻഷിട്ടമിടരെതിന്നും
 ഹേതുവെന്നോർത്തുണ്ടോ?
 തന്നാൽ പാടില്ല ഭുജം വരുവതിനൊരുതാ—
 ഭൂം തനി,ക്കെന്ന വിഭാ—
 നന്നുനാതകമേകാൻ തകുമൊരുവിനയും
 ചെയ്കയില്ലെന്നിനാലും

അധികാരം മുപ്പത്തിമൂന്നാം

കൊല്ലാമൈ—അഹിംസ

അറവിനെ യാമനാൻ കൊല്ലാമൈ കോറൽ
 പാവിനെ യെല്ലാത്തതും 321

പ്രധാനമാം ധർമ്മതൊന്നിനേയും
 അധിച്ചിടാത്തതൊരഹിംസയത്രേ
 അർത്ഥമേ, അഹിംസയും, മായതെന്നും
 വിശിഷ്ടം ചെല്ലവന്നാറപാപം

പകുത്തുണ്ടു പല്ലയ്ക്കോമ്പുതൻ നൂലോർ
 തൊക്കത്തവററുളെല്ലാത്തതൊ 322

പശിക്കുവോരന്യന്ത മംഗമേകീ—
 കൃശിച്ചിടും മാനവ നീതിയൊന്നേ,
 പാിച്ചൊരപ്പണ്ഡിതരേവതും ചൊ—
 ലിടുന്നതിൽ കണ്ടൊരു മുഖ്യധർമ്മം

മൻറാക നല്ലതുകൊല്ലാമൈ മററതൻ
 പിൻചാരപ്പൊയ്യാമൈ നൻറ 323

മനുഷ്യനെല്ലാത്തിലുമുത്തമം കേരം
 മനസ്സു കൊല്ലാതെയിരിപ്പതൊന്നേ
 ഘനപ്പെടും സത്യവുമിന്നഹിംസാ
 ഗുണത്തിനെച്ചാരിയിടുന്നതായാൽ,

നല്ലൊന്നപ്പട്ടവതിയാതെ നിൻയാതൊൻറു-

കൊല്ലൊരെ ചൂഴ്ന്നൊറി

324

നല്ലുതതുലകിലെന്നു കേൾക്കിലോ
ചെല്ലിക്കാതെ ചന്ദ്രജ്ജതൊന്നതാൻ
ഒന്നിനേയുമൊരു കാരണത്തിലും
കൊന്നിടാതെയമരും മഹാഗുണം

നിലെയയഞ്ചി നിത്താരുളെല്ലാകൊലെയഞ്ചി

കൊല്ലാമെ ചൂഴ്വാൻറലൈ.

325

കൂറനായ ഭൃതി, ജന്മവും ചിരം
മാററിട്ടും വലിയ യോഗിമാരിലും
നോററിടുകൊല യെന്ന ഹിംസയെ-
പ്പോററിനില്ല മദ്ധ്യേന മഹത്തമൻ

കൊല്ലാമെ മേർക്കൊണ്ടൊഴുകി വാഴ്ന്നാരുമേർ

ചെല്ലാതുയിരുണ്ണം കൂറ

326

ഉണ്ടുപോരുമുയിരെന്ന ഭൃത്യവും
തിണ്ടുകില്ല കനവികലും, സദാ
നിണ്ടുറച്ച മനമോടഹിംസയെ-
തിണ്ടിടാതെ മരുവും മനുഷ്യനെ

തന്നയിർ നിപ്പിനുഞ്ചെയ്തർക്ക താൻപിരി-

തിന്നയിർ നീക്കം വിനെ

327

തന്റെ ജീവനെ ഹനിക്കുവാനു
ത്തേറെ ശത്രുവിനു പോലുമൊരുമേ
ഉറെ ജീവനെ ഹനിച്ചുവെന്നവൻ
കുറമായ വിന ചെല്ലുപോകൊലൊ

നൻറകുമാക്കും പെരിതെന്നിനുഞ്ചാൻറകുമാ-

ക്കൊൻറകുമാക്കുകയെ

328

ജീവിയെ ബാബാ കാട്ടത്ത യജ്ഞവും
ഭാവുകും തരുമപാറമെങ്കിലും

പ്രാണനാശകര സിദ്ധിയാകയാൽ
ഹിനമെന്നു കരുതും മനസ്സികൾ

കൊല്ലെ വീനെയെരാകിയമാക്കും പുല്ലെ വീനെയർ
പുൻമൈ തെരിവാറകത്തു 329

കൊലയെത്തൊഴിലാക്കീട്ടും
കൊലയാളികളെച്ചീടും
കൊലയിൽ പുലകാണുന്നോർ
മലമെന്നു വെറുത്തിട്ടും

ഉയിരടമ്പി നീക്കിയാരെൻപ ചെയിരടമ്പിർ
ചെല്ലാത്തി വാഴ്ക്കെയവർ 330

നേരേ പണ്ടയിർ വെട്ടിമാറിയതുലം
തുമ്പം പലേ ജീവികൾ—
ക്കാരാൽ ചെയ്യാരുടുച്ചൂർ, പിന്നെയതിനെ
പ്പാടുന്ന പാടോടുതാൻ
തിരാവ്യാധികളാൽ ക്രമേണയഴുകി—
ച്ചീയും വപുസ്സോടു വാ—
ണ്ടും മുമ്പവർ ചെയ്തു പാപമുരുവാ—
യ്യതെരുമുരുന്ന പോൽ

അനികാരം മുപ്പത്തിനാലു്

നിലൈയാമൈ

നില്ലാതവരൈ നിലൈയിന എൻറണരും
പുല്ലറിവാൺമൈ കടൈ 331

കൂത്താട്ടവൈക്കുഴാത്തറേ പെരുഞ്ചെൽവം
പോക്കും അതു വിളിന്തറ 332

അർക്കാ ഇയൽ പിററുച്ചെൽവം അതുപെററേൽ
തൃക്കുപ ആങ്കേ ചെയൽ 333

നാളെ നെർ പോർ കാട്ടി ഉയിരീരു വാളതുണർവാർ പെറിൻ.	334
നാച്ചെറുവിക്കുരമേൽ വരോമുറ മേർച്ചെൻറ ചെച്ചുപ്പെടും	335
നെരുനലുളനൊരുവൻ ഇൻറിലെല്ലെയെന്നും പേരാൺമെയ്യടൈത്തിപ്പുലകു	336
ഒരുപൊഴുതും വാഴ്വതറിയാർ കരുതുപ കോടിയുമല്ല പല.	337
കടവൈത്തനിഞ്ഞൊഴിയപ്പുറപറഞ്ഞറേറ ഉടമ്പോട്ടയിരിയ്ക്കെ നരപ.	338
ഉറകവതുപോലുഞ്ചാക്കാടുകി വിഴിപ്പതുപോലും പിറപ്പ.	339
പുക്കിലമെത്തിൻറ കൊല്ലോ ഉടമ്പിന്നര തുച്ചിലിരുത്ത ഉയിർക്ക	340

ഉത്തരകാണ്ഡം - അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം

അധികാരം മപ്പത്തിനാലു്

(വൃത്തം-ഗാഥ)

അസ്ഥിരത

നശപരമെല്ലാമനശപരമാണെന്ന- നശപരമെന്തെന്നറിഞ്ഞിടാതെ, വിശ്വസിക്കുന്ന കബുദ്ധിപോൽ നിന്ദുമായ് വിശ്വത്തിലില്ല വേറൊന്നു ചൊല്ലാൻ	331
--	-----

നാടകം കാണുവാൻ വന്നവർ നാടകം
മാടിക്കഴിഞ്ഞ വാരത്തെണ്ണിറുത്

പാടേ പിരിഞ്ഞ മറഞ്ഞതുപോലെ നാ-
മാടുന്ന ഭാഗ്യങ്ങളും മറയും 332

അസ്ഥിരമീലോക ഭാഗ്യങ്ങളൊക്കെയും-
മസ്ഥിവാദങ്ങളുമില്ലവയ്ക്കും,
ഈ സ്ഥിതിയിൽ പെരും ഭാഗ്യത്തിനും ധർമ്മ-
പ്രസ്ഥാനത്താലസ്ഥിവാദമേകൂ 333

നാളെന്നു ചൊല്ലുന്ന തൊന്നുപോലായുസ്സിൽ
നീളമറിഞ്ഞു കുറച്ചൊടുവിൽ,
മീളാതെ, ജീവനരത്തു, ജഡത്തിനെ
ത്തള്ളുന്നവാനെന്നറിഞ്ഞിടേണം 334

നാവുകൂഴത്ത,ഥ തൊണ്ടയിടറവാ-
നാവുന്ന കാലത്തിനേറെ മുൻപേ,
ശാശ്വത സിദ്ധിക്കുപയോഗായു കർമ്മങ്ങ-
ളശ്വവേഗം കൊണ്ടു ചെയ്ക്കാട്ടുകൂ 335

ഇന്നലെയുള്ളതായുള്ളവയില്ലല്ലോ
ഇന്നെന്നു ചൊല്ലിക്കരഞ്ഞ മൂക്കിൽ
ഉന്നവാൻ പോരും റപരമയുടയതി-
ത്തൊന്നുന്ന ലോകമെന്നോർത്തിടേണം 336

ജീവിപ്പതെത്ര നാളെന്നതറിയാതെ
ജീവിപ്പോരുള്ളിൽ കരുതിവയ്ക്കും
കഷ്ടങ്ങൾ കോടിക്കണക്കില്ലയെണ്ണവാൻ
വയ്യാത്തമട്ടിലസംഖ്യമത്രേ 337

അണ്ഡം വെടിഞ്ഞു പറന്ന പറവയ്ക്കി-
ങ്ങണ്ഡത്തോടുള്ളൊരു ബന്ധമത്രേ
ഉണ്ടുയിരിന്നമതൊട്ടിവാഴും ജഡ-
പ്പിണ്ഡത്തിനും തമ്മിലെന്നറിയൂ. 338

മങ്ങിയറങ്ങിയപോലെ മരിപ്പു മു-
റങ്ങിയുന്നവിധം പിറപ്പും

പൊങ്ങിയുന്നിട്ടുറങ്ങുന്നതിനിട-
യ്ക്കിങ്ങുള്ളകോലമിജ്ജീവിതവും 339

രോഗാദിപീഡകളുള്ളോരുടനീനരം
ഭോഗത്തെങ്ങോതങ്ങും ജീവൻതന്റെ
ആഗമമോ, നിത്യവാസത്തിനായ് ഗേഹ
യോഗമോ, ചൊല്ലുന്നതില്ലയെങ്ങും 340

— o —

അധികാരം മപ്പത്തിഅഞ്ച്-തൂറു

— — —

യാതനിൻയാതനിൻ നീക്കിയാൻ തോതൽ
അതനിൻ അതനിൻതുലൻ 341

വേണ്ടിനണ്ടാകത്തുറക്ക തുറത്തപിൻ
ഈണ്ടിയർ പാല പല 342

അടൽവേണ്ടും ഐന്തൻ പുലത്തെവിടൽവേണ്ടും
വേണ്ടിയവെല്ലാം ഒരുക്ക 343

ഇയൽപാക്കുംനോൻപിർക്കൊൻറിനെ ഉടൈമൈ
മയലാക്കുംമറും പെയർത്തു. 344

മറുഞ്ഞൊടർപ്പാടെവൻകൊൽ പിറപ്പുറക്കൽ
ഉററാക്കുടമ്പും മിക്കൈ. 345

യാനെനതെന്നഞ്ചെരുക്കുപ്പാൻവാനോർ-
ക്കയർത്ത ഉലകും പുകും 346

പററിവിടാത്തുടുമ്പൈകൾ പററിനെ-
പ്പററിവിടാ അതവക്കു 347

തലൈപ്പട്ടാർ തീരത്തുറത്താർ മയങ്കി-
വലൈപ്പട്ടാർ മറൈയവർ 348

പററററററററ പിറപ്പുറക്കും മററ
നിലൈയാമൈ കാണപ്പെടും 349

അധികാരം മുപ്പത്തിരണ്ടാം

ഏകീകൃതം നരനിങ്ങളിവശ്ചൈവ പി-
ന്നേതേതിലൊട്ടുമൊരുപരമലരനിരിക്കും,
കാതം,മതാതി,പുളവാകിയ ദുഃഖമൊന്നും
മൃതായ,താതിലൊരുവന്നുവരാതിരിക്കും,

ആവശ്യമാർക്കുമൊരുങ്ങുവനിപ്പത്തിയെന്നാൽ സർവ്വം തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ വിളങ്ങിനിൽക്കും, ഇവയെല്ലാമെങ്ങുമൊരുപോലെ തുറന്നുവന്നായ്, കൈവന്നിടന്നു ചിരദുഃഖനിപ്പത്തി, താനേ

മാനാ,ഭീമാന,മദ,മത്സര,മാശയെന്നീ ഹിനങ്ങളെല്ലാ മൊരുമിച്ചുവെടിഞ്ഞശേഷം ഉന്തംവരാത്തവിധമിന്ദ്രിയമെല്ലാമൊന്നായ് താനെ,നടങ്ങിമരുവുന്നവനെത്തസാധ്യം?

സന്യാസമെന്ന വ്രതമോടെയിരുന്നിടാനാ-
 യൊന്നാമതുള്ളിലെഴുമാശ്വരത്തിടേണം
 പിന്നീടൊരിക്കലുണ്ടാവോളവുമങ്കരിച്ചാ-
 ലൊന്നെന്നു വീണ്ടുമവനാവ്രതമാചരിക്കു

ജിണ്ണിച്ചഴിഞ്ഞു വലയുന്ന പിറപ്പുകൊ-
 നെണ്ണനവനകലുമെന്തൊരു ഭാരമാകും
 തന്നിൽ പിന്നെത്ത ജഡബന്ധമൊഴിച്ചുവച്ചാൽ
 പിന്നന്യമേതുമവനെങ്ങനെ ബന്ധമാകാൻ?

താനെത്തന്നുടലുനോക്കിരസിച്ച്, തന്നെ-
ക്കുണാതിരിക്കുമവതൻവകയെന്നറച്ചു.

മാനിച്ചിട്ടുന, മതിരോഗമരുന്നിൽപ്പോൻ
വാനോക്കിണങ്ങുമുലകത്തിലുയന്നുവാഴും 346

ഞാനെന്ന ഭാവമതിൽ മങ്ങിയയങ്ങിയുള്ളം
മാനിച്ചിട്ടും മമത മാറിവിടാത്തവയ്ക്കും,
മാനത്തിനൊത്ത വേദഃഖമുദിച്ചുവാഴും
ദീനങ്ങൾ, മാന, മഴിവോളവുമേകിട്ടുന, 347

ഉണ്ടെന്നു താൻ കരുതിവച്ചുജഗത്തു, പണ്ടേ
കണ്ടില്ലയെന്ന പരമാത്മമുണൻ വിദ്വാൻ,
താണ്ടും, മുദാ, ജനിതൃതിക്കുല, നൂരെല്ലാം
വീണ്ടും വേക്കുലിൽവീണ കുടുങ്ങുമല്ലോ 348

ആശയ്യുതെല്ല മിടമുള്ളതി, ലുള്ളമററാ,—
ലാശിച്ചിടാം ജനനമരൊരുമുതലോകം
ആശയ്യുവീണ്ടുമിടമേകുകി, ലന്തമെന്യേ
നാശംനിറഞ്ഞ വേദഃഖമൊഴിഞ്ഞുപോകാം. 349

ഞാനെന്നെഴും മമത വിട്ടിനിയൊന്നിനോടും
താനറ ബന്ധമുടയോനൊടുചേർന്ന, ബന്ധം
താനാഗ്രഹിക്ക, യിതുപോലെയാരുബന്ധമേ 'നീ,
ഞാ'നെന്ന ബന്ധമൊഴിവാക്കുവതിന്നയോഗ്യം 350

അധികാരം മുപ്പത്താറു—മെയ്യുണർത്തൽ

പൊരുളല്ലവരൊരപ്പൊരുളെൻറണരും
മരുളാനാം മാണാപ്പിറപ്പു 351

ഇരുനീകി ഇമ്പം പരക്കുംമരുനീകി
മാശുറകാട് ചിയവർക്ക 352

ഐയത്തിൻ നീകിത്തെളിന്താക്കു വൈയത്തിൻ
വാതനണിയ തുടൈത്തു 353

ഐയ്യൻ വൈത്തിയക്കണ്ണം പയമിൻറെ മെയ്യൻ വില്ലാതവക്	254
എപ്പൊരുള്ളത്തനെയ്തായിനും അപ്പൊരു മെയ്‌പൊരു കാൺപതറിവു	355
കററീണ്ടുമെയ്‌പൊരുകണ്ടാർ തലൈപ്പടുവർ മററീണ്ടു വാരാനെറി	356
ഒത്തുള്ളം ഉള്ളുണരിൻ ഒരതലെയായ്‌ പേർത്തുള്ളവേണ്ടാ പിറപ്പു	357
പിറപ്പെന്നും പേതമൈ നീകച്ചിറപ്പെന്നും ചെമ്പൊരു കാൺപതറിവു	358
ചാർപ്പൻതു ചാർപുകെടവൊഴികിൻ മററീത്തു- ച്ചാർതരാചാർതരു നോയ്‌	359
കാമം, വെങ്കളിമയക്കും ഇറൈമൂർറൻ നാമം കെടക്കെടുനോയ്‌	360

അധികാരം മുപ്പത്തിയാറം

സ്വസ്വരൂപബോധം

സത്തയററു പുലരും ജഗത്തിനെ- സ്സത്യമെന്നു പുണരുംമതിഭൂമം, മീഥ്യയാകുമിരുളിന്നുഹേതുവാം ചിത്തമായ്‌, ജനനദുഃഖമേകിടം	361
---	-----

മായനീങ്ങിയുലക പ്രതീതിമാ ഞ്ഞായ, തന്നുടെ സമഷ്ടികണ്ടവൻ തുമ്പമററനുഭവിച്ചിടുന്നു, പേ- രിമ്പമെടുമൊരുപോലെ ശാശ്വതം.	362
--	-----

സംശയങ്ങളിഹതീൻ, പന്നഗം പാശമെന്നു തെളിയുന്നവന്നു മുൻ, വിശ്വമങ്ങനെ മറഞ്ഞു, ദീച്ചിടം സ്വസ്വരൂപവെളിയൊന്നവണ്ഡമായ്‌.	363
--	-----

ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയടക്കിയെങ്കിലും
 വന്നതില്ലൊരു പ്രയോജനം,ലവം,
 തന്നിലുള്ളപരമാത്മവസ്തുവേ-
 തെന്നു,സത്യമറിയാതെ വന്നിടിൽ 354

നാമ,രൂപമഴിയുന്നതാകയാൽ
 നാമുള്ള സമയത്തിലേ, സ്വയം,
 നാമ,രൂപവുമൊഴിഞ്ഞുകാണത്തിൻ
 നാമമാണറിവു,വേറൊയല്ലെടോ 355

സൃഷ്ടിതന്നെടെ രഹസ്യവേട്ടയെ-
 ശ്ലീഷ്ടനായ ഗുരുവിൽ ശ്രവിച്ചവൻ
 ശിഷ്യമറു, പുനർജന്മ,തൃപ്തിയും
 വിട്ടിജന്മമിതിലേ ജയിച്ചിടും 356

ഉത്തമൻ ഗുരുവരന്റെ ഗീരുകര-
 ക്കൊത്തുനിന്ന,രുളപെററ ഹേതുവാൽ,
 നിത്യമായ നിജപേതനാലയം
 പാർത്തവന്നു, ജനനങ്ങളേതീനി? 357

ഇടരടുത്തു വസിച്ചതരുംമറ്റൊ-
 വിടനു തുല്യമുദിച്ച പിറപ്പിനെ,
 തടയവേ തരു,മാത്മസുഖംസ്വയം
 വടിവുകൊണ്ടുതാ, നറിവായതും 358

സമനിലയ്ക്കുയിരേതീലു,മൊന്നുപോ-
 ലമയ്യുളളൊളിവാച്ചിരുൾ മാഞ്ഞവൻ,
 മമതയാർന്നൊരു മായതരം പിണി-
 ക്കമയ്യുവാനിടയെങ്ങനെ വന്നിടും? 359

കാമവുംക്രോധവുംപോലെ
 സീമയറ്റൊരു മോഹവും,
 നാമമാത്രങ്ങളായ"ത്തീന്നാ-
 ലാമയങ്ങളൊതുങ്ങിടും 360

അധികാരം മുപ്പത്തേഴ്—അവാവരത്തൽ

അവാവെൻപവെല്ലവുയിർക്കുമെത്താൻറു തവാ അപ്പിറപ്പിനും വിത്തു	361
വേണ്ടുകൾ വേണ്ടു പിറവാമെ മററതു വേണ്ടാമെവേണ്ട വരും	362
വേണ്ടാമെ യന്ന വിഴച്ചെൽറം ഇഴങ്ങിലല്ലെ ആണ്ടും അഹ്തൊപ്പതിൽ	363
തുളയ്ക്കൈ യെൻപതവാറിയൈ മററതു വാ അയ്ക്കൈ വേണ്ടവരും	364
അറവരെൻപാർ അവാവറാർ മററയാർ അററാക അററതിലർ	365
അഞ്ചുവതോയും അറനേ ഒയുവനെ വഞ്ചിപ്പതോരും അവാ	366
അവാവിനെ ആററ അറപ്പിൻ തവാവിനെ താൻവേണ്ടു മററാൻ വരും	367
അവാവില്ലാർക്കില്ലാകുംതുമ്പം അഹ്തുണ്ടേൽ അവാ അതു മേന്മൽവരും	368
ഇമ്പം ഇടൈയരാതീണ്ടും അവാവെനും— തുമ്പത്തുറത്തുമ്പം കെടിൻ	369
ആരാ ഇയർക്കെ അവാനീപ്പിൻ അന്നിക്കൈയേ പേരാ ഇയർക്കെ തരും	370

അധികാരം മുപ്പത്തിഏഴ്

വിരക്തി

ആശയെന്നതയിരിന്നു സർവ്വഭാ
നാശമേകു, മതു പാർത്തുകാണകിൽ,

മോശമാം മറുപിറപ്പിനെത്തരും
കോശമുള്ളിലമരുന്ന ബീജമാം 361

വേണമെങ്കിൽ ജനനം വരാഞ്ഞതായ്
വേണ,മെന്നു കരുതേണ മാരുമേ,
വേണമെങ്കിലിതു സാധ്യ,മന്യുമായ്
വേണമെന്നതഖിലം വെടിഞ്ഞീടിൽ 362

ആശയുള്ളതു നശിച്ചിടത്തേഴും
ശാശ്വതപ്രഭ ജഗത്തിൽ ദുർല്ലഭം,
ആശവസ്തുവതിനിപ്രഭുതപമ-
ററീശനും പരമെതുണ്ടു കാമ്യമായ്? 363

മുക്തിയെന്നതു മനുഷ്യനിന്നു നാ-
സക്തിയൊന്ന,തക ശുദ്ധിയാണിതേ,
ശുദ്ധിയുംവരുമവന്നു സർവ്വം
സത്യസന്ധത വരിച്ചുവാഴുകിൽ 364

മുക്തനാരി,വിടെയെന്നു കേൾക്കിലോ,
ഏതിലാശകളുറുത്തു മാറിയോൻ,
മുക്തനല്ല,യീതകത്തിരിക്കവേ-
യെത്രമറെറുമുറുത്തുവെങ്കിലും 365

മുക്തിമാഗ്നമെതിനും തടസ്സമാ-
യൊത്തിടംതടിയതായ് ചെറുത്തു പിൻ-
നിത്യജീവിതസുഖത്തെയും തക-
ത്താത്തുനീല്ക്കുമിതിനെബ്ധയെന്നിടം. 366

ആശയെന്നതുവരായ് വതിന്നതിൻ
കോശമൊഴി പരവുന്ന ചിന്തതൻ
പാശമൊരമരുണവന്നു ത-
ന്നാശപോലമയുമേതു ധർമ്മവും 367

ഉള്ളിലാശയൊഴിയുന്നവാദ പിൻ-
യുള്ളകില്ല കനേങ്ങൊന്നുമേ

തെല്ലൊരാൾക്കുമിനിക്കിടന്നിടം
 തെല്ലേകമതുമേൽക്കുമേൽ സദാ. 368

തുമ്പത്തിനും തുമ്പമതായിനിൽക്കും
 കമ്പംപൊരാതാൾ നശിച്ചുവെന്നാൽ
 ഇമ്പംവരും പൊങ്ങിമറിഞ്ഞിഹത്തി-
 ലമ്പേ: പരത്തികലുമൊന്നപോലെ 369

സംതൃപ്തികാണാതെ വലഞ്ഞുനിത്യം
 സന്തപ്തയാമാശയെ മാറ്റിയെന്നാൽ
 മാറുന്നിടത്തിമ്പ മുണർന്നെന്നിറു-
 മാറും പുനർജന്മവുമത്രവേഗം 370

അധികാരം മുപ്പത്തെട്ട്-ഉൾ

ആകുഴാൽ തോൻറും അശൈവിനെ കൈകൊപ്പാർ
 പോക്കുഴാൽ തോൻറുമടി 371

പേതൈപ്പട്ടക്കാ ഇഴവുഴ് അറിവകരും
 ആകലുമുറക്കക്കൈ 372

നണ്ണിയ നൂൽ പലകർപ്പിനും മററുത്തൻ
 ഉണ്മൈ യറിവേമികും 173

ഇരുവേദലകത്തിയർക്കൈ തിരുവേദ
 തെളിയരാതലും വേദ 374

നല്ലവൈയെല്ലാം അന്തിയവാനിയവും
 നല്ലവാഞ്ചെൽവഞ്ചെയർക്ക 375

പരിയിനും ആകാവാം പാലല്ല ഉയ്ത്തു
 ചൊരിയിനും പോക തമ 376

വകത്താൻവകത്തവകൈയല്ലാർകോടി
 തൊകത്താക്കുന്തയ്ത്തലരിതു 377

ഇറപ്പാൻ മൻ തുറപ്പുരവില്ലാർ ഉറുപാല
 ഉഴട്ടാ കഴിയുമെന്നിൽ 378

നൻറാങ്കാൽ നല്ലവാക്കാൺപവർ അൻറാങ്കാൽ അല്ലർപടുവതെവൻ	379
ഊഴിർപെരുവലിയാവുള മറെറാൻറ ചൂഴിനന്താൻ മുത്തുറം	380

അധികാരം മുപ്പത്തെട്ട്

വിധി

നന്നെൻ വന്നു വിധിയെങ്കിൽനിന്നെരുന്നാം പിന്നും ശ്രമിച്ചു ബഹുഭുതികളാനയിക്കും, നന്നല്ല, വന്നവിധിയെങ്കിലതോടചിത്തം— മൊന്നായ് മടുത്തുകിമുത്തു മുടിഞ്ഞിടുംമേൽ	371
---	-----

ബോധിച്ചപോലെയൊരു ദുർവ്വിധിവന്നുവെന്നാൽ ബോധിച്ചിടുന്നിതറിവിന്നെയുമേ താരാരാക്കും, സാധിച്ചവെങ്കിലൊരു ഭാഗ്യമതൊടൊരുതരം സാധിച്ചിടുന്നിതറവും, വിധിഹേതുവാലേ	372
---	-----

ഗ്രന്ഥംപറിച്ചുപലവിദ്യകളഭ്യസിച്ചും, ചന്തംപെരും പരീചയം പലതും ഗ്രഹിച്ചും, മന്ത്യൻ ജന്മകൃതവാസനമാത്രമെങ്ങും മൊത്തത്തിൽ നീണ്ടുപരിയായിമികച്ചുനില്ക്കും.	373
---	-----

ജന്മാന്തരേസുകൃതമുള്ളൊരു വാസനാസി— ചന്താർക്കയർന്ന വിധിരണ്ടു വിധംപ്രഗത്ഭം, ഭന്നേ, കന്നെപ്പെരിയ രാജനിലയ്ക്കുയർത്തും, പിന്നൊന്നൊരാൾക്കുതകുമുത്തമവിജ്ഞനാകാൻ	374
--	-----

ഐശ്വര്യമിങ്ങുപുലരുന്നതിനായ്, മനുഷ്യ— നാശിച്ചു കണ്മമളവററിഹ ചെമ്പിടുന്നു; ഈശൻവിധിച്ചുപടി നന്മകൾ തിന്മയായ്— മാശുഖതിന്മ ഭൂവിനന്മയുമായിമാറാം	375
--	-----

എത്തുന്നതില്ല വിധിവിട്ടവയൊന്നുമേ നാ-
മെത്തിപ്പിടിക്കുവതിനെതുപരിശ്രമിച്ചും
ആട്ടിപ്പറ്റത്തു കളയുന്നതിനോഷ്ഠിയാലും
നഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരുകില്ല വിധിച്ചതെങ്കിൽ 376

മന്നിൽ പ്രപഞ്ചനിയതിപ്പടിയുള്ളതല്ലാ
തൊന്നാരുമിന്നുമുതലെന്ന് കണക്കെടുത്തും
തിന്നുന്നതില്ല, നിജകർമ്മലത്തരം തിന്നാൻ
തന്നെക്കവിഞ്ഞൊരവകാശിയുമില്ലവേറെ. 377

കുനിച്ചുദുഃഖമെങ്കിലും വിധിവൈപരിത്യം
വന്നെത്തിടുന്ന സമയം, മനമറിക്കാതെ,
കുന്നോടിക്കഞ്ഞൊരതിനിശ്ചലബുദ്ധിയോടേ
നിന്നോൻജയിച്ചു വിലസും നരജീവിതത്തിൽ 378

ഐശ്വര്യംവന്നിടുമ്പോളതുബഹുസുഖമെ-
ന്നോർത്തുതന്നെക്കുറിക്കും
വിശ്വാസത്തോടനിത്യം മദമൊടു ഞെളിയും
മർത്ത്യനെന്തിന്നുപിന്നെ
നാശംവന്നെത്തടുമ്പോളുദവ,തെതിലും
തുല്യഭാവത്തിൽവാണാൽ
മോശാപററാതെവാഴാം സുരസുഖമടയാം
മണ്ണിലും വിണ്ണിലും കേൾ. 379

വിധിബലംതടയാനെതിരായ് വരും
മതിബലം വിജയിക്കുവതിനുമുൻ
വിധികുറിച്ചതുപോൽ നിറവേററിയി-
ട്ടുധിപനായ് മതിയെക്കളിയാക്കിടും. 380